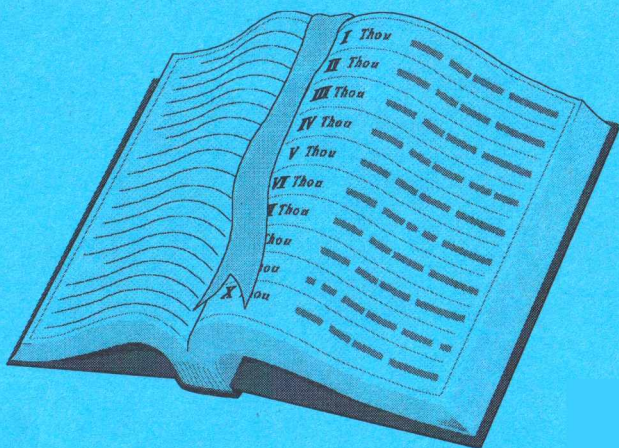

KUN. J. VOVERIS
(N. S.)

AD LUCEM

B. Ciklas

NIHIL OBSTAT

Mons. P.Tamulevičius

Kaunas, 1996 m. lapkričio 8 d.

Pageidaujant kai kuriems kunigams išspausdinti
B ciklo homilijas, tą padarėme.

Dėkojame konfratrams tam darbui už dvasinę
ir materialinę pagalbą. Taip pat dėkojame litua-
nistėms už pataisymą tekstų.

A. M. D. G.

UDK 23/28
Vo-198

ISBN 9986-9036-8-8

Voveris, J. AD LUCEM: B ciklas
Ukmergė, UAB “Valdo leidykla”, 1997. - 148 p.

I ADVENTO SEKMADIENIS

Prasidėjo Adventas. Mes matome ant Švč. M. Marijos altoriaus degančią žvakę. Ji perrišta baltu kaspinu. Jei šv. Kalėdos prasideda nuo Kristaus užgimimo ir jo pagarbinimo, tai Adventas - nuo Švč. M. Marijos pagarbinimo. Nuo Kristaus užgimimo visas pasaulis švenčia Naujus metus, nuo Advento pradžios prasideda Naujieji bažnytiniai metai.

Ant Švč. M. Marijos altoriaus deganti žvakė primena Švč. Mariją, kaip aušrinę žvaigždę. Juk litanijoje ir meldžiamės: "Aušros žvaigžde, melski už mus".

Aušrinė žvaigždė rodo, kad tuoj patekės saulė. Švč. M. Marija primena, kad tuoj ateis Kristus.

Švč. M. Marija ypatingai garbinama Advente, nes minimas ir jos Nekaltas Prasidėjimas. Švč. M. Marija ir visą amžių buvo be nuodėmės. Tad perrišta baltu kaspinu žvakė. Baltas kaspinas ir reiškia jos nekaltumą.

1995 metais Amerikoje viena labdaros - gailestingumo organizacija, sužinojusi, kad vienas invalidas Lietuvoje gyvena dideliame skurde, parašė jam laišką. Jame buvo rašoma, kad atsiųsianti gerą pašalpą, bet nenorinti to daryti per Lietuvos banką - nenorinti rizikuoti, nes dar bankai nepastovūs ir greit bankrutuoja. Todėl rašė, kad surastų kunigą, per kurį atsiųstų tuos pinigus. Taip buvo padaryta ir invalidas gavo pašalpą.

Viešpaties angelas apreiškė Marijai ir pasakė, kad ji sutiktų būti Dievo Sūnaus motina. Marijai sutikti buvo didelė rizika. "Gal nesugebėsiu, juk aš paprasta mergaitė". Rizika ne tik asmeniškai, bet dėl viso pasaulio. Jis bus pasaulio Išganytojas. Bet Švč. M. Marija nieko nežiūrėdama sutiko: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei". Lk. 1,38.

Švč. M. Marija sutiko būti Dievo motina. Jokia rizika Dievo garbei nėra didelė - ji nebankrutuos, kaip žemiškoji rizika. Švč. Marija sutiko su Dievo valia, nes tai yra visuomet tiesa. Dėl to ji ir pagarbinta. Mes meldžiamės - Sveika, Marija, tu pagirta (pagarbinta) tarp moterų.

Ypatingai įdomi asmenybė dvyliktame amžiuje buvo šv. Pranciškus Asižietis. Tuo laiku pasaulis labai gaudė praturtėjimą - pinigus. Šv. Pranciškus įrašė į savo ir savo brolių regulą įstatus: "Pinigus vertinkite kaip akmenis. Juos išrenka iš dirvų, kad nekenktų gerajai sėklai. Neturėkite pinigų; jei radote monetų, jas vertinkite kaip purvą".

Tas dalykas ypač aktualus šiais laikais. Dėl turtų, pinigų kiek apiplė-

šimų, kiek žmogžudysčių. Pinigai virsta velnio pinklėmis.

Todėl šv. Pranciškaus kovos prieš egoizmą, kuris ypač slypi daugiau turtų įsigijime, buvo vertinamos. Šv. Pranciškus iškilo aukščiau masių. Vienas jo organizacijos brolių kartą jam tarė: "Kodėl tau, Pranciškau, kur tu eini, kunigai skambina varpais, vaikai sutinka su gražiomis šakelėmis, vyrai ir moterys nori tave pamatyti?"

Švč. Marija paprastesnė ir daug šventesnė už Šventąjį Pranciškų. Dėl jos šventumo ji labiausiai iš šventųjų garbinama. Visas Adventas skiriamas jos pagarbinimui. Ji - Aušrinė žvaigždė, - ji Jūrų žvaigždė paklydusiems jūrininkams.

Vienoje Vokietijos provincijoje Advento metu vaikučiai susirikiuoja ir su šakelėmis, giedodami Marijos giesmes, iškilmingai eina prie Marijos altoriaus.

Tinka nekaltiems vaikučiams eiti prie Nekalčiausios Marijos. Bet Kristus yra pasakęs visiems: "Kas nepriima dangaus karalystės kaip kūdikis - neįeis į ją." Lk. 18, 17. Reiškia, mes turime būti nekalti kaip vaikai. Todėl kaip gavėnioje, taip ir advente mes turime prieiti išpažinties, kad taptume nekalti kaip vaikai. Nors mes nekalti po išpažinties, bet dar turime atgailoti net už atleistas nuodėmes. Todėl Advente penktadieniais pasnikaujame, neiname į triukšmingus pasilinksminimus - šokių, daugiau padedame vargšams.

Didelis dalykas yra išpažintis - atgailos sakramentas, nes atleidžiamos mums nuodėmės. Bet dar didesnis dalykas ištesėti - nebedaryti nuodėmių. Todėl evangelija net tris kartus kartoja Kristaus žodžius - budėkite. Po išpažinties mes turime budėti, kad negrįztume bent į sunkias nuodėmes.

Budi šeimininko vergvaldžio vergas drebėdamas. Budi sargybinis kareivis. Jis praneša pavojų ir pats pavojuje. Mes budime, kad nenusidėtume. Mes budime ne kaip vergas drebėdamas, kad gali mus mušti. Mes budime ne kaip kareivis, bet budime kaip vaikas gerojo Tėvo.

Adventas yra pradžia kalėdinio džiaugsmo.

Pirma gimsta per atgailą Kristus mūsų širdyse, o po to garbiname Išganytojo gimimą Betliejaus tvartelyje. Tad jau pradėdame - aleliuja. "Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą, suteik išganingą pagalbą - aleliuja!" /Iš šv. Mišių/.

II ADVENTO SEKMADIENIS

Advento laiku trumpos dienos, ilgos naktys - didelė tamsa. Naktimis - tamsoje daugiau nelaimių: avarių, apiplėšimų, vagysčių. Tamsiomis naktimis dar pavojingiau plaukti jūromis - ištinka didelės audros, žiemą ledų kalnai. Be to, jūromis plaukiant tamsoje greit galima atsidurti ant seklumų. Todėl laivų kapitonai stebi kompasais, o kartais žiūri į žvaigždes, kas rodo kryptį. Jūra tarsi tamsi vandenų dykuma.

Dar yra smėlio, akmenų dykumos. Mes žinome didžiąją Sacharos dykumą ir kitas dykumas. Per jas keliauti irgi pavojinga. Smėlio audros greitai užpila kelius. Jei kupranugariais keliauja, tyko pavojai laukinių žvėrių: liūtų, šakalų. Tik mažos oazės atgaivina, bet jų mažai. Bendrai dykumos yra mirties zonos. Bet dar blogiau, kai žmogus atsiduria dvasios tuštumoje - dykumoje. Jis nieko negalvoja, jam svarbu tik valgyti, miegoti, tenkinti kūno įgeidžius. Dvasios dykumoje irgi pasireiškia pavojai - įvairios aistros kaip žvėrys puola. Aistroje būna pavydo, keršto, neteisybės, ištvirkavimų.

Sielos dykuma irgi yra mirties zona. Bet dykuma gali būti palaiminga. Kada mes atsiduriame vieni, mes pradedame mąstyti ir po to šventai gyventi. Juk triukšmas užgožia gerus siekius.

Možė sutiko Dievą degančiame krūme. Matyt, neaugo ten medžiai - dykuma. Viešpats jam kalbėjo: "Aš tavo tėvo Dievas, Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas..." Možė užsidengė veidą, nes nedrįso pažvelgti į Dievą. Iš.3,6.

Pranašas Elijas dėl blogybių nusiminė ir norėjo mirti. Jis išėjo į dykumą, ten pasirodęs angelas sustiprino jį. Ir angelai būna dykumoj.

Šios dienos evangelija kalba apie Joną Krikštytoją. "Jonas Krikštytojas pasirodė dykumoje. Jis skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti." Mk.1,4. Toliau evangelijoje pasakyta, kad Jonas patraukė prie savęs Judėjos ir Jeruzalės gyventojus.

Jonas dykumoje susimąstė, paskui išvystė kilnią veiklą. Kas mąsto, tas artinasi prie Dievo. Šv. Raštas sako: "Patepimas jus moko visko, ir jis yra tiesa." Jn.2,27. Tai turima mintyje mąstymą. "Kada mąstome, Dievas mus patepa kvepalais." /L. De Ponte/

Mąstyme pažįstame save - savo klaidas, nuodėmes.

Mąstyme pamatome ir pasaulio situaciją.

Pranašas Izaijas prieš 700 metų gražiai rašė apie ateinantį Mesiją: "Užlipk aukštai ant kalno, džiugiosios naujienos skelbėjau, Sijone. Galingai pakelk savo balsą, didžiosios naujienos skelbėjau, Jeruzale! Pakilk, nebijok! Sakyk Judo miestui: štai jūsų Dievas! Štai Viešpats Die-

vas ateis su galia !"

Mesijas - Kristus atėjo, bet savieji nepriėmė. Šv. Jonas rašo: "Jeruzalėje daug įtikėjo, matydami jo stebuklus. Bet Jėzus, gerai juos pažindamas, jais nepasitikėjo". Jn.2,23.

Bendrai nuoširdžiai Judėja nepriėmė Jėzaus. Tad ir kyla klausimas "kodėl?" Pirmiausiai apsiprato su tais didžiais Jėzaus darbais, net stebuklais, ir atšalo. Jiems daugiau rūpėjo pasaulis ir jo malonumai. Jie buvo smaguriautojai, vyno gėrėjai, garbės ieškotojai, aukso garbintojai. Jėzus norėjo juos pakelti, išvesti iš dykumos. Jėzus kalbėjo: "Jūs tapote nepatikima giminė, kaip ilgai reiks man jus pakęsti." Mk.9,19.

Susimąstykime advento metu ir apie savo tautą... Kada tauta atgavo nepriklausomybę, vyko, pranašo Izaijo žodžiais tariant, džiūgauk, Sione - džiūgauk, Lietuva; džiūgauk, Jeruzale - džiūgauk, Vilniau! Koks buvo visų vieningumas Baltijos kelyje, statomi pakelėse kryžiai, pilnos bažnyčios žmonių.

Bet po kelių metų apsipratome su didžiaisiais laisvės dalykais. Pradėjo veržtis negerovės - korupcija, alkoholizmas, pinigų garbinimas. Todėl Advento metu turime daug susimąstyti, kad mums nebūtų taikomi Kristaus žodžiai - bet jis nepasitikėjo.

Neužtenka susimąstyti, bet reikia veikti. Šv. Jonas Krikštytojas ne tik mąstė, bet veikė.

Tačiau negalima nusiminti, nes daug gražių apraiškų yra.

Vienas jaunas dailininkas atėjo pas kunigą ir tarė: "Aš alkoholikų ligoninėje, vaistai nepadeda, aš noriu gerti alkoholinių gėrimų. Noriu paskutinės priemonės griebtis - melstis." Kunigas jam tarė: "Teisingai, reikia melstis, eiti išpažinties, šv. Komunijos ir kovoti. Taip nugalėsi." Bet jis tarė: "Aš nemoku melstis, neprivestas išpažinties ir šv. Komunijos." Jo gražus mąstymas išėjo į veiklą. Jis paėmė katekizmą, išmoko jį ir priėjo pirmosios išpažinties ir šv. Komunijos. Po kiek metų atėjo pas tą patį kunigą, atnešė gražų nutapytą Švč. Marijos paveikslą ir tarė: "Dėkoju, aš nebegeriu alkoholinių gėrimų. Tą ženklą nutapiau jums paveikslą." Ir jis pats tapo Marijos ir Jėzaus paveikslas.

Vieną tamsų vakarą atėjo į bažnyčią keli nedideli vaikai - dvi mergaitės ir berniukas. Jie priėjo išpažinties ir šv. Komunijos. Sudėję rankutes meldėsi. Jų tėvai be santuokos sakramento gyveno. Jie ėjo į tikybos pamokas ir tikėjimą pasiekė.

"Tikrai Viešpats netrukus išgelbės ir Dievo garbė sugrįš į mūsų šalį." Ps.84,10.

III ADVENTO SEKMADIENIS

Kartą mokytojas klausė dvylikos metų vaiką: "Kas tu esi?" Vaikas susimaišė, bet galvojo: "Aš esu, kas esu. Turiu tėvelį, mamytę, dvi sesutes. Einu į mokyklą, turiu draugų. Labai mėgstu valgyti ledus."

Jei mes paklaustume suaugusio vyro, "kas tu esi?," jis atsakytų: "Aš esu vairuotojas, turiu žmoną, vaikus. Turiu darbą, pagyrimo lapą."

Žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas Joną kunigą ir levitų paklausti: "Kas tu esi?" Jonas kalbėjo: "Aš nesu Mesijas, aš - tyruose šaukiančiojo balsas." Jn.1,23. Kaip tą suprasti - tyruose šaukiančiojo balsas?

Vienas keleivis pasakojo: "Kartą aš keliaudamas per kalnus atsidūriau aklavietėje. Iš visų pusių buvo skardžiai kaip siena ir aš nebegalėjau į juos įlipti. Man grėsė šalčio ir bado mirtis. Tada aš pradėjau kiek išgalėdamas šaukti - gelbėkit! Balsas sklido kaip tyruose. Po kiek laiko kažkas atsiliepė. Netrukus atėjo man pagelbėti. Aš buvau varge ir baimėje, bet išgirdę mano šaukiantį pagalbos balsą pasigailėjo ir išgelbėjo."

1981 metais išplaukęs iš Klaipėdos laivas pateko į didelę audrą. Viešulas mėtė laivą taip, kad negalėjo padėti jokia technika nei pastangos. Audra užmetė laivą ant seklumos, ir jis perskilo pusiau. Visiems grėsė mirties pavojus. Bet buvo šaukiama S.O.S. Iš Klaipėdos atvyko gelbėjimo ekspedicija ir visus keleivius išgelbėjo.

Taip šv. Jono Krikštytojo balsas buvo pasaulio gelbėjimo signalas. Šv. Jonas nebuvo gelbėtojas, o tik šauklys. Gelbėtojas Dievo Sūnus - Kristus.

Kada pasiųstieji kunigai klausė Jono, ar jis Mesijas, pranašas, jis atsakė - nesu. Tada žydai vėl klausė: "Tai kas tu esi?" Jis atsakė: "Aš tyruose šaukiančiojo balsas - taisykite Viešpačiui kelią!"

Iš tikrųjų jis buvo paskutinis ir svarbiausias Sen. Testamento pranašas. Kiti pranašai kalbėjo apie ateinantį Kristų, o jis parodė. Bet jo nuolankumas, pasižeminimas buvo didelis. Bijojo puikybės.

Viena mokinė mokykloje už gerai parašytą rašinį buvo apdovanota - jai buvo įteikta graži knyga. Bet ji vakare užėjo į bažnyčią pasimelsti. Kunigas kalbėjo apie Švč. Marijos nuolankumą, pasižeminimą. Jai labai buvo nesmagu - ji išaukštinta. Kitą dieną į mokyklą atsinešė tą knygą ir per pamoką nešė mokytojai atiduoti atgal. Mokinė kalbėjo: "Tą darbą - rašinį parašė mano vyresnysis brolis." Visa klasė apstulbo - kas

bus jai? Mokytoja, gera pedagogė, ne tik jos neišgėdino, bet tarė: "Tu verta esi tos knygos ir ją turėk. Ne už darbą, bet už drąsą dovanoju tą knygą."

Tai buvo pasižeminimas ir drąsa. Šv. Jonas drąsiai ir nuolankiai skelbė ateinantį Kristų. Kada mes be puikybės ir nuolankiai ką sakome, darome, mūsų vaisiai gražūs. Apie Joną parašyta: "Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir visa Jeruzalė." Mk.1,5.

Artinasi Kristaus Užgimimo didžiosios šventės. Svarbu, kad mes turėtume drąsos ir nuolankumo atlikti gerai išpažintį. Šios dienos šv. Mišių skaitiniuose trykšta džiaugsmas. Pirmame skaitinyje parašyta: "Širdingai aš džiaugiuosi Viešpačiu, mano siela džiūgauja Dievu manuoju." Antrame Šv. Mišių skaitinyje dar sustiprintas džiaugsmas. Net tris kartus pasakyta - džiaukimės.

Jau Sen. Testamente džiaugsmas buvo, kad ateis Mesijas - Gelbėtojas. Dar didesnis, trigubai didesnis džiaugsmas, kai atėjo. Todėl šv. Povilas tris kartus sako "džiaukimės".

Mūsų, katalikų, džiaugsmas didelis, nes mes drąsiai per išpažintį atsipalaiduojame nuo blogybių - purvų. Mums nebereikia parodyti Kristaus, bet jį patys priimame Švč. Sakramente.

Kristus vis palyginimuose kalbėjo apie vestuvių linksmas puotas. Jis ir paliko linksmiausią puotą - Švenčiausiąjį Sakramentą. Vaišina mus savo kūnu ir krauju.

Nors mūsų džiaugsmas didelis priima Jėzų Kristų Švenčiausiame Sakramente, bet šauksmas "Kirie eleison, Christe eleison - Viešpatie, pasigailėk, Kristau, pasigailėk" tebūna. Tai šauksmas, kad mes negrižtume į blogybes. Tai šauksmas nuolatinės Dievo pagalbos. Mūsų jėgos per mažos atsisirti pagundoms, reikia Dievo pagalbos..."Pats ramybės Dievas pilnai jus tepašventina ir teišsaugo tobulą bei nepriekaištingą dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui." I.Tes.5,23.

ŠVČ. M. MARIJOS NEKALTAS PRASIDĖJIMAS

Mes gimstame kaip pirmosios motinos Ievos vaikai. Pirmieji žmonės nusidėjo ir ta nuodėmė palietė visus žmones. Ji vadinama gimtąja nuodėme. Psalmėje parašyta: "Deja, aš esu gimęs nuodėmingas, su nuodėme motinoj prasidėjau." Ps.50,7.

Bet Kristus, atėjęs į mūsų žemę, atitaisė tą skaudžią mūsų būklę. Kristus Nikodemui kalbėjo: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas negims iš vandens ir šventosios Dvasios, neįeis į dangaus karalystę." Jn.3,5. Nikodemas negalėjo suprasti, kaip žmogus gali antrą kartą gimti iš motinos. Bet tai buvo kalbama apie Krikštą kaip sakramentą. Per krikštą ir atleidžiama gimtoji nuodėmė - iš pirmųjų tėvų gauta nuoskauda.

Per Šventą Krikštą mes antrą kartą gimstame. Po Krikšto sakramento mes nekalti. Tai mūsų nekaltas prasidėjimas. Todėl Švč. Marija krikščionims labai artima.

Po Švento Krikšto mes turime antrąją Motiną Švč. Mariją. Pirmoji motina Ieva, susibičiuliavusi su piktaja dvasia, jos paklausė ir nusidėjo. Antroji mūsų Motina Švč. M. Marija per savo Sūnų Jėzų sutrynė žalčiui - piktajai dvasiai - galvą. Šv. Rašte parašyti Viešpaties Dievo žodžiai: "Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir moteriškės, tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių; ji sutrins tau (žalčiui) galvą." Prd.3,15.

Švč. Marija yra ne tik meilingoji, nekaltoji, bet ir galingoji. Kaip gera turėti tokią motiną!

Daugiau kaip prieš šimtą metų Prancūzijoje gyveno neturtinga šeima Sibiru. Jie gyveno buvusiam kalėjime. Jiems augo mergaitė, vardu Bernadeta. Butas buvo drėgnas, tik per grotas matydavo pasaulį. Bernadeta sirgo astma. Mokslas jei nesisekė, nes buvo negabi, bet nepaprastai dora. Sakoma, kad ji gyvenime nė karto nepamelavo. Dievas yra tiesa, todėl ją labai mylėjo. Kartą ji pamatė nepaprastą reiškinių. Nepaprasta moteriškė, kurios nepaprastas grožis. Kada Bernadeta paklausė, koks jos vardas, ji atsakė: "Aš esu Nekaltas Prasidėjimas." Bet ir piktoji dvasia gali pasirodyti angeliškai graži ir gali suklaidinti. Bet ta apsi-reiškusi kalbėjo rožančių. Piktoji dvasia nesimels. Kalbėdama rožančių nekalbėjo maldos - Sveika, Marija.

Tai buvo Švč. Marijos apsimėsimas ir ji prašė, kad čia pastatytų Jos

Sūnui koplyčią - bažnyčią.

Bernadetai buvo rodoma gražios dailininkų Marijos madonos, kad pasakytų Marijos grožį. Bet ji atsakė, kad nė vienas paveikslas neišreiškia Marijos grožio. Dabar toje apsireiškimo vietoje stovi didinga bažnyčia. Taip pat netoliese Marijos parodytoj vietoj - vandens šaltinėlis. Daug toje apsireiškimo vietoje yra įvykų stebuklų. Tai Liurdas.

Kodėl Švč. Marija pareiškė, kad ji - Nekaltas Prasidėjimas? Todėl, kad žmogaus nekaltumas - jo pagrindas. Pirmiausia nekaltumas rišasi su skaistyste. Juk Švč. Marija apsireiškusiam angelui pasakė: "Aš nepažįstu vyro." Luk.1,14.

Švč. Marija ypatingai myli ir padeda išlaikyti skaistumą, vedusiems ištikimybę.

Šiandieną tas skaistumas labai aktualus. Skaistumas lyg ir kitų dorybių motina. Viena moteriškė prisipažino: "Aš jauna pradėjau rūkyti, pasikui girtauti, dar toliau ištvirtinti. Galop užmušiau savo gimusį kūdikį." Tai baisus nuodėmės kelias. Kiekviena nuodėmė vis veda į didesnę nuodėmę.

Kada įgauname įprotį nuodėmingą, labai sunku pakilti.

Vienas vyras papasakojo, kaip nuprato nuo gašlumo.

"Kai tik gašlios mintys kildavo, tuoj mintis kreipiau į Mariją. Kol neušalino man minties, tol aš kreipiaus į Mariją pagalbos. Bet visuomet pavykdavo."

Kartais vyrą ar moterį didelės pagundos puola. Tada daugiau ir karščiau kreiptis į Mariją. "Nuo aimanų aš susibaigęs. Kasnakt savo pagalvį laistau, vilgau ašarom lovą." Ps.6,7. Bet tada pergalė kaip didžiausias triumfas.

4 ADVENTO SEKMADIENIS

Patriarchai, pranašai laukė Išganytojo. Jų džiaugsmas buvo viltis ir laukimas. Jiems laukimas buvo Senojo Testamento sakramentas.

Adventas išreiškia jų laukimą. Bet ypatingai laukė Švč.M.Marija. Ji laukė; todėl pagal padavimą nuo mažų dienų buvo prie šventyklos.Prie šventyklos ryškesnis laukimas. Dar labiau laukė po angelo apreiškimo. Ji jau turėjo Išganytoją, bet laukė užgimimo pasauliui. Ji mylėjo pasaulį ir troško išgelbėjimo. Ji tiesiog ilgėjosi. Tas laukimas buvo gražiausias.

Panagrinėkime, ko šiandieną žmogus laukia. Daugelis laukia,kad praturtėtų, įsigytų daugiau pinigų ar šiltesnį, prabangų gyvenimą. Vienas aukštųjų pareigūnų kalbėjo žmonai: "Kai tapsiu ministru, žmonele, įtaisysiu Palangoje vilą."

Rašytojai, žurnalistai trokšta garbės, kad sužibėtų, premijas gautų. Aišku, galima rašyti,bet ne dėl savo garbės, bet Dievo garbei, tėvynės naudai.

Tie per daug žemiški laukimai greitai sudūžta ir atneša nusivylimą. Iš tikrųjų mes turime laukti,ko laukė Švč. Marija ir pranašai - dvasingumo Kristuje. Mes turime laukti, kad Jėzus užgimtų mūsų širdyje. Mes turime to laukti, koks bebūtų mūsų gyvenimas - jei jis būtų ir dvasinis tvartas. Juk Kristus užgimė tvartelyje.

Kristaus užgimimas mūsų širdyje vyksta per sutvarkymą, pagal Dievo įsakymus, gyvenimą, per dvasingumą, per tobulinimąsi.

Per pirmųjų tėvų nuodėmę visi mes į blogį palinkę. Prieš tą palinkimą į blogį reikia kovoti. G. Chesterton rašo, kad Kristus buvo aštrus. Jis be švelnumo, be kompromiso apsėstam piktosios dvasios tarė: "Dvasia, išsik!" Ir mums su blogiu negali būti kompromisų. Jį turime varyti.

Šv. Pranciškus Salezietis iš prigimties buvo aštrus, bet taip nušlifavo save, kad tapo švelniausiu iš žmonių ir savo švelnumu daug žmonių atgrėžė į katalikų bažnyčią . Piktas gali tapti švelnus kaip gėlė.

Kartais žmogus tingus, nors ne flegmatikas, bet gali taip sudvasinti save, ir atsiras energijos doram darbui ir Dievo pagarbinimui. Kada ima kerštas, galima tapti mylinčiu - jei nekerštausi, o gera padarysi.

Mūsų gyvenimo kelionė vyksta per akmenis, bet akmenimis grįstas kelias neturi purvo ir į jį neįklimps. Nedideli geri darbai virsta dideliais ir nežūstančiais.

Karalius Dovydas tarė pranašui Nathanui: "Aš gyvenu kedriniuose rū-

muose, o Dievo skrynia palapinėje stovi." Dovydas norėjo statyti šventyklą. Tuo tarpu Dievas tarė: "Tavo namai ir valdžia, mano globojama, tvers per amžius, tavo sostas visuomet bus tvirtas." Dovydas nepastatė šventovės, o tik šėtrą, o jo vardas amžinas - iš jo giminės gims Išganytojas. Taip maži darbai - geri darbai bus amžini.

Mes gyvenime neturime žiūrėti atgal, o į priekį, nors būtų ir sunkus kelias. Mes vis turime eiti prie Kristaus.

Garsusis austrų teologas, rašytojas Emanuelis Veit buvo žydų kilmės iš žydų šeimos. Studijuodamas mediciną, filosofiją nueidavo į katalikų teologijos studijas - paskaitas. Per paskaitas susidomėjo Sen. Testamento nuorodomis apie Mesiją - Kristų. Jis užmegzdavo kalbą su tėvu, jog Šv. Raštas kalba apie Kristų - krikščionybę. Tėvas vieną kartą uždavė per žandą, išplėšė iš Šv. Rašto knygos tas užuominas apie Kristų ir visai ta tema nenorėjo kalbėti. Tačiau sūnus dar labiau domėjosi. Pagaliau Sūnus priėmė krikštą, o vėliau tapo katalikų kunigu. Buvo garsus katalikiškų knygų rašytojas. Vienos mieste sakė garsius pamokslus. Mirė 1876 metais. Jis ėjo tiesiu, sunkiu keliu. Ieškojo ne lengvo gyvenimo, bet tiesos.

Tuo keliu einama be pykčio, tyliai ir su meile. Tuo keliu einama su nuolankumu ir sąžinės klusnumu. Sąžinė - nepažeista sąžinė - Dievo balsas. Angelas, vadovaujamas Dievo balso, ėjo pas neturtingą mergelę Mariją. Švč. Marija nuolankiai tarė: "Štai aš viešpaties tarnaitė, tebūna pagal tavo žodį." Ir visi tyliai, nuolankiai eikime prie Kristaus užgimimo Švenčių. Ir kaip neiti prie Kristaus, juk pas jį visi dvasios turtai. "Per jį jūs viskuo praturtėjote - visokiu Dievo žodžiu ir pažinimu." I. Kor.1,4.

Misionierius Bruzikas sakydavo: "Viską palikite, bet bažnyčion eikite." Viena moteriškė gyvendama viena išėjo į bažnyčią ir buvo tuo laiku apvogta. Jai kaimynė tarė: "Būtum nėjus, būt neapvogę, dabar daug netekai." Ji atsakė rodydama į dangų: "Aš ten rasiu daugiau."

"Aš, Viešpatie, tavo malones giedosiu per amžius." Ps. 88,2.

JĖZAUS KRISTAUS UŽGIMIMAS

/ŠV. KALĖDOS/

Senojo Testamento laikais pranašas Izaijas kalbėjo: "Tauta nevaikšcios tamsoje - išvys skaisčią šviesą... Mums Kūdikis gimė... Jis vadinsis nuostabasis, galingasis Dievas, taikos Kunigaikštis."

Tas užgimęs Kūdikis-užgimęs Atpirkėjas, Jėzus Kristus. Jis yra Karalius. Juk atvykę rytų šalies išminčiai klausė Erodo: "Kur yra gimusis žydų Karalius?" Mt.2,2.

Atėjo tas Karalius į žemę ir kaip visi žemės kūdikiai - gimė iš M. Marijos.

Kartais užmę žemiški karaliai spaudžia, grasina, kad visi pavaldiniai klausytų.

Kristus gimė kūdikiu, kad niekas nebijotų. Kūdikis nieko nespaužia, negrasina. Kūdikis yra taikos simbolis. Manfred Prost rašo, kad karaliai neapsieina be grūmojimų, jog užsilaikytų valdžioje. Jėzus Kristus atnešė taiką, laisvę. Užgimus angelai apskelbė jo programą giedodami: "Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje geros valios žmonėms taika - ramybė."

Kartais darbininkai netenka darbo, duonos. Darbdaviai juos atleidžia. Kristus alkaniems padaugino duonos. Kristus nieko neskriaudžia, o tik duoda. Pagaliau Jėzus Kristus kaip Karalius neatėjo valdyti, bet padėti. "Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet kad jis patarnautų." Mt.20,28.

Kristus užgimė kaip galingasis Dievas. Jo laukė visas kosmosas, kaip tikrojo Valdovo. Šv. Povilas rašo: "Mes juk žinome, kad visa kūrinija iki šiol tebedūsauja... Kūrinija bus išvaduota iš pragaištingos vergovės ir įgis Dievo vaikų garbės laisvę." Rom.8,14.

Bet nors užgimęs Dievo Sūnus - pasaulio valdovas, o taria Motinai - "mama".

Kūdikis visiems meilus - kas jam nusišypsos, ir jis šypsosis. Kūdikis neskirsto žmonių į gerus ir blogus. Kristus ir skelbdamas evangeliją jų neskirstė. Jis ėjo į Zachajaus namus. Žydai kalbėjo: "Pas nusidėjėlį nuėjo į svečius." Lk.19,7. Jis valgė su nusidėjėliais ir muitininkais. Todėl niekas neturi bijoti pas jį ateiti.

Atvirkščiai, jis net kviečia: "Ateikite pas mane visi, kurie apsunkinti, aš jus atgaivinsiu." Mt, 1128.

Tą daro jo įkurtoji Bažnyčia. Popiežius Jonas Povilas II skelbia ekumeninį sąjūdį, kartu net su pagonių kunigais meldžiasi.

Paprastai per Šv. Kalėdas bažnyčiose susirenka daug žmonių. Bet jei tokia organizacija skelbia talką, daug ir talkininkų ateina. Bet su talkomis nesukursi bent kokio objekto, reikia nuolatinių. Taip neužtenka tik per Kalėdas pagarbinti Dievą, o reikia ir sekmadieniais.

Kodėl Bažnyčia kviečia sekmadieniais ypatingai garbinti Dievą šventovėse?

Vienoje pravoslavų cerkvėje yra graži ikona. Ant vienos Marijos rankos kūdikėlis, o kita ranka rodo į Kūdikėlį. Marijos ranka yra Jėzaus sostas. Marija kviečia garbinti Jėzų. Altoriaus tuabernakulyje yra Švenčiausias Sakramentas - Jėzaus sostas. Karaliai sostuose duoda įsakus, malones. Taip ir Jėzus daugiausia malonių čia duoda.

Didelė laimė, kad Kristus buvo žemėje ir pasiliko Švč. Sakramente altoriuje.

Pasakojama, kad Kalėdose šv. Kajetonas meldėsi prie prakartėlės. Melsdamasis išvydo Jėzaus Motiną su Kūdikėliu ant rankų. Ji priėjo prie švento vyro ir uždėjo Kūdikį ant jo rankų. Jis pajuto nepaprastą dangaus džiaugsmą.

Prie prakartėlės kiekvienam būna džiaugsmas, ypatingai nekaltoms širdims. Čia silpnas Dievas - silpnesnis už tave, o Jis galingiausias.

Yra tokia kalėdinė vokiečių giesmė:

"Visų džiaugsmas - Kalėdos, nes gimė Dievas Kūdikėlis. Džiaugiasi Marija, Juozapas, angelai, piemenėliai..." Psalmėje parašyta: "Laiminga tauta, kuri Viešpatį garbinti moko džiaugsmingai, jo veido šviesa apšviesta gyvena." Ps.88,16.

ŠV. STEPONAS

Kristus kalbėjo: "Jūs būsite liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi žemės pakraščių." Apd.1,8.

Tas liudijimas reikalingas žodžiu ir darbais.

Apaštalai sušaukė apaštalų susirinkimą ir išrinko septynis vyrus, kad jie liudytų ir darbais. "Jie išrinko Steponą, vyrą kupiną tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą..." Apd.6,5.

Tada laikas buvo dramatiškas. Krikščionybė pradėjo plisti ir taip pat priešingumas krikščionims. Tačiau ir sunkiu laiku dar labiau reikia liudytojų. Tai buvo pirmieji dijakonai. Diakono pareigos liudyti Kristų ir padėti vargšams.

Ypatingai pabrėžta šv. Rašte Šv. Stepono savybės, jis - kupinas tikėjimo vyras.

Jis neatidėliojo liudijimo, čia pat skelbė Kristų. "Steponas pilnas malonės ir galios darė žmonėms didžių ženklų ir stebuklų." Apd.6,8.

Reiškia, jo liudijimą lydėjo pasisiekimas ir tuo buvo daug nepatenkintų iš libertinų sinagogos, Aleksandrijos, Makedonijos. Jie negalėjo atsispirti Stepono skelbiamai tiesai. Tie laikėsi akiai Senojo Testamento, o Steponas skelbė naują. Bet tie nepatenkinti konservatoriai ėjo blogu keliu: "Jie papirko keletą vyrų, kad tie sakytų girdėję Steponą piktžodžiaujant Mozei ir Dievui." Apd.6,11.

Taip jie sukurstė žmones ir jie nuvedė Steponą į Aukščiausiąją Tarybą.

Tačiau ir Aukščiausioje Taryboje neišsigando Steponas, bet drąsiai liudijo Kristų. Įrodė iš Sen. Testamento, kad Kristus - siųstasis Mesijas.

Šv. Steponas jiems išdėstė jų klaidas: "Jūs kaip ir protėviai, priešinatės Šventajai Dvasiai... Jūs, kurie gavote įstatymą, paskelbtą per angelus, bet jo nesilaikėte." Apd.7,5.

Po tos kalbos, neatsilaikydami tiesai, jie įniršo ir, kaip sakoma, pavartojo argumentum masculinum. Jie ištempė už miesto. Ten mušė akmenimis.

Kai mušė akmenimis, Steponas meldėsi: "Viešpatie, priimk mano dvasią." Tie žodžiai parodo jo tikėjimą į nemirštamą žmogaus sielą. Toliau Steponas šaukė: "Viešpatie, neįskaityk jiems šios nuodėmės!" Apd.7,60.

Po tų žodžių Steponas mirė.

Šv. Steponas paliudijo Kristų žodžiais, darbais ir krauju.

Tai pavyzdys visiems amžiams, kad ir mes turime liudyti Kristų. Liudyti neatsižvelgiant į laiko dramatiškumą.

Viena rusė moteriškė Stalino laikais buvo suimta, kad ji liudijo Kristų - platino tikėjimą, ateistų akimis - platino prietarus. Kada ją tardytojas tardė, ji ne tik nesigynė, kad liudijo Kristų, bet savo žodžiais siekė ir tardytoją paveikti, kad jis įtikėtų.

Liudijimas Kristų krikščionio yra amžinos egzistencijos reikalas. Tai amžinojo gyvenimo laidas. Kristus kalbėjo: "Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Kas užsigins mane žmonių akivaizdoje, to ir aš užsiginsiu." Mt.10,32.

Šv. Steponas išpažino ir liudijo Kristų, nes jį mylėjo ir gyveno pagal jo mokslą. Taip pat mirė pagal Kristų - nepaskaityk jiems tos nuodėmės atleisdamas.

Krikščionybės priešas Saulius saugojo budelių drabužius. Jis pats nemušė akmenimis, bet tam pritarė. Po to kilo didelis krikščionių persekiojimas. Saulius irgi prisidėjo. Vis tik, matyt, jo sieloje buvo sąmyšis - buvo neramus.

Jis vyko persekioti į Damaską krikščionių, bet jį, matyt, persekiojo neramumas. Kaip rašo Šv. Raštas: "Staiga jį apšvietė iš dangaus šviesa. Parkritęs žemėn jis išgirdo balsą: "Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji." Jis klausė: kas tu esi? Šis atsakė: aš esu Jėzus, kurį persekioji. Apd.93.

Persekioti krikščionis, tai persekioti patį Kristų.

Saulius įtikėjo ir tapo apaštalu. Tada jis gavo sielos ramybę ir džiaugsmą. Ne veltui sakoma: kankinių kraujas - krikščionių sėkla.

Sauliaus atsivertimas įvyko dėl šv.Stepono kankinystės. Tai buvo be tarpis Kristaus įsikišimas. Todėl, kad ir palydovai girdėjo Kristaus balsą. Tačiau charakteringa, kodėl Dievas pašaukė Saulių į apaštalus, bet ne vieno iš budelių. Todėl, kad Saulius nepakėlė akmenų užmušti Stepouni.

Ir dabar Bažnyčia neleidžia priimti kunigystės sakramento, kas būtų nužudęs žmogų ar prisidėjęs prie nužudymo. Kan.1041,4.Apaštalo rankos turi būti švarios.

"Laimingas, kas Viešpaties bijo, kas jo įsakymus myli." Ps.111,1. Jis rankos prieš kitą nepakels.

ŠVENTOJI ŠEIMA

Šventąją šeimą sudaro Šv.Juozapas, Švč.M.Marija ir Kūdikėlis Jėzus. Ji paliečia dangų ir žemę. Jėzus - Dievo Sūnus, Marija, Juozapas - žmonės. Šv. Šeimoje jungiasi dangus ir žemė.

Nereikia galvoti, kad Šv. Šeimos gyvenimas buvo graži idilija. Graži gamta su upėmis ir kalnais, papuoštais žolynais ir gėlėmis, šeimos nariai džiaugsmuose tik dainuoja.

Visai kitaip parodo Šventosios Šeimos gyvenimą istorija ir padavimai.

Kūdikėlis gimsta tvartelyje. Jų niekas nepriėmė nakvynės. Aišku, skausmas buvo Šv. Juozapui ir Švč. Marijai.

Šios dienos evangelija kalba, kaip Juozapas ir Marija Kūdikėlį nunešė į Jeruzalės šventovę paaukoti. Šventovėje Simeonas tarė Švč. Marijai: "Tavo pačios sielą pervers kalavijas.." Žodis kartais skaudesnis už pagali.

Kada Jėzus turėjo 12 metų, iš tolimo Nazareto šv.Šeima vyko į Jeruzalę. Kūdikis tarp žmonių pradingo. Jie nenumojo rankomis, bet su širdgėla tris dienas ieškojo.

Prisiminkime karaliaus Erodo kėsą nužudyti Kūdikėlį Jėzų, nakčia bėgimą į Egiptą. Ir ten jų niekas nelaukė - nei namų, nei giminių. Sunkiu darbu tik prasimaitinti galėjo. Karaliui Erodiui mirus, sugrįžo į Nazaretą. Kurie mūsų tautiečiai buvo ištremti į Sibirą, sugrįžę maža arba nieko nerado. Taip Šv.Šeimai iš naujo reikėjo pradėti gyvenimą. Vienas mūsų krašto vyras, netekęs visko, ką turėjo, tarė: "Nebijau, nes turiu aš rankas." Taip Juozapas turėjo viltį - rankas.

Tačiau Šv.Šeimos vargas nesumažino jos šventumo, o tik padidino. Vargas - dorybių ir nuopelnų šaltinis. Dar gražiau sušvitėjo Šventoji Šeima.

Kiekviena ir mūsų šeima - Šv.Šeimos atspindys. Kiekvieną šeimą sudaro vyras, žmona ir kūdikis. Kiekviena šeima yra net Švč. Trejybės Dievo paveikslas - Dievo Sūnus prieš amžius iš Tėvo, Šv.Dvasia kaip meilė iš Tėvo ir Sūnaus. Taip Ieva iš Adomo, vaikai iš Adomo ir Ievos. Kaip pirmoji šeima, taip ir visos šeimos. Todėl Šeimos kilnumas didelis.

Pavojuje angelas apsireiškė šv.Juozapui, kad bėgtų į Egipto prieglobstį. Reiškia, Juozapas turi kaip tėvas rūpintis pirmoje eilėje šeima. Kiekvienas šeimos vyras atsakingas yra už šeimą - ja turi labiausiai rūpintis.

Armėnų karalius per mūsų su persais pats su žmona pateko į nelaisvę. Persų karalius Kyras paklausė belaisvį karalių Tigramą: "Ką tu duotum, kad paleisčiau tavo žmoną į laisvę?" Tigramas taip pasakė: "Ką aš galiu duoti, jei nieko neturiu - karalystę praradau per mūsų. Paleisk žmoną, aš jos vietoj visą laiką paliksiu tavo tarnu nelaisvėje." Kokia graži vyro meilė žmonai. Tad Šv.Povilas rašo: "Jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs." Kol.3,19.

Šeimos širdis, kaip Marija, yra kiekviena moteriškė - motina. Ji neša švelnumą, gerumą šeimai. Ji ypatingai žiūri švaros, kas ir šeimos sveikata. Ji aukojasi daugiausia dirbdama - nuo ryto iki vakaro. Tačiau vyro žmona - nėra jo tarnaitė. Angelui apsireiškus Švč.Marija nesakė, kad ji - Juozapo tarnaitė, bet Viešpaties tarnaitė. Taip kiekvieno vyro žmona nėra tarnaitė, bet lygi gyvenimo draugė.

Pagaliau kūdikis yra namų džiaugsmas. Džiaugsmas yra sielos šviesa. Vaikas turi daugiausia džiaugsmo, reiškia, ir namų šviesos.

Kažkur teko skaityti apie vieną šeimos mergaitę. Ji tokia meili, gera, kad atkreipė net kaimynų dėmesį. Kaimynai dėl jos gerumo nustojo net keiktis. Bijojo ją supurvinti. Kai pradėjo eiti mokyklon, kiti vaikai, matydami jos nuoširdumą, mylinčią tiesą, nustojo išdykauoti per pamokas. Kai baigė mokslą, pradėjo dirbti, bendradarbiai ją džiaugėsi. Taip po kiek laiko dėl jos didžiadvasiškumo kaimas pasidarė kaip viena šeima.

Mes žinome, kad Jėzus, dvylikos metų būdamas, Jeruzalės šventykloje suspindėjo. "Jį rado sėdintį tarp mokytojų, besiklausantį jų ir beklaušinėjantį. Visi, kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais." Lk.2,48.

Taip ta mergaitė spindėjo, ir kiekvienas vaikas atneša šeimai šviesos.

Šios dienos evangelija kalba apie senelį Simeoną, kuris paėmęs Kūdikėlį Jėzų nušvito. Kiekvienam seneliui brangus vaikaitis, anūkas. Senelė Ona irgi atbėgo prie kūdikėlio Jėzaus. "Ji nesitraukdama nuo šventyklos tarnavo Dievui." Seneliai - irgi šeimos nariai. Jie myli ir turi būti mylimi. "Kas tėvą gerbia - sau nuodėmes dildo, kas motiną gerbia, tas lobį sau krauna. Kada besimelstų, jis bus išklaushytas." Sir.3.

NAUJIEJI METAI

Naujieji Metai išreiškia kažką nauja. Reikia nauja ir daryti. Naujieji Metai atidaro duris į naują horizontą. Bet ką aš naujo galiu daryti - aš dar jaunas ir nedidelio išsilavinimo? Iš tikrųjų kiekvienas daug ką gali padaryti.

Rašytojas Norbertas Stryczek yra parašęs apie Marijos Jericot gyvenimą. (1799 - 1962). Štai aprašymo parafazė: "Žvarbų, šaltą vakarą visa šeima sėdėjo prie krosnies židinio. Tėvas buvo susimąstęs apie praeitį. Senesni daugiau galvoja apie praeitį. Dar praeities įvykiai neišdilo: prieš trejus metus mirė jo žmona ir vaikas. Praeities metai nekokiomis dovonomis jį aplankė. Tuokart jauniausia duktė Paulina pertraukė jo godas: "Tėte, aš gavau laišką nuo brolio Filio." Tėvas paklausė: "Na, ką jis rašo?" Ji kalbėjo: "Jis džiaugiasi misijų darbais ir labai dėkoja už paramą. Ten labai sunku ir daug reikia pagalbos." Toliau ta jauniausia Paulina tęsė: "O kad aš būčiau vyras, važiuočiau į misijų darbą." Jos seserys pradėjo juoktis - kokios kvailos mintys! Paulina dar pridėjo: "Bet aš galiu būti misionierė, nors niekur neišvažiuočiau." Seserų veidai tampa kaip lėlių komiški. Paulina tęsė kalbą: "Eisiu į fabriką ir kiekvieną prikalbėsiu, kad darbininkės kas savaitę misijoms duotų po vieną su. Tos darbininkės prikalbintos dar po dešimt prikalbės paremti, tos dar dešimtį. Taip susidės tūkstančiai pinigų. Ir mes padėsime misijoms gausiai." Seserys tarė: "Tavo mintys kaip šunies kandimas į lazda." Bet Paulina dar kalbėjo: "Reikia tik pradėti drąsos, paskui lengviau. Daugelis nepadarė gero, nes nepradėjo. Kaip į balą įmestas akmuo vis tolyn siunčia bangas, taip ir su misijomis..."

Netrukus Paulina pradėjo fabrike dirbti. Kalbino darbininkes prisidėti prie misijų, kur jos brolis dirba, ir jos prisidėjo. 1919 metais įkūrė "Tikėjimo Platinimo" draugiją. Tai buvo misijoms pagrindas. 1826 metais įkūrė "Gyvojo Rožančiaus" sąjungą. Ta tyli malda, bet daug galinti.

Tai nereiškia, kad viskas taip sekėsi. Ji įkūrė Liono mieste darbininkų reikalams tarsi banką. Bet to banko direktorius iššvaistė pinigus ir jis bankrutavo. Aišku, nukentėjo indėlininkai. Tada Paulina ėjo elgetauti, kad indėlininkams atlygintų. Mūsų laikais bankrutavus bankui niekas atsilyginti indėlininkams nesirūpina. Iššvaistę pinigus kur nors pabėga. Turėdama daug sielvarto Paulina mirė, bet jos šviesūs darbai pasiliko.

Mes, ypač jaunimas, žengdami į Naujus metus, ryžkimės ką nors gera, nauja daryti. Prisiminkime Paulinos Jericot žodžius: "Daugelis nepadarė gero, nes nepradėjo." Šiandieną reikia, kad visas pakrikštytas jaunimas užlaikytų sekmadienius - dalyvautų šv. Mišiose. Reikia neinančius prikalbėti - atsivesti nors po vieną draugę ar draugą.

Šiandieną daug girtaujama. Pasilinksminimuose daug išgėrusių. Ar negalėtume tartis ir ruošti blaivius, skaisčius pasilinksminimus?

Palaimintas Jurgis Matulaitis sakydavo - rikiuokitės, aišku, gera daryti.

Yra ir bus sunkumų, bet tie sunkumai kaip šviesa.

Daugelis nori nuošaliai laikytis, teisinasi neturį laiko. Tikrai šiais laikais visi skuba, visiems trūksta laiko. Vienas šoferis važiavo per vienos Afrikos valstybės sostinę. Jis lenkė dviratį ir užgirdo švilpuką. Tuoju prie jo atėjo eismo prižiūrėtojas ir tarė: "Labą dieną, kur taip skubate. Štai ženklas, kad gatvėmis negalima skubėti. Jūs skubate į nuošumą ar mirtį." Šoferis galvojo, kad paskirs didelę baudą, o gali atims teises. Bet prižiūrėtojas ramiai tarė: "Atleiskite, prašau važiuoti..." Ir Afrikoje yra daug kultūringumo.

Pradėdami Naujus metus neskubėkime į mirtį, bet eikime į gyvenimą. Mes turime atsiminti, kad yra amžinasis gyvenimas. Jo kelias yra tikėjimas ir meilės darbai.

Eikime į Naujus metus taikiai ir prašykime Švč. Marijos, kuri globojo Kūdikėlį Jėzų, kad ir mus globotų. "Tebūna mums Dievas maloningas, telaimina ir tesaugo. "Ps.66,1.

II SEKMADIENIS PO ŠV. KALĖDŲ

Šio sekmadienio evangelija labai plati ir gili. Ji labai daug pasako...

Jei nueitume į muziejų, tarkime, į Sank Peterburgo Ermitažą, pajustumė jo platumą. Tiek daug patalpų, kad pasijunti kaip miške, tiesiog pasiklysti ir nebežinai kaip išeiti. O kiek ten paveikslų, statulų, sukurtų garsiųjų menininkų.

Bet jei turėtume vieną valandą, per tą laiką gali tik apibėgti. Bet greitai apibėgus, neatsimintume, ir paliktą tik vaizdą kratinys.

Taip šiandien evangelija. Mažame šv. Jono prologe tiek daug sudėta ir jos kiekvienas žodis reikšmingas ir daug daug pasako. Paviršutiniškai perskaičius atrodo kratinys.

Bet čia ne kratinys, bet didelis turtingumas tikėjimo minčių.

"Pradžioje buvo Žodis." Mes žinome, kad žodis yra oro virpėjimas ar eterio bangavimas. Tačiau čia Žodis išreiškia mintį, dvasią, išmintį. Tai ne gamtinis žodis.

Gnostikai, rašytojas Filonas ir pavartoja žodį, bet ne ta žodžio prasmė. Nieko bendra neturi Žodis su gnostikų samprata. (Ark. J. Skvireckas). Evangelijos Žodis yra Dievas Dvasia.

"Tas Žodis buvo pas Dievą ir Žodis buvo Dievas." Jau čia kalbama apie Dievo Sūnų, kuris irgi Dvasia. Tuo išryškėja ir Švč. Trejybė.

"Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko." Tai pakartojimas Senojo Testamento pirmųjų žodžių: "Pradžioje Dievas sutvėrė dangų ir žemę. "Prd.1,1.

Be Dievo niekas neatsirado, Dievas padarė pradžią pasaulio - kosmoso. Tuo atmetama amžinosios materijos samprata. Mokslininkas Anton Menet de Lamarsk sako: "Keista, kad yra galvojančių žmonių, kad pasaulis, gyvybė atsirado pati. Jie sumaišo laikrodį su laikrodininku."

Evangelija ir bendrai šv. Raštas nesprenžia, kaip atsirado pasaulis, gyvybė. Tuo reikalu yra įvairių hipotezių. Yra žinomos Markso, Engelso, Kanto, Laplaso, Einšteino ir kitos.

Vieni kalba, kad Dievas sutvėrė rūšimis, kiti evoliucijos keliu.

Viena aišku, kad Dievas sutvėrė pasaulį, gyvybę. Nekalba Šv. Raštas, kad būk nuo vieno sprogimo prasidėjo pasaulis. Tik evangelija priduria: "Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa."

Toliau evangelija kalba apie šviesą. "Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė." Čia jau einame apie dievišką mokslą ir patį Dievą. "Buvo

Dievo siųstas žmogus Jonas, kad paliudytų šviesą ir kad visi tikėtų, Jis pats nebuvo šviesa."

Jau toliau kalbama ryškiai apie Kristų kaip šviesą. "Jis buvo pasaulyje, bet pasaulis jo nepažino. Pas savuosius atėjo, bet savieji nepriėmė."

Savieji, suprantama, - žydų tauta, kuri atmetė Kristų. Savieji suprantami ir katalikai, kurių daug atsitolino nuo Kristaus mokslo. Tas vyksta ir dabar. Kristus skelbė dvasios neturtą, o daug kur viešpatauja turtų garbinimas. Kristus skelbė nekaltumą, o kuriami iškreiptos meilės salionai. Kristus skelbė gailestingumą, o vyksta žiaurumai, karai.

Vienas sūnus išnešė iš namų šventus motinos paveikslus kaip senovės atliekas ir išmetė į daržinės kampą. Tai ženklinis atsisakymas Kristaus.

Šios dienos evangelija sunki, bet brangi. Ją turime priimti su vaikišku nuolankumu. Tą gražiai rašo St.Gobbi: "Mažutėlių širdyse randamas didžiausias džiaugsmas. Tik mažutėlių širdyse Tėvas randa malonumą, Sūnus šlovinamas. Šv. Dvasia randa būstinę." Evangelija ir kalba: "Visiems, kurie jį (Kristų) priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais."

Kaip tapti Dievo vaiku, didesnio džiaugsmo negali būti. Tai dangaus džiaugsmas.

Dieviškų dalykų mes negalime išspręsti, bet turime tikėti. Tam Dievas padeda. "Tikrai iš jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės."

KRISTAUS APSIREIŠKIMAS

/TRYŠ KARALIAI/

Pirmiausiai Kristus apsireiškė žydų tautai. "Jiems (piemenims) pasirodė angelas, ir juos nušvietė Viešpaties šviesa... Angelas jiems tarė: "Šiandie Dovydo mieste jums gimė Išganytojas: jis yra Viešpats Mėšias. Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą giedodama: Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms." Lk.2,11.

Taip pat kaip Dievas Kristus užgimęs apsireiškė pagonių pasauliui, išminčiams - karaliams - per pasirodžiusią žvaigždę. "Mes matėme užtekant jo žvaigždę." Mt.2.2.

Prieš šimtą metų į misijų Bašromo stotį atvyko indėnas. Jį lydėjo vaikas kaip vertėjas. Tas indėnas buvo girdėjęs, kad tas baltas žmogus, dėvįs ilgą juodą drabužį, gali paaiškinti apie patį Dievą. Atėjęs jis tarė: "Žmogau su juodu drabužiu, jūs esate Dievo tarnas. Jūs žinote apie visagalintį Dievą - Dvasią. Aš vargšas žmogus iš dykumos, to nežinau, parodykit į jį kelią. Aš rytais atsikėlęs tik tiek meldžiuos - dėkoju už naktį. Po to prašau, kad didžioji Dvasia man padėtų. Vakare vėl padėkoju Dvasiai už praleistą dieną. Todėl atėjau pas jus, kad daugiau pasakytumėte apie didžiąją Dvasią. Aš būčiau laimingas."

Trys išminčiai, vadinami Karaliais, pamatę žvaigždę troško pamatyti tą, apie kurį rašė pranašas Izaijas. Jie, susitikdami su žydais, gal skaitę buvo. "Mums Kūdikis gimė, ant jo pečių viešpatavimas. Vadins jį vardais: Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Tautos Kunigaikštis." Iz.9,5.

Išminčiai nutarė eiti, išminčiai visuomet ieško tiesos. Jie pasiėmė ir dovanų - aukso, kaip ženklą karaliui, smilkalų kaip Dievui ir miros kaip žmogui, kuris mirtingas. Jie vyko su palyda, nes yra pavojų dykumoje - gali užpulti žvėrys ar plėšikai. Pranašas Izaijas pranašavo: "Apguls tave kupranugarių daugybė ir Efos vienkupriai. Atvyks visi iš Sabos, auksu ir smilkalais nešini, skelbdami šlovinguosius Viešpaties darbus." Iz.60,5.

Išminčiai, atkeliavę į Jeruzalę, užėjo pasitikrinti pas karalių Erodą ir tarė: "Kur yra gimęs žydų karalius?" Erodas ir jo patarėjai apstulbo. Jiems nereikalingas naujas karalius, Erodas pats nori karaliauti, o pasakui sūnus. Jis tuoj sušaukė vyriausius kunigus, gal jie pasakys, kur gimė naujasis karalius. Jie susirinkę pagal Šv. Raštą pasakė: "Ir tu, Judo žė-

mės Betliejau, anaip tol nesi menkiausias tarp garsiųjų Judo miestų, nes iš tavęs išeis valdovas, kuris ganyt tautą - Izraelį".

Išsiųsdamas išminčius Erodas prašė grįžtant užteiti ir pranešti, kur gimė, ir jis eisias jo pagarbinti.

Taigi bendra mintis - pagarbinti daugiau negu paprastą karalių.

Išminčiams išėjus vėl lydėjo pasirodžiusi žvaigždė ir pagaliau, duodama ženklą, kur užgimęs Kūdikis, sustojo.

Mokslininkai apie tą žvaigždę įvairiai spėlioja. Vieni sako, tai buvusi kometa, kuri slenka. Kiti, kad galėjo būti dviejų planetų susiartinimas. Šv. Chrizastoma rašo, kad ta žvaigždė nebuvo gamtinė, o antgamtinė.

"Trys išminčiai įję į namus pamatė Kūdikį su Motina Marija ir parpuolę ant žemės Jį pagarbino." Garbinamas yra tik Dievas.

Naktį angelas, apsireiškęs išminčiams, liepė grįžti kitu keliu, nes Erodas kėsinosi nužudyti Kūdikį. Taip jie ir padarė. Karalius Erodas nesulaukęs pasiuntė į Betliejų karius, kurie išžudė kūdikius, tik Jėzus išliko. Žmogus žudo, angelas saugo.

Bet grįžkime prie pirmojo apsakymo, kur indėnas ėjo sužinoti apie Dievą - Dvasią. Trys išminčiai irgi ėjo pamatyti, sužinoti.

Šiandieną daug žmonių tarybiškai išauklėtų, mažai žino apie Dievą. Reikia ir jiems eiti pas juodai apsivilkusius kunigus, kurie bažnyčiose aiškina apie Dievą. Reikia vaikučiams eiti į tikybos pamokas. Tą kunigai dėsto ir kartoja.

Niekas nevažiuoja automobiliu nežinodamas taisyklių, tai būtų žūti. Bet svarbu neprašūti amžinai. Todėl kaip svarbu daugiau sužinoti apie Dievą, jo įsakymus, jo meilę.

"Juk jis (Dievas) vaduos pagalbos maldaujantį vargšą ir tam, kuriam niekas nepadeda. "Ps. 71. 12.

KRISTAUS KRIKŠTAS

Kristus Dievo Sūnus, tapdamas žmogumi, labai nusižemino. Todėl šv. Povilas rašo: "Pats save apiplėšė." Dar daugiau nusižemino gimdamas gyvulių tvarte. Tai pati žmogaus žemuma.

Ir toliau Kristus buvo gyvenime nusižeminęs. Ligi trisdešimt metų gyveno tyloje, niekam nežinomas. Bet jis vykdė Šv. Rašto žodžius: "Jis nekels triukšmo, gatvėje nebus girdėti jo balso. Jis nepalenks - nenulauš palinkusios nendrės." Iz.42.

Kristus nusižemino ir krikštydamasis - jam nereikėjo krikštytis, nes jis šventas, šventas, šventas. Bet jis solidarizavosi su visais žmonėmis.

Tačiau Dievas Tėvas jį aukštino. Tėvas rodė jo šventumą, dieviškumą. Rodė ženklais.

Jau užgimus Kristui siuntė angelą pranešti tą žinią piemenėliams. Angelas - dangaus ženklas. Jis taip pat giedojo: "Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė mylimiems vaikams - žmonėms." Kartu giedojo ir Kristui kaip Dievui.

Taip pat Dievas parodė ir dangaus skliaute ženklą - žvaigždę, kad užgimė Dievo Sūnus.

Aiškiausiai ženklais Dievas parodė, kad Kristus - Dievo Sūnus, per Krikštą. "Staiga atsivėrė dangus ir nusileido plevenanti Šventoji Dvasia virš jo. O balsas iš dangaus prabilo: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosiu."

Šiandieną daug kas susidomėjo Kristaus asmeniu. Žydas Schalom Ben Chorin Kristų pristato tautiečiams kaip žmogaus brolių. Adolf Mell rašo apie Kristų kaip išsiskiriantį iš visų žmonių ir vertą susidomėjimo. Panašiai rašo ir ateistas Nilsan Machovec.

Bet jie rašo apie Kristų kaip žmogų. Dievas pasakė, kad Kristus Dievas - Dievo Sūnus. Kristaus Krikštas buvo ne tik parodymas jo dievybės, bet ir paveikslas mūsų Krikšto. Krikštas yra nuostabus dalykas - sakramentas, tiesiog sutveriamas naujas žmogus. Jam atidaromos durys į dangų, nes panaikinama yra gimtoji nuodėmė, panaikinamos ir visos kitos nuodėmės ir bausmės už nuodėmes.

Per krikštą mes tampame Dievo vaikai - įsūniai. Per Šventą Krikštą mes tampame šv. Dvasios buveinė. Šv. Jonas Krikštytojas kalbėjo: "Jis (Kristus) krikštys Šventąja Dvasia."

Per šventą Krikštą pasėjama šventumo sėkla - tikroji laisvė, ramybė,

teisingumas, brolybė. (Pal.J Ries). Todėl Šv. Povilas rašo: "Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios." I.Kor.6,19.

Tačiau nereikia galvoti, kad krikštas yra kaip į mašiną įdėtas naujas variklis. Krikštas duoda plakdarmą geram, duoda impulsą siekti gėrio. Bet reikia ir pačiam sutikti, įsijungti. Reikia ugdyti gerąją sėklą.

Pirmaisiais amžiais krikštijosi suaugę. Reikėjo būti kandidatui - katechumenu - sužinoti tikėjimo tiesą ir jau pradėti geresnį gyvenimą.

Šiandieną krikštijame mažus kūdikius. Kas gali garantuoti, kad jis išaugs. Kiek mažų vaikų miršta. Mes negalime atimti jiems laimės. Be to, lengviau auklėti ir pratinti prie gero - Dievo malonė veikia.

Katechumenų darbą turi atlikti nuo mažų dienų tėvai, jų nesant - krikšto tėvai.

Jei paaugę vaikai krikštijami, tada kartu pasiruošiama ir išpažinčiai, pirmajai Komunijai.

Vienas gal dešimt metų vaikas sutikęs kunigą pradėjo verdamas kalbėti: "Manęs tėveliai nekrikštija". Tėvai tarnautojai bijojo ateistinės valdžios, jog neteks darbo. Prieš santuoką jis pasikrikštijo, bet greitai išsiskyrė. Jau per giliai buvo įaugę blogybės, o dar maža religinių žinių. Antrą kartą vedė. Tās pastūmė į kitas nuodėmes. Prisilietė svetimo turto, paskui slapstėsi, ir vėl nelaimingas ir reikia verkti.

Svarbu pakrikštyti ir auklėti nuo mažų dienų. Krikštas atidaro dangų ir vartus į kitus sakramentus. Bet reikia pačiam eiti ir kitiems padėti. Pakrikštyti: "Jūs šlovinkit kaip Dievo sūnūs Viešpatį, garbinkite iškilmingai..." Ps. 28,1.

KRIKŠČIONIŲ BAŽNYČIŲ VIENYBĖ

Šį sekmadienį ir visą oktavą meldžiamės už krikščionių vienybę.

Mes žinome, kad Dievas darė sandorą su Nojumi, Abraomu, Izaoku. "Dievas sakė Abraomui ir jo sūnums: štai aš padarysiu sandorą su jumis ir jūsų palikuoniais." Prd.9,8.

Dievas laimino sandorą: "Tavo palikuoniuose bus palaimintos visos tautos." Prd. 26,4. Sandora reiškia vienybę su Dievu - jo įsakymų pildymas ir vienybė su žmonėmis.

Išganytojas Jėzus Kristus įkūrė naują sandorą tarp Dievo ir žmonijos ir meldėsi už tą vienybę: "Meldžiu už tuos, kurie per jų žodį įtikės: tegu visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena manyje." Jn. 17,20.

Pirmieji krikščionys vykdė tuos Kristaus žodžius - jie buvo vienybėje. Apaštalų darbų knygoje rašo: "Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra... Jie kasdien rinkdavosi sutartinai šventykloje, o savo namuose laužydavo duoną su džiugia širdimi." Apd.2,46.

Laužimas duonos - šv. Mišios. Kodėl ne šventykloje, o namuose? Atsiminkime, kad buvo persekiojimas.

Vėliau atsirado nemažai erezijų ir vienybė sumažėjo. Tačiau branduolys - Katalikų Bažnyčia pasiliko vieninga.

Šv. Rašte paminėta - jei kas nuo gyvojo Dievo atskyla, tie suardomi. Deut.

Iš tikrųjų, kurie atsitraukia nuo Katalikų Bažnyčios, pradeda ardytis. Atskilusi Rytų Bažnyčia tuoj suskilo į pravoslavus, sentikius, serbų, bulgarų, turkų ortodoksus.

Kada atskilo Liuterio pasekėjai, tuoj pradėjo skaldytis į liuteronus, protestantus, kalvinistus, babtistus ir daug kitų sektų.

Tik viena Katalikų Bažnyčia nesiskaldanti, Dievo globojama, kaip naujoji Sandora su Dievu. Kur tik yra katalikų, ten tos pačios šventosios Mišios, tie patys įsakymai, tie patys sakramentai. Tas yra ne tik Europoje, Amerikoje, bet ir Afrikoje, Azijoje, Okeanijoje.

Betgi Kristus meldėsi už visų krikščionių vienybę. Pirmoji mintis apie krikščionių susivienijimą prasidėjo Škotijoje. Tai buvo pats pradmuo. Popiežius Leonas 13 tą mintį pradėjo platinti. Ypatingai pažengta į priekį

per II Vatikano Bažnyčios susirinkimą. Konkrečiai susirūpinta ekumenizmo klausimu. Dar daugiau tas ekumenizmas pažengė prie popiežiaus Jono Povilo II. Ekumeninėse visų krikščionių pamaldose dalyvauja ir šv. Tėvas.

Kai kas tvirtina, kad reikia susijungti visoms krikščionių bažnyčioms, jas paliekant kokios dabar. Tai būtų sinkretizmas. Bet viena yra tikėjimo tiesa, viena tikra moralė. Kristus trokšto vienybės tik tiesoje.

O tikroji Bažnyčia ta, kuri nuo apaštalų laikų - apaštališka, kuri apima visus žmones - visuotina, kuri yra šventa. Tai yra tik Katalikų Bažnyčia. Aišku, susijungimui neturi reikšmės apeigų tvarkymas, kalba, maldos papročiai. Bet turi būti pagal šventą Raštą ir padavimą tie patys Dievo duoti įsakymai, tie patys sakramentai, kaip juos suprato ir praktikavo pirmieji krikščionys, tos pačios šv. Mišios.

Mums labai brangu gimtieji namai - tėviškė. Vienas toli toli gyvenantis žmogus kalbėjo: "Kaip ilgiuosi dar kartą pamatyti savo namus. Ten kiekvienas medelis brangus, akmenėlis gražus. Norėčiau medį apkabinti, namų slenkstį pabučiuoti..."

Kas yra krikščioniško tikėjimo, visų krikščioniškų bažnyčių gimtieji namai? Tai Katalikų Bažnyčia. Kurie išėjo iš namų ir tas neramu. Krikščionybės namuose tėvai - Bažnyčios tėvai: Šv. Petras, antrasis popiežius Linas, Kletas ir dabartinis popiežius - šv. Tėvas. Broliai seserys - visi katalikai. Visi laukia sugrįžtant, nieko nekaltindami, bet pabučiuodami. Tuo reikalu ir meldžiamės prie Šv. Dvasios. Gal mes nežinome, meldžiasi pati Šventoji Dvasia.

III EILINIS SEKMADIENIS

Vaikutį pašaukė motina: "Eik valgyti! "Linksma vaikui. Jis nori valgyti, o čia garuoja skanus valgis. Dar linksmau - pati mama pašaukė. Moikinį pašaukė gatve eidamas draugas: "Eikime žaisti prieš B klasę su sviediniu!" Tai linksma, kad turi gerą draugą ir jo nepaliko šešėlyje.

Kaimynas ar giminė pakviečia į vaišes. Valgyti yra ir namuose, bet linksma - pagerbia tave.

Bet kartais pašaukia į blogą. Pašaukė išgerti vynioko: "Sudėkime politą - pasikalbėsime!" Kartais pašaukia ištvirkauti, paimti svetimą daiktą - vogti. Tas pašaukimas ne linksmas - bauginantis.

Šios dienos evangelija kalba, kaip Kristus pašaukė pirmuosius apaštalus. Jėzus pamatęs du brolius - Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolių Andriejų - mėtančius tinklus į ežerą, tarė jiems: "Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais." Juodu tuoj paliko tinklus ir nuėjo su juo.

Paėjęs toliau, Jėzus pamatė kitus du brolius - Zabediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolių Joną. Jis ir tuos pašaukė. Jie tučtuojau paliko valtį ir tėvą ir nuėjo su juo. Kaip linksma eiti - pats Dievas pakvietė eiti. Gal jie matė ar girdėjo per Jėzaus Krikštą dangaus Tėvo žodžius: "Šitai yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo gėriuosi. "Mt.3,17.

Kristus šaukė ne tik geruosius, bet ir blogą Judą Iskariją, krikščionių persekiotoją Saulių. Kristus visus šaukia prie tiesos, džiaugsmo, laimės.

Kodėl Kristaus šaukimas linksmas? Mes girdime daug reklamų, šaukimų per radiją, televiziją, laikraščius. Bet mūsų jie per daug nedomina. Mes tik perverčiam laikraščius, perleidžiam per akis televizijos laidas. Tik interesuojamės, kai paliečia mus pačius ar mūsų įstaigą.

Visai kitas šaukimas yra Kristaus. Jis kiekvieną liečia, ir mums linksma. Jis atleidžia nuodėmes, jis tobulina mus. Daugiausia Kristus šaukia per Bažnyčią, kartais per maldą ar gerą kito žodį.

Kartais žmonės neklauso Dievo kvietimo, šaukimo į gera. Tie žmonės eina nuodėmės keliu. Bet ir tada Dievas dar jų nepalieka pražūčiai. Tada Dievas net baudžia, prileidžia kančią.

Ninivos gyventojaiėjo nuodėmės keliu. Tada Dievas tarė pranašui Jonui: "Nueik į Ninivą, tą didelį miestą, ir skelbk, ką aš pranešiu." Jona nuvyko ir pradėjo skelbti: "Dar keturiasdešimt dienų ir Ninivė bus su-

griauta." Jn.2,4. Reiškia, Dievas grasino bausme.

Bet šiandieną baudimas yra atgyvena. Bausmių nėra vaikų darželiuose, mokyklose. Kariuomenėje prasižengusių kareivių nestato po šautuvu. Bausmė nemodernu.

Bet Dievas daugiau žino ką daryti. Ir Dievas daro tai mylėdamas.

Ninivos gyventojai pradėjo atgailauti, metė blogus darbus, apsivilko atgailos drabužiais. Žinia pasiekė Ninivos karalių. Jis atsikėlė nuo sosto, numetė nuo savęs drabužius, užsivilko ašutinę ir atsisėdo į pelenus. Jn.3,6.

"Dievas pagailėjo ir nebaudė." Jn.t.p.

Bausmės paskelbimas dažnai pataiso žmogų. Jei ir perspėjimo žmonės neklauso, jie susilaukia bausmės - kančios. Bet Dievas prileisdamas kančią nepalieka žmogaus ir tada myli.

Buvo rašyta, kad Filipinuose sukilėlių vadas, bedievis Luis Tarys, 46 metų buvo suimtas nuginkluotas. Sužinojęs, kad jo žmona žuvo ir sūnus suimtas kalėjime, labai pergyveno. Pats pasijuto apleistas, nesiskaitė net žmogumi. Dažnai kaliniai nelaikomi žmonėmis, jiems atimtos žmogaus teisės. Bet toje depresijoje vienas draugas prikalbėjo per Kalėdas nueiti į kalėjimo koplyčią. Jis ten nuėjo, ir jam atsivėrė akys ir širdis - tapo tikinčiu. Dievas pašaukė jį kančioje. Nors buvo nuteistas iki gyvos galvos kalėti, parašė gražiausią atsivertimo veikalą. Ne tik atsivertė, bet savo raštais ir kitus stengėsi atversti. Dievas žino, kada bausti ir siųsti kančią.

Evangelizacijos pradžioje Kristus kalbėjo: atsiverskime. Tą kalbėjo visiems ir visoms tautoms.

Bažnyčia per savo atstovus - vyskopus, kunigus - vis kartoja: atsiverskite.

Šiandieną kai kas kaltina kunigus, kad daug jų bendradarbiavo su komunistų saugumu. Bet užmirštama, kada rašytojai, poetai kūrė himnus Stalinui ir Tarybų valdžiai, kunigai ėjo į kalėjimus. Trečdalis dvasininkų buvo išvežti. Jei kai kurie ir bendradarbiavo, tai tik norėdami sumažinti jų žiaurumą. Gal tik vienas kitas iš baimės duodavo žinių. Bet Kristus pašaukė į apaštalų eiles ir Judą Iskariją.

Ir šiandieną Kristaus žodžius šaukia - atsiverskite. Atsiverskite į Blai-vybę, skaistumą ir tikėjimą! "Viešpatie, parodyk man savąjį kelią. Tiesus, malonus yra Viešpats, to dėlei klystantiems kelią rodo, kukliųjų mintis kreipia į tiesą..."

Ps.24.

4 EILINIS SEKMADIENIS

Šv. Povilas rašo: "Sakau jums, broliai, laikas trumpas! Biečia, kurie turi žmonas, gyvenai, tarsi jų neturėtų." I.Kor.7,29.

Buvo ir yra sektantų, kurie skelbia greitą pasaulio pabaigą. Jie vadovaujasi šv. Povilo žodžiais - laikas yra trumpas. Jie ignoruoja vedybas - geriau nevisti ir tuoj laukti Kristaus antrojo atėjimo. Jiems vedybos yra nešvarus dalykas. "Net Katalikų Bažnyčios atsiskyrėliai nemanė, kad vedybos yra nuodėmė, o kūdikis nelaimė." (G. H. Chesterton). Vedybos yra šventas dalykas. Juk Dievas sutvėręs pirmuosius žmones palaimino kaip pirmąją šeimą. "Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą - sutvėrė vyrą ir moterį. Dievas juos palaimino ir tarė: veiskitės ir dauginkitės ir pripildykite žemę." Prd.1,27.

Šv. Petruui buvo pasakyta: "Ką Dievas apvalė, to nevadink sutęptu." Apd.10,15. Jei prieš Vedybas, dabar Santuokos Sakramentą, yra sępta, tai po vestuvių šventa. Prieš vestuves gyvenai santuokos gyvenimu yra nuodėmė, po vestuvių kilnu.

Toliau Šv. Povilas rašo: "Kas veda savo mergaitę, gerai daro, o kas neveda, geriau daro." I.Kor.7,38.

Bet kodėl - kas neveda, geriau daro? Juk pas žydus neištekėti buvo panieka, gėda. Dar ir dabar pravardžiuoja senmerge. Bet Šv.Povilas prieda tokią klauzulę: "Aš noriu, kad jūs būtumėt kaip aš pats." I.Kor.7,7. O apaštalai, taip ir Šv. Povilas viską paliko dėl Kristaus. Jie nebeturėjo žmonių, bent negyveno.

Taigi geriau daro tie nevesdami, kurie pasiaukoja apaštalų darbui. Todėl Katalikų Bažnyčioje kunigai neveda, pravoslavų - ortodoksų Bažnyčioje vyskupai nevedę.

Tačiau nevedusiam nebūtinai stoti į vienuolyną, bet svarbu išsilaikyti nekaltam ir gražu daugiau įsijungti į apaštališką darbą.

Laikas yra trumpas. Bet jau du tūkstančiai metų, bet dar antrą kartą Kristus neatėjo. Tai reiškia, kad žmogaus gyvenimas palyginus su amžinybe yra trumpas.

Šios dienos evangelija kalba, kaip Kristus išvarė nešvarią - netyrąją dvasią. "Jėzus sudraudė netyrąją dvasią: nutilk ir išaik iš jo." Pagal G.Chesterton, būk yra galvojančių, kad Jėzus labai rūstus - tik varinėja.

Bet su nešvarumu - su nuodėme negali būti kompromisų. Reikia su savo nuodėme kovoti nedarant nuodėmei nuolaidų. Jei paduosi šėto-

nui pirštą, jis patrauks ir ranką.

Dabartiniais laikais, atrodo, tų apsėdimų piktosios dvasios nėra. Bet pagalvokime, jei su pamėgimu užmuša žmogų ir dar juokiasi, ar tai nėra piktosios dvasios veikimas?

Kiekviena nuodėmė yra netyrumas ir nešvarumas. Ja ne tik negalima gėrėtis, bet jos reikia saugotis.

Pirmojo pasaulinio karo metu įsikūrė frontininkai vienoje pilyje, kaip tvirtovėje. Ten buvo išsilikę daug nešvarių - neskaisčių iliustracijų - paveikslų. Vienas kareivis įdėmia į tuos paveikslus žiūrėjo. Vyresnysis karininkas, žvilgterėjęs į tas iliustracijas, tuoj nusigrėžė - tai pornografija. Jis tarė kareiviui: "Kaip tu žiūri į tuos nešvarius paveikslus ir tokia mirties pavojuje?" Kareivis atsakė: "Na, kas tokio - mirsiu nušautas - palaidosite." Vyresnysis toliau kalbėjo: "Bet tu norėsi, kad praneštume motinai?" Kareivis dar kalbėjo: "Taip, praneškite ir pasiųskite mano daiktelius - laiškus neišsiųstus ir dar ką." Karininkas toliau tęsė kalbą: "Gal įdėti ir tas iliustracijas - paveikslėlius?" Kareivis paraudo, griebė juos rankomis ir sudraskė. Paskui nunešė į krosnį ir sudegino.

Jei motinai gėda rodyti, kas nešvaru, tai kaip gėdingai ką galime daryti prieš begalinį tyrumą ir šventumą - Dievą. Dievas visur yra ir visur mato.

Šv. Povilas duoda pirmenybę visiškam skaistumui: "Nesusituokęs rūpinasi Viešpaties reikalais, o susituokęs pasaulio... Aš tai kalbu jūsų labui." I.Kor.7,35.

5 EILINIS SEKMADIENIS

Pirmame šv. Mišių skaitinyje rašoma apie Senojo pasaulio prieš Kristaus gimimą žmonijos pesimizmą, nusiminimą. "Gyventi šioje žemėje - ar žmogui ne lažas? Ar visos jo dienos - ne samdinio dienos? Žmogus - kaip tas vergas, kuris ieško paunksmės. Aš paveldėjau tik mėnesius skausmo! Ir man buvo skirta vien sielvarto naktys! "Job.7,1.

Tai gyvenimo tamsa. Juk gyvenimo prasmės nežinojimas yra tamsa.

Tiesa, Dievas siųsdavo pranašus; jie lyg meteorai nušviesdavo mąstymų padangę. Tai buvo tik suraminimas. Psalmėje parašyta: "Garbinkite Viešpatį! Gražu jo garbei giedoti. Jis gydo sužeistas širdis ir jų opas tvarsto."Ps.146,1.4.

Pagaliau atėjo pats Dievo Sūnus, tapęs žmogumi, ir atnešė visą gyvenimo prasmę, atnešė meilę. Jis kalbėjo: "Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas, kas tiki mane, nematys mirties per amžius." Jn.11,26. Tie žodžiai išreiškia ne vien pomirtinį gyvenimą, kūnų prisikėlimą, bet ir prikėlimą iš nežinojimo tamsos ir nevilties. Jis apščiau duoda gyvenimą negu gamta.

Evangelija kalba: "Atėjus vakarui, kai saulė nusileido, pas Jėzų sugabeno visus ligonius ir demono apsėstuosius... Jis pagydė daugelį sergančių, išvarė daug demonų."

Pabrėžta - saulei nusileidus. Tiems ligoniams buvo per ligą saulė nusileidus - apleidęs gyvenimo džiaugsmas. Jie dabar vėl visa atgavo.

Jėzaus meilė tokia didelė, kad jis eidavo net į namus. Jėzus nuėjęs į Petro namus rado Petro uošvę sergančią. "Priėjęs pakėlė ją už rankos; karštis paliovė, ir ji galėjo jiems patarnauti." Mk.1,31.

Jėzus visus mylėjo, neniekino senų žmonių, o jiems padėdavo.

Tiesa, Kristus nepaliko Bažnyčiai galių daryti stebuklus, bet paliko meilę - Meilė ir stebuklus daro.

Kartą Anglijoje šešių metų berniukas atėjo į vaistinę ir tarė vaistininkui: "Mano broliukas sunkiai serga ir girdėjau, kad tik stebuklas gali pagydyti. Prašau duoti to stebuklo. Štai aš esu susitauptęs tiek ir tiek centų." Vaistininkas pakreipė pečius. Kaip tik buvo atėjęs vaistinėn gydytojas ir, išgirdęs to berniuko kalbą, tarė: "Nuvesk pas savo broliuką, prirašysiu vaistų." Nuėjęs gydytojas apžiūrėjo vaiką ir davė naujų vaistų. Vaikas po to pasveiko.

Kristus nepaliko vaisto - stebuklo, bet paliko, tiesiog pasėjo vaistų

gamtoje ir svarbiausia paliko - meilę. Tas berniukas mylėjo broliuką ir juo rūpinosi. Gydytojas mylėjo ligonius.

Bet pasitaiko ir dabar nusivylimų. Jie būna, kai nusišukame nuo Kristaus. Viena nusivylusi moteris priekaištavo Dievui: "Reikia klūpančius pakelti, kad nesiklauptų. Mirė vaikų motina. Valstybė baudžia nusikaltėlius, o tu, Viešpatie, baudi nekaltus vaikus, palikęs be motinos. Mirė motina, o sena močiutė paliko. Kai buvau jauna, pasigražindavau, o man kalbėdavo - nesikelk į puikybę, o kodėl Dievas nori, kad jį garbintume. Ar tai ne puikybė? Meldžiamės - nevesk į pagundą, o kodėl Dievas sukūrė alkoholį." (Tarybinė Moteris, 1985 Nr.1).

Tie priekaištai, kaip dūmai į akis. Gal močiutė geriau išugdys vaikus, kaip bloga motina. Alkoholis nekaltas, tik kas jį besaikiai naudoja, kaltas. Iš kur Dievo puikybė, jei jis siuntė savo Sūnų pažeminimui ir kančiai. Mes gimimo dieną pagerbiame tėvą, motiną, vaiką, o kaip negerbti Viešpaties, jo negarbinti.

Evangelija rašo: "Labai anksti, dar neišaušus rytui, Jėzus nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi." Kada meldies, prabrinksta rytas. Tada nesunku pakelti mylimo asmens mirtį, nes yra dar prisikėlimas ir džiaugsmas. Kada meldies ir turi meilės, nebaisi ir mirtis.

Šv. Pranciškus apako, o prieš mirtį buvo linksmas, broliams sakė giedoti.

Kada kankinė šv. Leokadija buvo visa sumušta, kruvina ir vedama už tikėjamą nužudyti, pamatę visi žmonės pradėjo verkti. Ji tarė: "Mielieji, neverkite, bet geriau dėkokite Dievui už tą malonę, kad man leidžia kentėti už mylimąjį Jėzų Kristų. Tik pasimelskite, kad jis jūsų neapleistų."

Su Dievu ir Jėzumi Kristumi viskas pakeliama ir linksma. "Gražu jo garbei giedoti, miela jį šlovinti." Ps.146,1.

6 EILINIS SEKMADIENIS

Dievas yra trijuose Asmenyse - Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas šventoji Dvasia. Dievas nėra vienišas. Jo laimė Šventoje Trejybėje. Dievas sutvėrė angelų pulkus, ne vieną angelą. Jie nėra vieniši. Dievas sutvėrė žmogų - vyrą ir moterį pagal savo paveikslą ir panašumą. Ir žmogus yra socialinė būtybė. Todėl žmogus trokšta bendrybės, bijo būti vienišas.

Skaudžiausia žmogui, kai jis tampa vienišas. Todėl suprantama našlaičių nedalia. Jiems stinga meilės, o tai vienišumas.

Gali būti kalėjime geriausios salygos, bet kaliniai atskirti nuo laisvųjų bendruomenės - vieniši, nelaimingi. Dažnai būdami vienutėse išprotėja.

Pragaras yra tuo baisus, kad atskirti nuo laisvųjų šventųjų, atskirti nuo Dievo, iš niekur neturi meilės.

Sen. Testamente susirgę raupsų liga buvo atskiriami nuo bendruomenės. Šv. Raštas išreiškia: "Jie nešvarūs ir turi gyventi už bendruomenės atskirai." Kun.13,46.

Evangelija rašo, kaip Kristus atėjusiam raupsuotam ištiesė ranką, jį palietė ir jis išgijo. Jis buvo grąžintas į bendruomenę. Kristus ir visus stengėsi grąžinti į bendruomenę - į jos džiaugsmą.

Kristaus bendruomenė vienybėje, tiesoje, meilėje. Kristus kalbėjo: "Kaip aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse." Jn.17,21. Toliau Kristus sakė: "Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtume, kaip aš jus mylėjau." Jn.15,12.

Kristus gydymas raupsuotą tarė: "Būk švarus!" Uk.1,41. Tas švarumas ne tik kūno - nuo ligos, bet ir sielos - švarus nuo nuodėmės.

Sunkiausias nuodėmės nešvarumas. Tada jautiesi išskirtas iš bendruomenės ir vienišas. Todėl žmogus, padaręs nuodėmę, neramus. Vienas vyras, vedęs svetimą žmoną, visko turėjo, bet atėjęs pas kunigą tarė: "Kaip man ant širdies neramu - kada aš galėsiu eiti išpažinties?"

Kristus ir mums vis ištiesia gydymą ranką. Jis ištiesia ranką per šv.Krikštą. Per Krikštą mes įvedami į krikščionių bendruomenę ir kartu į dangaus bendruomenę. Koks didelis dalykas būti krikščioniu, jei N.Goll išsireiškia: "Geriau blogiausia krikščionybė negu geriausia pagonybė."

Paaugusi mergaitė ypač baili, kad jos nenuskriaustų. Tas bailumas teisingas.Kristus paaugusiems ištiesia ranką per Sutvirtinimo Sakramen-

tą. Tarytum Kristus paima už rankos ir veda per pavojingą brendimo laiką.

Nusidėjus Kristus ištisia ranką per Atgailos sakramentą. Pakartojami žodžiai - būk švarus.

Kunigystės Sakramentas įveda neopresbiterį į didesnę bendruomenę - į parapiją. Jis nebūna vienišas.

"Negera būti vienam." Dievas sutvėrė Adomui Ievą. Santuokos sakramentas įveda į šeimos bendruomenę.

Pats žodis komunija išreiškia bendrybę. Todėl per Švenčiausią Sakramentą su Kristumi ir su tikinčiais bendruomenėje.

Kristus visur gelbsti nuo vienišumo, nusivylimo, nuobodulio.

Kristus išgydęs raupsuotąjį tarė: "Žiūrėk, nieko nesakyk!" Reiškia, nesigirk. Taip aš turiu nesigirti, kad aš geras.

Juk nežinai, koks esi Dievo akyse. Ir išgijęs iš sielos vargo - nuodėmės, būk dar labiau nusižeminęs. Havajų saloje yra Malako sala. Toje saloje kalnynai apsupa salą. Pati gamta daro ją atskirtą, vienišą. Tai raupsuotųjų ištremimo sala. Ten suveža raupsuotuosius mirti. Tenai visi bijo vykti, kad neužsikrėstų. Vientovė tenai labai didelė - niekur neišvyksi - kalnų kalėjimas ir mirtininkų siaubas. Saulė be gailesčio spirgina. Bet vienas kunigas Domijonas de Veuster nuvyko raminti raupsuotųjų. Jis nežiūrėjo savo pavojaus, bet troško nelaimingiesiems padėti. Tada Domijonas turėjo 33 metus, pačiame jėgų žydėjime. Jo ėjimas buvo kaip į karstą. Jiems tarnavo 16 metų, kol pats užsikrėtė raupsais. Nors turėjo mirti, bet džiaugėsi, kad tiek metų kitiems padėjo, juos džiugino, sveikas - ligonius.

Vienas gražiausių veiksmų padėti, pralinksinti nelaiminguosius, išvesti iš vienišumo kaip pragaro.

Labai vieniši yra galvažudžiai, plėšikai, vagys. Jie nakties tamsumos vaikai. Kai kurie mano: juos geriausia išvežti į panašią Malako salą arba bausti mirties bausme.

Tačiau nei mirties sala, nei jų nužudymas jų nepataisys. Už juos reikia melstis, kad jie patys grįžtų atgailauti. Kažkas per telefoną paskambino - šiandien pridėkime intenciją už tų žmonių atsivertimą.

Pas vieną žmogų atėjo plėšikai. Jis jiems tarė: "Štai raktai, imkite viską, tik leiskite man melstis." Ir jis atsiklaupė. Šie pažiūrėjo ir tarė: "Eikime kitur..."

Viena, Gelbėtojas yra Kristus. Todėl psalmėje parašyta: "Viešpatie, Tu esi man prieglauda, išgelbėjęs džiaugsmiais apipili." Ps.31,1.

7 EILINIS SEKMADIENIS

/UŽGAVĖNĖS/

Nuo senovės Užgavėnių sekmadienis - džiaugsmo, šposų, juokų sekmadienis. Vaikai lipdydavo iš sniego senį besmegenį, įdėdavo anglių akis. Jaunimas važinėdavo su rogėmis ir užpildavo vandeniū sutikusius. Degtindariams užkeldavo degutuotą statinį ant stogo. Juokai, šposai, džiaugsmas - trijulė kartu einanti. Kardinolas Suanans rašo: "Juokas yra pasigardžiavimas iš anksto rojumi. Tai atspindys anapus laimingo gyvenimo, pasaulio."

Juokas sutrauko liūdesio grandines, mažina skausmą, ilgina gyvenimą, dalina sveikatos dovanas, duoda viltį į pergalę.

Mums, katalikams, tikintiesiems, džiaugsmas negali būti svetimas. Chesterton rašo: "Budizmas primena abejonę, pilnas pesimizmo... Mahometizmas pasiskolino kovingumą iš krikščionių."

Tikrai Mahometo sekėjuose daug kovotojų - fundamentalistai nori teroru platinti tikėjimą. Tuo tarpu Katalikų Bažnyčia irgi yra kovojanti, bet ne fiziškai, o meile, gerais darbais. Todėl krikščionybės evangelija - linksmoji naujiena. Krikščionių džiaugsmas, nes jiems nėra abejonių, o pagrįsta viltis.

Tikras džiaugsmas kyla iš nekaltos sielos gelmių. Toks džiaugsmas ypač pasireiškia po geros išpažinties, padarius gerą darbą.

Šiandieną evangelija kalba apie paraližuotąjį, kurį Kristus išgydė ir atleido nuodėmės. Tai dvigubas džiaugsmas. Argi mes nesidžiaugiame pakilę iš ligos ?

Magdenburge ant Bažnyčios portalo yra paveikslas - statula - mergaitė besijuokiančioji. Ko ta mergaitė juokiasi? Juokiasi ne tik, kad jau na, graži, bet kad išmintinga. Ji pagal evangeliją turi alyvos indą. Ji laukia jaunikio ir tuoj įeis į begalinio džiaugsmo vestuves.

Svarbu, kad džiaugsmas nebūtų tuščias. Juk pagal evangeliją kitos mergaitės su tuščiais indais ir nenuėjo į vestuves.

Tuščias indas yra mirties juokas. Tai juokas, vedas į nuodėmę - į pragarą. Taip būna, kai juokiasi iš tikėjimo, pamaldumo, kai sako bjaurius anekdotus, kvatojasi paleistuvystėje. Gali būti ir diplomatinis juokas - su šypsena sveikinas, bet kitą galvoja.

Kartais vaikinai ir mergaitės atsisėda ant suoliuko, nebešneka, o tik juokiasi. Tai ruošimasis vestuvėms. Jis nepakaltinamas, tai juokas be

žodžių, širdies. Vienas autorius (F.P.Sonntag) rašo, kaip grupė žmonių keliavo po dykumą. Vienoje kalnų vietovėje labai ištroško gerti. Jų laimei, pamatė vieną vyrą su aukšta kepure, kazachstanietį. Tai buvo Kazachstane, ir negalėjo susikalbėti, nes jų skirtingos kalbos. Vis tik suprato vieni kitus. Nesuprasdami juokėsi, bet kazachstanietis mahometonas parodė, kur yra vandens. Kazachstanietis priminė geruosius senovės patriarchus.

Dažnai paveiksluose šventuosius matome labai rimtus, susimąsčiusius. Iš tikrųjų šv.Pranciškus buvo labai linksmas. Džiugino visą Asyžių. Šv. Pilypas Neri, Jonas Bosko ir buvo didelio linksmumo. Paskui Kun. Joną Bosko sekdamo vaikų būriai, o jis darydavo šposus, linksmo ir vedė prie Dievo.

Šiandieną ypatingai reikia jaunimui daugiau juoko, ne mirties juoko, ne vien mandagumo šypsenos, bet nekaltos širdies džiaugsmo. Juk mes esame krikščionys ir pažymėti džiaugsmo antspaudu - šv. Krikštu.

Kartais juokas atrodo išreiškia ir kvailumą. Bet Šv.Povilas rašo: "Dievas pasirinko, kas pasauliui atrodo kvaila, kad sugėdintų išminčius." I.Kor.1,27.

Krikščionys linksmi net varguose, nepasisekimuose, nes už jų pečių Dievas. Linksmi net persekiojimų laiku. "Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia atlygis danguje." Mt.5,11.

Vienas lageryje silpnos sveikatos kunigas buvo niekinamas, mušamas, o jis juokdavosi. Vieni rusai sakydavo: "Jis kvailas, jį muša, o jis juokiasi." Bet vienas jų tarė: "Jis kunigas, nekeršija..." Kunigas, vesdamas kitus į džiaugsmą, negali pats liūdėti. Kas turi viltį, tas džiaugiasi.

PELENŲ DIENA

Šiandieną atėjome į bažnyčią, kad kunigas užbertų ant galvos pelenų. Pelenų užbėrimas reiškia, kad mes ruošiamės gavėniai, atgailai, siešios pavasariui.

Šios dienos evangelija primena tris dalykus: išmalda arba labdara, pasninką ir malda. Tie dalykai gavėnios esmė. Tas primena ir mūsų gyvenimo esmę - gera darymą.

Pirmiausia Kristus moko labdaros, ir jei tai darome - netrimituokime, kad mes labai geri... Išmalda, labdara suprantama padėti kitam varge, nelaimėje. Dievas matuoja tame darbe mūsų širdį. Būna tokių gerų žmonių, nes jie duoda daugiau, negu sau pasilieka. Vyksta Kristaus žodžiai: "Kai dalini išmalda, tenezino kairė, ką daro dešinė." Mt.6,3. Šventieji išdalindavo visą lobį neturtėliams ir patys likdavo neturtėliai.

Svarbu būti ne gobšiais sau, nes mes patys paliksime daug prisigrobę tik dulkių sauja.

Yra žmonių, kurie padėdami kitiems, rizikuoja net savo gyvybe, 1981 metais gegužės mėn. Vilniuje Neryje maudėsi dvi mergaitės. Viena pradėjo skęsti. Antroji priplaukė gelbėti, bet nepajėgė išgelbėti, ir pati pradėjo skęsti. Vyrai sustoję tik žiūrėjo: gal skaistumui nederėjo tai daryti! Tik dar viena moteriškė Vida Seminavičienė užgirdus pagalbos šauksmą nuplaukė gelbėti. Jai pavyko vieną mergaitę išgelbėti, kita nuskenndo. (Vakarinės Naujienos, 1982.II.16.).

Tos moterys, kurios gelbėjo, pasiekė auksčiausią meilės laipsnį. Meilė yra didžiausias įsakymas - ji pralengvina net skaistumą.

Tačiau kasdieniame gyvenime daug pasitaiko mažų reikalų padėti, ir jei padedame, jie vertingi. Seneliams parnešti iš parduotuvės duonos, verkiantį vaiką nuraminti...

Kristus šios dienos evangelijoje primena antrą dalyką - malda. "Kai tu meldiesi, užsirakink kambarėlyje ir melski Dievą slapta." Tai Kristus sakė, kad mes malda nevaidintume - nesimelstume dėl kitų akių. Toks vaidinimas yra maldos karikatūra.

Be to, tikėjimo persekiojimo metu vis tiek reikia melstis. Tada meldžiasi slapta. Juk kitaip atleistų iš darbo. Tas buvo prie tarybų valdžios ypač mokytojams, dėstytojams. Tikintis mokytojas vis tiek daugiau duos mokiniams negu bedievis. Todėl svarbu išlaikyti postą.

Malda visuomet yra ir pasižeminimas, o tas Dievo mylimas.

Evangelija primena trečią dalyką - pasninką. Kristus pabrėžia: "Pasninkaudami nebūkite paniurę... Pasninkaudamas pasitėpk galvą aliejumi, nusiprausk."

Pasninkas yra ne tik susilaikymas nuo mėsinių valgių, bet santūrumas valgyje, gėrime.

Kartą žmona užsimiršusi į sriubą įdėjo du kartus druskos. Vyras pradėjęs valgyti užsirūstino ir išvijo žmoną iš namų. Ji net tris dienas negalėjo pasirodyti namuose. Tai rodo vyro nesantūrumą, o žmonos kantrybę - ji visai nepabėgo. Kad ir blogesnis valgis, susilaikius - nepykus, irgi bus pasninkas.

Gavėnia yra susivaldymo, maldos ir geraširdiškumo mokykla. Pelenų diena yra inauguraciją į tą mokyklą. Todėl tą dieną pasninkas, malda ir paskata gera padaryti. Viso to pašventinimas vyksta Pelenų barstymu.

Taip pat Pelenų diena primena žmogaus trapumą - mirtį. Jei visomis šventėmis ir kitomis progomis sakomi pamokslai bendrai, tai Pelenų dienoje kiekvienam individualiai. "Dulkė esi ir dulkėmis pavirsi." Tačiau kas vykdo tuos tris dalykus - labdarą, maldą, pasninką, nors ir mirs, bet Šv. Augustino žodžiais: "Mirtimi gaus nemirtingumą. Mirsime, kad nemirtume." Išp. pus. 29. Gavėnia labai svarbi mūsų sielos į gėrį formavimui. Šiandieną tarkime su Šv. Augustinu: "Viešpatie, leisk man pelenams kalbėti tavo gailestingumui." Išp.28.

I GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Dievas būdamas beribis daro sandorą su menku ribotu žmogumi. Tai sutartis, bet nelygūs kontrahendai. Tas sandoros darymas su kiekvienu žmogumi - gyvenusiu, gyvenančiu ir būsiančiu. Kadangi nelygūs partneriai, todėl geriau pasakyti, kad ta sandora yra Dievo dovana. Štai sandoros žodžiai: "Štai sudarau sandorą su jumis ir jūsų palikuonimis." Prd.9,8.

Tuo Viešpaties gerumas dar nesibaigia, jis dar daro sandorą: "Su visais gyvūnais - su paukščiais, gyvuliais, žvėrimis." Ta sandora todėl daroma, nes liečia žmogų. Kadangi jie reikalingi žmogui, Dievas juos globoja. "Įsižiūrėkite į padangių sparnuočius: nei jie sėja, nei jie pjauna, nei į kluonus krauna, o jūsų dangiškas Tėvas juos maitina." Mt. 6,26.

Dievas ištikimas savo žodžiams, jų nelaužo. Šv.Povilas rašo: "Jei mes jo išsižadėsime, ir jis mūsų išsižadės, bet jei mes tapsime neištikimi, tai jis lieka ištikimas, nes savęs jis negali išsiginti." Tim.2,13.

Žmogus, tapdamas neištikimu Dievui, nuo jo nusigręžia. Ta neištikimybė yra nuodėmė. Bet kada nusigręžiamo nuo Dievo, patys tampame nelaimingi.

Bet kad mes neištikimi - nusidedame, Dievas dar laukia sugrįžtant, reiškia, dar mus myli. Kristus ir kalba apie sugrįžimą: "Atsiverskite ir tikėkite evangelija." Mk.1,15. Tai malonus Kristaus kvietimas prie evangelijos ir prie laimės.

Tas atsivertimas vyksta per atgailą. Atgaila yra Nojaus laivas, kas įeina į jį, tas išgelbėtas.

Kristus keturiasdešimt dienų ir naktų atgailavo dykumoje. Jis šventas, jam atgailauti nereikėjo, bet jo toks didelis kilnumas ir meilė - jis už mus atgailavo. Taip pat parodė pavyzdį, kad ir mes visi atgailautume. Šv.Augustinas sako: "Kristus atnešė išganymą, bet be tavęs neišgany." Reikia atgailauti visam pasauliui ir kiekvienam iš mūsų. Stefano Gobbi rašo: "Pasaulis yra tapęs dykuma dėl meilės ir gyvybės trūkumo. Netyrumas yra platinimas visų rūšių masinėmis komunikacijos priemonėmis, o jų bloga įtaka atneša pagedimą ir iškreipia moralę." Bet tas veda į mirtį - į pražūtį. Todėl popiežius Jonas Povilas II visa tai vadina mirties kultūra.

Tas liečia ir kiekvieną mūsų, nes toje aplinkoje gyvename.

Bet ne vienas žmogus galvoja: visur mane giria, atlieku pareigas, o

čia atgailausiu. Juk aš nevagių, neužmušu žmogaus.

Šv. Jonas Sirietis (450) labai gražiai, dorai praleido jaunystę. Tiesiog darė stebuklus. Jis pradėjo galvoti, kad jau šventas, tobulas ir niekas jam negresia, o paskirtas po mirties dangus. Bet tai buvo jo puikybė. Ir štai tas "šventasis" papildė net dvi sunkias nuodėmes - paleistuvystę ir prisidėjo prie žmogžudystės. Po tų nuodėmių - didžiausias nusivylimas, ir jis ėjo nusižudyti - galvojo, kad žmogus negali būti geras. Tačiau eidamas nusižudyti sutiko vienuolį. Jis ir pasipasakojo savo gyvenimo lūžį ir kad einąs nusižudyti. Tas sutiktas geras žmogus jam tarė: "Kam tu eini išdaviko Judo - Judošiaus keliu nusižudyti, tu eik šv. Petro, Pauliaus, Dovydo, Marijos Magdalenos keliu. Jie taip pat nusidėjo, bet tapo šventais." Sutiktas geras žmogus tiesiog Jonui Siriečiui atvėrė akis. Ir jis su ašaromis atsivertė. Po to įvykio pradėjo be puikybės dorą šventą gyvenimą. Taip smarkiai atgailavo už praeitas nuodėmes ir jų pasikartojimo bijojo, kad nakčiai eidavo į karstą gulti, kad primintų mirtį ir amžinąjį gyvenimą.

Kristus kalbėjo - atsiverskite visiems. Visi mes esame silpni ir turime nuodėmių. Niekuomet nesikelkime į puikybę, kad aš doras, doresnis už kitus.

Tiems, kurie atgailauja, Dievas padeda. Dievas nenori mūsų pražūties, bet išganymo.

Atsivertimas, atgaila teikia džiaugsmą. Tampi naujas žmogus ir pasaulis atrodo daug gražesnis, ir kiti žmonės daug geresni. Svarbiausia, pajunti Dievo gerumą ir meilę. "Atsiverskite ir tikėkite evangelija."

II GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Pirmame šv.Mišių Skaitinyje rašoma apie patriarchą Abraomą. Abraomas buvo mylimas Dievo. Dievas jį mylėjo, kad jis tikėjo į vieną, gyvąjį Dievą. Tuo laiku kiti žmonės garbino negyvus dievus - buvo stabmeldžiai.

Bet Dievas jo tikėjimą ir meilę skaudžiai išbandė. Kartą Dievas Abraomui tarė: "Išeik iš savo žemės, iš savo giminės ir iš savo namų ir eik, į kurią aš parodysiu." Prd.12,1.

Tremtiniai gerai supranta, ką reiškia išeiti iš savo namų, iš savo tėvų žemės. Bet už tą Abraomui Dievas pažadėjo iš jo padaryti didelę tautą ir jį pašlovinti. Bet jis neturėjo vaikų, bet po to, nors buvo abu su žmona seni, susilaukė sūnaus.

Paaugus vaikui Dievas tarė: "Imk savo vienatinį sūnų Izaoką, kurį myli, eik į Regėjimo kalną ir tenai jį paaukok kaip deginamąjį auką." Prd.22,2. Abraomas per naktį pasirengė tam žygiui. Rytą prikėlė sūnų, paėmė malkų, ugnį ir peilį, kad paaukotų mylimąjį sūnų. Abraomui buvo labai skaudu, bet jis vykdė ne savo, bet Dievo valią. Bet kada padarė aukurą, surišo vaiką ir užsimojo nudurti, angelas sulaikė jo ranką: "Netiesk rankos ant vaiko ir nieko jam nedaryk." Taip Abraomas išlaikė antrąjį didelį bandymą. Dėl to didelio Abraomo tikėjimo Dievas pažadėjo didžiausią pasauliui malonę. "Tavo palikuonys bus dangaus žvaigždės - daugybė, ir iš tavo palikuonių bus visos tautos palaimintos." Reiškia, kad iš jo giminės gims pasaulio Išganytojas.

Geriesiems per gyvenimą irgi būna didelių išbandymų. Bet tada reikia sutikti su Dievo valia, tuo Dievas veda tik į gera.

Kamerūne, misijų stotyje vienas negriukas susidomėjo Kristaus mokslu. Jo vardas buvo Roberas. Jis pamilo krikščionybę ir pasikrikštijo. Jo tėvas stabmeldys, turėjo kelias žmonas, ir jis turėjo daug brolių ir seserų. Bet visi jie buvo stabmeldžiai. Roberas tarė: "Aš mokysiuos, tapsiu kunigas ir atversiu tėvelius, brolius, seseris į krikščionybę." Bet jis turėjo saugoti mažąjį broliuką. Jis su broliuku tik už durų klausydavo pamokų ir taip mokydavosi. Bet nelaimė: Roberas Nausi susirgo raupsais ir atsigulė lovon. Dievas kitaip norėjo. Sirgdamas dar kalbėjo: "Aš myliu vaikus, jei pasveikęs kunigu negalėsiu būti, būsiu mokytoju." Bet Dievas toliau bandė. Jam davė didelius skausmus. Jo kūnas virto kaip didelė žaizda. Tada jis tarė: "Pasimelskite už mane, kad ištvėrčiau. Juk

ir Kristui padėjo nešti kryžių - padėkite man!" Jis kentėjo, kiti meldėsi. Paskutiniai jo žodžiai buvo: "Kančios kelias - artimiausias į dangų. Skiriu kančią už jaunimą." Priėmęs šv. Komuniją kaip angelas mirė.

Atrodo, kad nebūtų sirgęs, miręs, kiek daug gera būtų padaręs. Bet dabar danguje jis daugiau padaro. Jo kančia uždega mylėti Kristų.

Jo vieton jaunimas skatinamas eiti į kunigus, misionierius.

Pats kilniausias dalykas - sutikti su Dievo valia. Dievas daugiau apmoka.

Kartais miręs vaikas daugiau būdamas danguje padės, negu gyvenęs žemėje. Kartais norime išmokti gydytojais, mokytojais, o paliekame prastu darbininku. Bet čia gal daugiau Dievo akyse būsime geresni. Dr. Basanavičius buvo gydytojas, bet jis daugiau padarė pasirašydamas aktą dėl Lietuvos nepriklausomybės.

Bet viena detalė svarbi - kai Abraomas iškėlė peilį nužudyti vaiką, jį angelas sulaikė: "Nedaryk to vaikui." Tie žodžiai ištarti visiems laikams. Mes galime patys aukotis, bet negalime aukotis kito. Motina mirties pavojuje, bet dėl savęs negali aukoti kūdikio, ar jis gimęs, ar dar ne. Negalime peilio pakelti prieš kūdikį.

Prieš Kristaus atėjimą net žydai aukodavo kruvinas aukas Dievui. Vietoj visų tų aukų Kristus pats kruvinu būdu visiems laikams pasiaukėjo, kad būtų permaldautos mūsų kaltės.

Ta auka tęsiasi nekruvinu būdu per Šv. Mišias.

Evangelija kalba, kaip Kristus atsimainė Taboro kalne. Su juo buvo Mozė ir Elisas. Ir jie gavo dalį šviesos. Jei šv. Petras tik pamatęs tarė: "Gera čia mums būti, pastatykime čia tris palapines: vieną tau, vieną Mozei ir Elijui." Tai kaip gera būti atsimainiusiam.

Taboro kalnas mums yra šv. Mišios. Kada nuoširdžiai su tikėjimu ir meile dalyvaujame, mes atsimainome į gera, į skaidrumą. Kai kurių šventųjų per šv. Mišias nušvisdavo veidas. Svarbiausia, kad nušvistų širdis. Šv. Augustinas rašo: "Viešpatie, kaip jaučiuosi laimingas atsitolinęs nuo žemiškų dalykų ir būdamas prie tavęs." (Išp.). Dvasios sušvitėjime visi laimingi.

III GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Šiandieną pasaulyje girdime daug kalbų bei skaitome raštų apie tiesą, laisvę, meilę. Nors tas labai patrauklu, gražu, tačiau dažniausiai pasaulio tiesa yra melas, laisvė - vergovė, meilė - neapykanta.

Kunigas, perskaitęs evangeliją, ją pabučiuoja. Tik evangelija kalba apie tiesą, laisvę, tikrąją meilę.

Daugelis niekina evangeliją arba nesilaiko jos. Jiems evangelija atgyvena. Tiems tinka šv. Povilo žodžiai: "Žydams ji yra papiktinimas, pagonims kvailybė." I. Kor. 1, 23.

Kodėl žydams papiktinimas, graikams - pagonims kvailybė, o dabar netikintiesiems - neteisybė?

Pirmiausia, žydai įsivaizdavo Mesiją - Kristų kaip galingą tautų užkariautoją, išvaduotoją iš romėnų valdžios. Tuo tarpu Kristus buvo prasto darbininko Juozapo sūnus. Jis labai silpnas - leido save mušti, nukryžiuoti. Ir dar save vadino Dievu - koks papiktinimas!

Graikai pagonys filosofiskai vaizdavo Dievą. Pas juos dievas nejudas, o viską judina. Dievas yra grynoji idėja. Iš tikrųjų Kristus ne idėja, o tikrovė. Taip pat ir Dievas ne idėja. Kristus juda, kalba, vaikšto. Būdamas valdovas patarnauja, mazgoja apaštalams kojas. Jis meldžiasi suklupęs, jis net verkia. Toks Kristus graikams atrodė kvailybė

Jie nesuprato Kristaus, kad Dievas taip gali daryti. Bet Kristus nusizemino iš meilės.

Bet ką mes šiandien sužinome iš evangelijos? Jėzus atėjęs į Jeruzalės šventyklą rado turgų. Čia pilna prekyautojų, pinigų mainytojų, gyvulių, paukščių. Jis paėmė iš virvių rimbą ir išvaikė gyvulius, prekyautojus ir tarė: "Nedarykite iš mano namų prekybos namų, galvažudžių lindynės."

Tuo įvykiu žydai labai pasipiktino. Bet tiesa, meilė negali kelti pasipiktinimo. Kada Saliamonas pastatė šventovę, Dievas per jį kalbėjo: "Jei žmogus nusidės ir čia ateis, Tu, Dieve, jam atleisi.

...Jei tauta bėgs nuo priešų, Tu ją gelbėsi. Jei ištiks badas, maras ir ištiesi rankas, Viešpats išklausys tavo maldą." Pal. III. Kar. 8.

Todėl kaip brangi buvo pas Žydus šventovė ir kaip ją gali išniekinti. Ten buvo Sendoros skrynia, Dievo įsakymai. Aišku, mūsų bažnyčia dar brangesnė - čia pats Kristus Švenčiausiam Sakramente. Jau vien įėjimas į bažnyčią yra didelis vertingumas. "Ženkite pro jos vartus, giedokite giesmes, nes čia jis yra geras per amžius." Ps. 99, 4.

Mums, krikščionims, antroji bažnyčia - mažoji bažnyčia yra mūsų namai, butas. Čia mes gimstame, augame. Valgomasis stalas - kaip buto altorius. Čia susirenka šeima stiprintis valgiu ir meile. Todėl seniau ant stalo neleidavo vaikams atsistoti. Paprastai katalikiškame bute yra Kristaus paveikslas.

Todėl savo butą turime gerbti, gražiai laikyti sutvarkytą. Svarbiausia, išlaikyti Dievo įsakymus. Juk Saliamono šventovėje buvo Dievo įsakymai. Savo bute, visų pirma per šventes sunkiai nedirbame. Arkivyskupas M.Reinys būdamas kalėjimo kameroje drausdavo kaliniams sekmadienį net sągą įsiūti. Tėvai turi atsiminti, kad bute turi būti skaistu. Net kas vedusiems leidžiama, negali būti matoma vaikams - pažeisti jų skaistumą.

Šiokiomis dienomis tai neturi būti tinginiavimo vieta. Seniau tėvai sąkydavo vaikams - nebūkite nė valandos be darbo. Poilsis yra sekmadieniais.

Svarbiausia pagarba ir meilė. Popiežius Jonas Povilas moko: "Šeima tarnauja meilei, meilė tarnauja šeimai." Jei vienas džiaugiasi, visi džiaugiasi, jei vienas liūdi, visi liūdi.

Jaunavedžiai eidami į šeimos gyvenimą turi siekti gražaus, darnaus gyvenimo. Jaunavedys Tobijas meldėsi: "Tu žinai, Viešpatie, kad aš ne dėl malonumo imu žmoną, bet vien dėl meilės palikuoniams, kurie amžinai garbins tavo vardą." Žmona Sara meldėsi: "Tu žinai, Viešpatie, kad niekad negeidžiau vyro ir išsaugojau nesuteptą savo sielą nuo kiekvienos aistros. Išėjau už vyro dėl tavęs." Tob.3,16.

Svarbiausia santuokos paskirtis - kūdikis, kuris yra palaima šeimos ir namų.

Pagaliau mes patys, krikščionys, esame Dievo šventovė. Šv.Povilas rašo: "Ar jūs nežinote, kad jūs esate Šventosios Dvasios šventovė?" I.Kor.6,19. Kada mes nusidedame, nevykdome Dievo įsakymų, mes ją išniekiname. Per atgailą mes išvaikome nuodėmes. Kaip Kristaus išvaikymas iš šventovės nebuvo brutalumas, taip išvijimas iš savęs nuodėmių nėra brutalumas, bet įėjimas į švelnumą, grožį, šventumą. Tada yra tikroji laisvė." Įsakai Viešpaties tiesūs, džiugina širdis, paliepimas Viešpaties tyras, akims duoda šviesybę." Ps.18,9.

4 GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Šios dienos evangelija pasako net dvi pranašystes. Pirmoji primena gavėnios Didžiąją Kančios savaitę. Štai evangelijos žodžiai: "Kaip Mozė dykumoje iškėlė varinį žaltį, taip turi būti iškeltas žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą."

Šie evangelijos žodžiai pirmiausiai išreiškia, kaip Dievo Sūnus, prikalts ant kryžiaus, kentė didžiausias kančias, bet savo kančia pritrauks prie savęs į gyvenimą.

Mozės iškeltas varinis žaltys priminė ateinantį Mesiją. Kodėl buvo Mozės iškeltas varinis, o ne geležinis, medinis žaltys? Tai asociacija vario spalvos į žmogaus kūną. Ypač pietų kraštuose žmogaus kūnas panašus į varį.

Bet kodėl Mozė iškėlė varinį žaltį, juk pas žydus buvo draudžiamas gyvulių garbinimas? Dievo įsakymas buvo: "Nesidirbk jokios statulos ar paveikslo." Iš.20. Tai liepė Dievo garbinimą ir pagonybę.

Bet čia buvo tik figūra pranašystės į Mesiją. Juk Šv.Rašte parašyta: "Aš ne žmogus, bet kirminas niekingas, žmonių išjuoktas, liaudies atstumtas, kas mane mato, išjuokia, vaiposi kraipydami galvas." Ps.21,7.

Mozės iškeltas varinis žaltys buvo dykumoje tada, kada nuodingi žaltčiai - gyvatės įgeldavo ir žmonės mirdavo. Bet kada pažvelgdavo į tą iškeltą žaltį, pasveikdavo. Taip pažvelgimas į Kristų Nukryžiuotąjį duoda ir nuodėmių kaip ligos pasveikimą.

Pagonys, jų tarpe mūsų senovės lietuviai, garbino žalčius, kaip gėrio nešėjus. Aišku, tai buvo didelė klaida ir žmogaus pažeminimas. Bet kartais ar tų pagonių nėra intuityvinė aliuzija į nukryžiuotąjį Kristų, kuris per kryžių didžiausias dovanas atneš - išganymą. Kartais ir pas pagonis yra trupinių geros minties ir gėrio.

Antroji žodžių - "turi būti iškeltas Kristus" pranašystė reiškia atsikėlimą iš numirusių, įžengimą į dangų. Ten Kristus, kaip kalbame Tikėjimo išpažinime, sėdi Dievo Tėvo dešinėje.

Kristus įžengęs į dangų taip pat veda išganymo darbą. Tai daro per Švč.M.Mariją, angelus, šventuosius ir svarbiausia per save. Ypač tas vyks ta per šv. Mišias. Per šv.Mišias tęsiasi Kristaus kančia ir mirtis, nekruvinu būdu.

Evangelija kalba: "Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vieningą Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų".

Dievas siuntė savo Sūnų ne tik mirti ant Kalvarijos kalno kaip auką,

bet ir į kiekvienas šv. Mišias.

Šiandieną užėjo banga, ypač Vokietijoje, nuimti krucifiksus. Bet kas būtų buvę, jei Mozei uždėjus varinį žaltį, kas nors būtų nuėmęs? Kristus Nukryžiuotasis - krucifiksas yra Kristaus ženklas. Jis primena Kristaus kančią ir meilę.

Šv.Juozapas gimė Valinijos šalyje 1580 metais. Tėvai - Gabrielis ir Marija labai rūpinosi vaiko religiniu auklėjimu. Vaikas dažnai vaikščiojo į cerkvę su savo motina. Kartą penkių dar metų vaikutis Juozapas prie kryžiaus altoriaus paklausė motinos: "Mama, koks čia paveikslas? Kas gi taip baisiai sužeidė jį?" Motina paaiškino apie Kristų ir kad jį sužeidė žmonių nuodėmės. Nuo tos dienos Juozapas užsidegė dorai gyventi - nesužeisti Kristaus, labiausiai Kristų mylėti, nes jis labai mylėjo.

Bet jei mūsų Kristaus kančia nepajudintų, tai jo prikėlimas į garbę tūri judinti. Doras gyvenimas iškelia mus į garbingumą ir amžinąją laimę.

Dievas viską padarė, kad mes būtume amžinai laimingi. Bet šv.Augustinas yra pasakęs: "Kristus atnešė išganymą, bet be tavęs neišganysi." Visi vartai atkelti, bet mes turime eiti.

Pirmame šv.Mišių skaitinyje rašoma: "Judo vadovai, kunigai ir liaudis pasidarė labai neištikimi Dievui. Jie sekė pagonių niekšybėmis...

Per pranašus Viešpats įspėdavo, bet jie išjuokdavo siųstuosius pranašus.

"Tada užsidegė ant jų Dievo rūstybė". Dievas juos nubaudė." Chaldėjai padegė dievo namus, sugriovė Jeruzalę... Kurie ištrūko iš Nabukadnecaro kalavijo, tuos išvedė į Babilonijos nelaisvę."

Bet Dievas bausdamas už blogį neuždėjo taško. Dar paliko jo gailestingumas.

Bet nelaisvės pančius patyrę, atsigręžę žydai prie Viešpaties. "Prie Babilonijos upių sėdėdami verkėm...Ant karklo šakų sukabintos mūsų nutilusios arfos."

Visa tai išreiškė atgailą, ir Dievas pasigailėjo. Persų karalius Kyras leido grįžti į tėvynę ir atstatyti šventyklą.

Pas mus yra blogybių. Mes iš anksto atgailaukime ir verkim, kad vėl nesugrižtų vergija. Dievas, kas prašo jo, tam neprileidžia blogio, vergijos.

"Dievas apstus gailestingumo, savo didžia meile, kuris mus pamilo, mus mirusius nusikaltimais, prikėlė gyventi su Kristumi." Ef.2,4.

5 GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Į Velykų šventę atvyko ir graikai. Tai daugiausia prozelitai, kurie jau buvo susipažinę su žydų monoteistine Dievo samprata. Jie jau girdėjo apie Kristaus mokslą ir jo nepaprastus darbus.

Jie kreipėsi į apaštalą Pilypą: "Gerbiamasis, mes norime pamatyti Jėzų!" Pilypo vardas graikiškos kilmės, todėl jiems artimiau į jį kreiptis. Pilypas tą pasakė apaštalui Andriejui; Andriejaus vardas irgi kilęs iš graikų kalbos.

Jei tie graikai kreipėsi, reiškia, norėjo pažinti Jėzų, nes tik per jį išganymas, išgelbėjimas. Juk Kristus kalbėjo: "Aš esu vartai! Jei kas eis per mane, bus išgelbėtas." Jn.10,9. Kitoje vietoje irgi tą pat pabrėžia: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenucina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane." Jn.14,6.

Tad neužtenka tikėti, kad yra Aukščiausioji Būtybė, kuri tvarko pasaulį, bet reikia pažinti Jėzų atpirkėją. Be jo nėra išganymo. Dievas nori, kad per Kristų, jo sūnų išgelbėjimas vyktų. Dievas nori, kad jo Sūnus būtų pašlovintas. "Tuomet iš dangaus pasigirdo balsas: aš jį pašlovinau ir dar pašlovinsiu." Jei pats dangaus Dievas Tėvas šlovina, kaip mes nešlovinsime?

Bet neužtenka pažinti Kristų, bet reikia jį sekti, kad pasiektume amžinąją laimę. Kristus kalbėjo: "Kas nori man tarnauti, tegul seka mane." Dievui tarnauti, tai kartu džiaugtis. Mažas vaikas, patarnaudamas tėvui, motinai, džiaugiasi. Angelai džiaugiasi patarnaudami Dievui. Tarnauti Dievui - reiškia būti iškeltam į dangišką garbę. Tarnauti žmogui - reiškia viešpatauti.

Bet kaip reikia sekti Kristų? Čia Kristus pasako: "Kas myli savo gyvybę - ją praras, o kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinam gyvenimui."

Ką tai reiškia? Juk mes turime saugoti savo gyvybę. Mes esame sukurti gyventi. Kristus irgi saugojo savo gyvybę. Jis sakė: "Dabar mano siela sukrėsta. Ir ką aš pasakysiu: "Tėve, gelbėk mane nuo šios valandos." Tą pat paaiškina ir Šv.Povilas: "Kristus savo kūno dienomis siuntė savo prašymus bei maldavimus balsiu šauksmu bei ašaromis į tą, kuris jį galėjo išgelbėti nuo mirties."

Kristus paaukojo savo gyvybę, vadinasi, yra dalykų, svarbesnių už gyvybę. Kristus paaukojo savo gyvybę už žmonijos išgelbėjimą, už jos

laimę.

Mes turime aukotis už kitus, jei norime sekti Kristų. Tėvas, motina aukojasi ugdydami vaikus. Kartais reikia aukotis visai už kitus. Maksimijonas Kolbė aukojosi mirdamas už šeimos tėvą. Kristaus kelias turi būti ir mūsų kelias. Ką mes kitam duodame, tai save atiduodame.

Viename mieste buvo misijos. Bedieviai tyčia paskelbė pasilinksminimą, kad atitrauktų nuo bažnyčios. Šokiai vyko iki vidurnakčio. Tuo tarpu misionierius labai pavargęs atsigulė truputį pailsėti, nes buvo naktis. Viena moteriškė vidurnaktį verkdamą prikėlė misionierių: "Gerbiamas Tėve, mano duktė pargrįžusi iš pasilinksminimo staiga sunkiai susirgo. Iškvietėm gydytoją, bet jis kalbėjo, kad nebėra vilties pasveikti. Tėve, ateik su sakramentais." /Kitų pried./ Misionierius pasiaukėjo dėl dukters. Jis, nors pavargęs, vidury nakties atsikėlė ir nuėjo pas ligonį. Tačiau jį rado sustingusią - mirusią. Nors jau negalėjo padėti mergaitei, bet jo auką Dievas priėmė. Kartais mūsų auka be rezultatų, bet pas Dievą vertinga. Girtuoklio motina verkia, prašo sūnaus, kad negertų, bet jis neklauso. Jos auką ir skausmą Dievas priima. Tō misionieriaus auka, aišku, padės ir mirusiai.

Kristus ne tik sakė jį sekti, bet duoda stiprybės. Kaip kūnui reikalingas maistas, taip ir sielai. Tas dvasinis maistas yra Šventoji Komunija.

Kristus pasiaukėjo mirdamas ant kryžiaus, kad žmoniją išganytų. Bet ta auka dar nesibaigė. Kristus aukojasi pasilikdamas Švenčiausiame Sakramente. Šv. Komunijoje jis atiduoda save, kad mes gautume naują gyvybę. "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą." Jn.6,56.

Didžiausią Dievas mums davė dovaną, tai patį Jėzų, savo Sūnų Švč.Sakramente. Jei atmestume tą dovaną, atmestume ir savo laimę.

Toliau Kristus kalbėjo: "Netrukus šio pasaulio kunigaikštis bus išmestas laukan. O aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs."

Pasaulio kunigaikštis - tai blogis, šėtonas. Auka yra gėris. Kristaus auka ant kryžiaus, Kristaus auka Švč.Sakramente. Auka nugali blogį.

"Viešpatie, tavo gerumas beribis naikina mano kaltybę." Ps.50,3.

PALMIŲ /VERBŲ/ SEKMADIENIS

Vienas berniukas paklausė mokytojo: "Rabi, kodėl mes nematome Dievo veido?" Jam atsakė mokytojas: "Kadangi nemokame šiandieną giliai nusilenkti - nematome." Kitaip pasakius, nemokame nusilenkti - nusizeminti.

Dievą pamatyti būtų mums didžiausias išaukštinimas - triumfas. Tačiau pirma reikia nusilenkti.

Šiandieną skaitome šv. Povilo žodžius: "Kristus Dievo Sūnus, tapdamas tarnu, save apiplėšė. Jis nusizemino tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties. Todėl Dievas jį išaukštino." Fil.1,2.

Tas Kristaus išaukštinimas prasidėjo su žmonių hozana ir Dievo bėgalinių Vėlykų aleliuja.

Jei mes trokštame dalyvauti Kristaus triumfe, turime nusizeminti. Malda, geri darbai yra nusizeminimas.

Kristus nusizeminime mirė, garbėje atsikėlė iš numirusių.

Per atgailos sakramentą mes turime nuodėmei mirti, kad gautume išaukštinimą.

Vienas gydytojas pasinėrė į alkoholizmą, narkotikus, paleistuvystę. Pasijuto labai nelaimingas. Neturėdamas ramybės išėjo į džiungles. Jo sieloje irgi buvo džiunglės. Kartą ištroškęs pamatė vandens šaltinį. Jis pasilenkė prie jo atsigerti. Vandens šaltinėlyje kaip krištole pamatė savo veidą. Veido paveikslas jį išgąsdino - jis buvo panašus į baidyklę. Atsigėręs to tyro vandens nutarė pakeisti savo gyvenimą.

Jis pasilenkęs tik pamatė savo paveikslą. Taip per atgailos sakramentą pasižeminame ir pamatome savo sielos paveikslą. Po atgailos atsikeliamo pilni vilties ir galime priimti Šv.Komuniją - tyrumo pilnatvę ir begalybę. Išpažintis yra šaltinis gyvojo vandens, apie kurį Jėzus kalbėjo prie Jokūbo šulinio moteriškai samarietei: "Aš duosiu gyvojo vandens. Kas gers tą vandenį, nebetroks per amžius." Jn.4,14. Vadinas, tas eis į amžinąjį triumfą.

Šiandieną, Verbų sekmadienį, minime Kristaus triumfo portalą. Kristus Palmių sekmadienį eina kaip jaunikis visame savo žavume. Jis eina papuoštas gėlėmis ir palmių šakomis. Jis eina minių procesijoje. Jis eina į amžinąsias vestuves, kurios niekuomet nesibaigs. Jo hozanos džiaugsmui nesumažins crucifige - nukryžiuot. Ne tik kančia nesumažins garbės triumfo, bet padidins. Kristų toje procesijoje lydėjo ne tik jo

mokiniai, žmonių minios, vaikai, bet, reik manyt, ir angelai. Visi šaukė hozana! Šaukė hozana miesto gatvėse, šaukė šventovėje.

Šiandien mes atėjome su palmėmis ar verbomis. Prieš šv. Mišias vyksta tos pačios procesijos pakartojimas. Kristus ir mūsų procesijoje dalyvauja, nes pasakė: "Kur du, trys susirinks mano vardu, ten ir aš esu." Verbos daugiau primena krikščionybės kankinius, palmės - jų pergalę.

Toje procesijoje būkime tos pačios dvasios, kaip apaštalai. Šventykoje vaikučiai šaukė: "Hozana Dovydo Sūnui!" Mt.21,15.

Tačiau fariziejai Kristui sakė: "Mokytojau, sudrausk savuosius mokinius!" Jėzus atsakė jiems: "Sakau jums, jei šitie tylės - akmenys šauks." Lk.19,40.

Nenustelbė fariziejų pastabos šauksmo hozana.

Kristaus garbinimas vyksta visose pasaulio šalyse, kur tik yra krikščionių. Jo niekas negali nutildyti.

Geriau, kol nevėlu, prisijungti ir atšalusiems prie tikinčiųjų garbinimo. Kristus nori ir jų atsivertimo ir jų džiaugsmo.

Verbų sekmadienį po procesijos per šv. Mišias skaitoma Kristaus kančios istorija. Džiaugsmas ir skausmas visuomet kartu eina.

Bet džiaugsmas nugali. Po kančios dar didesnis džiaugsmas, jau bus aleliuja.

DIDYSIS KETVIRTADIENIS

Šis ketvirtadienis pamatuotai vadinamas Didžiuoju, nes dideli dalykai vyksta ir vyks.

Neseniai Kristus prikėlė Lozorių iš numirusių. Tai vienas didžiausių stebuklų. Tuo tarpu Didįjį Ketvirtadienį negyvą duonos ir vyno medžiagą Kristus pavertė savo kūnu ir krauju, tik palikdamas duonos ir vyno pavidalus.

Lozoriaus kūną atgaivino - padarė gyvą, o čia duonos ir vyno pavidale ne tik gyvas Jėzaus kūnas ir kraujas, bet ir Jėzus kaip Dievas.

Todėl Didįjį Ketvirtadienį skambina visais varpais ir iškilmingai chorai gieda - gloria - garbė Dievui aukštybėse. Taip pat tas iškilmingumas reiškia pasibaigusį žemės gyvenimą ir kad Jėzus eina per kančią ir mirtį atpirti žmoniją - visiems suteikti džiaugsmą.

Nuostabus buvo įsteigimas Švč.Sakramento. Pirmiausia Kristus mazgojo apaštalams kojas. Tai parodė Kristus didį savo nusižeminimą. Tik vergai, tarnai šeimininkams mazgodavo kojas. Jėzus palaipsniui ėjo į patį didžiausią nusižeminimą - pasiliks duonos ir vyno pavidaluos - Švč.Sakramente. Tas pasižeminimas išreiškia didelę meilę. Būti tabernakuliuose per dienas naktis kiekvienoje ostijoje ir laukti, kad tvarinys žmogus jį priims. Didesnio nusižeminimo negali būti. Atiduoti save yra pati didžioji meilė ir nusižeminimas. Kristus rodė nusižeminimą ir meilę nuo pat pradžios iki pat mirties. "Parodė savo meilę iki galo." Jn.13,1.

Per Paskutinę Vakarienę Kristus paėmęs duoną tarė: "Imkite ir valgykite, nes tai yra mano kūnas." Po to paėmęs vyno taurę ir palaiminęs tarė: "Imkite visi ir gerkite iš jos, tai yra mano kraujas..."

Pabrėžė žodį "visi". Koks džiaugsmas - visi galime priimti. Visi jungtis su dievybe. Jungtis su Dievu - tai aukščiausias ir amžinas gyvenimas.

Kristus mirdamas atidavė savo sielą į dangaus Tėvo rankas, o Didįjį Ketvirtadienį savo kūną ir kraują į žmogaus rankas. Atidavė į mūsų rankas ir širdį.

Bet turime atsiminti, kad prieš priimant Švenč.Sakramentą buvo numazgotos kojos. Tai parodė Kristus, kad mūsų sažinė nuo nuodėmių būtų nuplauta. Tą padarome per atgailos sakramentą.

Prieš kelias dienas, kada Kristus apsilankė prikeltos Lozariaus namuose, jo seserys iškėlė puotą. Kita nežinoma Marija atlėkusi sukniubo ir patepė Kristaus kojas brangių grynojo nardo tepalu ir nušluostė jas

savo plaukais. "Namai pakvipo kvepalais." Jn.123.

Didįjį Ketvirtadienį vyskupai per šv.Mišias šventina aliejus. Tie aliejai tepami per šv.Krikštą,Sutvirtinimą, ligonių patepimo metu.

Tų sakramentų metu sukvepėjimas mūsų dvasios.

Didįjį Ketvirtadienį Kristus įsteigęs šv.Mišias tarė apaštalams: "Tai darykite mano atminimui!" Lk.22.19. Tais žodžiais buvo įgalioti apaštalai ir jų įpėdiniai daryti Šv.Mišių auką. Tai buvo ir kunigystės sakramento įsteigimas. Kunigams pavedė dieviškus dalykus. Koks kilnus kunigo pašaukimas. Garbė tapti kunigu ir vienoms mišioms atlaikyti.

Visa tai paliko Kristus mylėdamas. Bet Kristus troško, kad ir mes mylėtume. "Aš jums duodu naują įsakymą - kad jūs vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau." Jn.13,14.

1913 metais daugelis vaikų ruošėsi eiti pirmos šv.Komunijos. Pribėgo septynių metų berniukas ir tarė: "Tėveli, ir aš noriu priimti Jėzų!" Misionierius atsakė: "Bet tu per mažas ir nežinai, kas yra šv.Komunija." Vaikas tarė: "Žinau, čia yra Jėzus!" Misionierius dar paklausė: "Kodėl tu nori priimti šv.Komuniją?" Vaikutis atsakė: "Jėzus apsaugos mane nuo pikto ir nuves į dangų." Tose misijose vaiko troškimas buvo patenkintas. Žinoma, reikia pasiruošti. Bet tas troškimas toks gražus, kad ir mes taip trokštume.

DIDYSIS PENKTADIENIS

Svarbiausias Didžiojo Penktadienio dalykas - skaitymas Kristaus kančios. Tai Jėzaus gyvenimo kulminacija - apvainikavimas mirtimi.

Mirties valanda labai skaudi - jis tautos atmetas, karių išjuoktas. Nuo jo liaudis nusigręžė, mokiniai paliko. Baisi buvo fizinė ir dvasinė kančia. Psalmėje parašyta: "Aš lyg vanduo ištaškytas, išnarstyti visi mano kaulai, širdis man kaip vaškas, ištirpęs krūtinėje, gerklė lyg molio šukė, prie gomurio limpa man liežuvis." Ps.21,15.

"Ar yra kieno skausmas, kaip mano skausmas?" Baisi ši aplinka, baises skausmas. Todėl rusai vadina Didįjį Penktadienį siaubinguoju penktadieniu (Strašnaja Piatnica).

Kristui buvo tai skausmų jūra. "Pervėrė mano rankas ir kojas, suskaitė visus mano kaulus." Ps.21,15.

Negana to - sugulė visų žmonių nuodėmės. Nuodėmės jį apsupo kaip rūbų. Pagaliau jau mirusiam pervėrė širdį. Gal nenorėjo, kad jį mylėtų, bet jį dar labiau mylėjo.

Kodėl Kristus taip kentėjo? Kristus kentėjo ne už kokią idėją, ne už politinę programą. Jis kentėjo, kad mylėjo ir troško visų išganymo - amžinosios laimės.

Kristus laisvu noru pasirinko kančią, tačiau tai nebuvo jo nusižudymas. Savižudis bėga nuo kančios, o Kristus ėjo į kančią. Savižudį sugundo šėtonas, o Kristus mirtimi nugalėjo šėtoną.

Nors Kristus prisiėmė visų nuodėmes, bet pats buvo be jokios nuodėmės. Tuo tarpu savižudybė baisi nuodėmė.

Kristus padarė kančios ir mirties auką, kad mus sutaikintų su Dievu ir kad mes patys taikintumės.

Šiandieną dažnai linksnuojama taika, bet svarbu visų konkretus susitaikymas. Jėzus ištiesė ant kryžiaus abi rankas susitaikymui ir sutaikiniui.

Kristus kentėjo, kad būtų artimas mūsų kentėjimams. Kas iš mūsų nepatiria kentėjimų. Afrikoje yra dar badaujančių, yra kariaujančių, yra žmogžudysčių.

Kristus tiesia rankas visoms tautoms ir žmonėms, kad tas išnyktų. Kristus tapo mums broliu, kad visi mes būtume broliai, seserys.

Kristus kentėjo ir, kai mes kenčiame, jis su mumis. Todėl mūsų ken-

tėjimai palengvėja ir panešami. Simonas Kirenietis padėjo Jėzui nešti kryžių, Kristus padeda mums nešti. Todėl mūsų kentėjimuose daug lengviau, net linksmiau - Kristus su manimi.

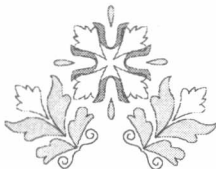
Tihamer Toht rašo apie vieną ligonį, kuris buvo jau kelis metus prirakintas prie lovos. Kartu su tuo prirakinta laisvė ir visi siekliai. Tačiau jis buvo linksmas. Paklaustas, kas jį linksmina, atsakė: "Priešaky pasikabinau kryžių, Nukryžiuotasis duoda man jėgų ir linksmina." Lengva kentėti, kai yra arti mylintis, ir jis kenčia. Tas mylintis yra Kristus.

Sujudino pasaulį dvylikos metų mergaitė Onutė de Guigne savo šventumu ir mokėjimu kantriai kentėti. Jos ištarti tokie žodžiai: "Nieko nėra sunku, jei tave Dievas myli."

Šv.Jonas Wiannei sako: "Buvo viena Golgota, o dabar kiek jų yra? Pas Dievą nėra laiko. Kristus ne tik žmogus, bet ir Dievas, jis dabar kenčia dėl kiekvienos, ypač sunkios nuodėmės." Mes nedarykime Kristui Golgotos, geriau patys ją pasirinkime.

Šiandien savo ištikimybe bučiuojame kryžių. Mylime nukryžiuotąjį, saugomės jį įžeisti, nes ir taip jis visas sužeistas. Sužeistą žeisti, - pats skaudžiausias dalykas.

Mes turime viltį kryžiuje!

DIDYSIS ŠEŠTADIENIS

"Jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobulės su kvėpalais, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys." Jn.19,40. Tuo parodyta, kad Kristus kaip žmogus norėjo būti karste.

Šv.Morkus evangelistas toliau rašo: "Po to užritino kapo angą akmeniu." Mk.15,46. Akmuo buvo didelis.

Taip mūsų mirusius įdėdą į duobės kapą ir užpila kaip akmenį žemės. Niekas taip palaidotas negali atsikelti.

Kristaus kūnas ilsėjosi kape, bet dieviška siela nužengė į pragarus. Pragaruose dorųjų žmonių sielos šešėlyje - tamsoje. Pirmoji žmonių nuodėmė aptemdė gyvuosius ir mirusius žmones. Tai blogiau negu po sprogo 10 tonų amoniako ir užsidegimo nitrofosko, kurių debesys aptemdytų dangų ir žemę. Pirmoji nuodėmė aptemdė gyvenančius ir mirusius. Adomas, Ieva, Abraomas, pranašai buvo po nuodėmės debesiu ir nematė šviesos. Bet štai Kristus įžengė į jų karaliją ir apšvietė džiaugsmo viltimi. Kristus apreiškė, kad juos paims į amžinąją šviesą - dangų.

Jėzus visiems nešė bėgalinį gerumą. Adomas ir Ieva, nuo užginto medžio valgydami kas uždrausta, nusidėjo, Jėzus tarp Alyvų sodo medžių pradėjo iš tos nuodėmės gelbėti ir ant kryžiaus medžio išgelbėjo.

Šiandieną išgelbėjimui švenčiamas Krikšto vanduo. Šv.Povilas rašo: "Mes pakrikštytieji Jėzuje Jo mirtyje. Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus, prikeltas iš numirusių, pradėtume gyventi naują gyvenimą." Rom.6,3-4.

Ta mirtis turi kitą prasmę. Be krikšto mes visi palaidoti, ir uždėtas ant mūsų didelis akmuo ar nuolatinis rūkas, kuris viską apdengia. Be krikšto mes esame slegiami gimtosios nuodėmės kaip akmenis. Be krikšto to akmenis negalime nuristi.

Yra graikų sakmė apie Sysifą, kuris norėjo užritinti akmenį į kalno viršūnę. Bet vos paritindavo, akmuo vėl nusirisdavo atgal. Visos pastangos buvo veltui.

Taip be krikšto žmonės stengiasi nusimesti nuodėmių akmenį, bet veltui. Gimtoji nuodėmė vis tiek pasilieka. Be krikšto žmogus būna kaip kape. Kada krikštijasi, jis keliai tarsi iš numirusių. Kai paliečia krikšto vanduo, greitai žaibo greitumu nustumiamas tas akmuo - panaikinama gimtoji ir kitos nuodėmės bei už jas bausmės. Krikšto vanduo - džiaugsmo vanduo. Todėl šiandieną jau giedama: "Regėjau versmę trykštančią iš Jėzaus širdies..." Krikštas įsteigtas iš Jėzaus širdies.

Šiandieną iš vakaro pirmoji suskamba aleliuja. Tai Kristaus atsikėlimo aidas. Krikštas ir Velykos rišasi. Su aleliuja suskamba iš džiaugsmo visi varpai. Tylėjo varpai, nes Kristus karalius miegojo, jo žadinti negalima. Ne kapui aleliuja, bet gyvenimui. "Dėkokime Viešpačiui, nes jis geras... Akmuo, kurį statytojai vertė į šalį, pačiu kertiniu pasidarė." Ps.117.

KRISTAUS PRISIKĖLIMAS IŠ NUMIRUSIŲ /ŠV. VELYKOS/

Šv. Velykos yra viena gražiausių ir svarbiausių švenčių. Tai švenčių šventė. Ji sutampa su gamtos pavasariu ir mūsų širdimi. Ji parodo mūsų neišnykstamumą, gyvenimą.

Kai Kristus buvo palaidotas, trys moterys ėjo prie kapo, o ten pamatė gyvenimą. Jos nešė kvėpalų mirusiam kūnui patepti, o jos buvo pateptos širdies džiaugsmu. Didžiulis ant kapo buvęs akmuo nuristas. Jau nuolis angelas jams tarė: "Jūs ieškote Nukryžiuotojo Jėzaus, jis prisikėlė." Bet kas gali patikėti tais žodžiais: "prisikėlė iš numirusių?" Juk gamtoje to nebūna.

Akmuo nuristas nuo kapo. Kristui prisikelti nereikia jo nuristi. Jis pereina per užrakintas duris. Bet akmuo nuristas dėl žmonių tikėjimo. Žmogus, kad tikėtų, nori rankomis įsitikinti.

Sutrikusioms moterims angelas dar kalbėjo: "Eikite ir pasakykite mokiniams ir Petru: jis eina į Galilėją. Tenai jį pamatys."

Moterys įtikėjo, kaip angelu netikėti. Bet kodėl išimtinai paminėjo Petrą? Vadinasi, Petrą laiko pirmuoju - vadovu net dangus.

Moterys skubiai nuėjo nuo kapo, nes gyvenimas svarbiau už kapą. Ir štai kelyje joms pasirodė atsikėlęs Kristus. Jas pasveikino liaudiškai, tarytum lietuviškai - sveikos! Liaudiškas pasveikinimas yra nuoširdžiausias. Meilei filosofijos nereikia. Kristus pakartojo angelo žodžius. Vadinasi, angelai nemeluoja, o tiesą sako. "Eikite, pasakykite mano broliams, kad jie keliautų į Galilėją, ten jie mane pamatys." Mt.28,10.

Apaštalai iš karto nepasitikėjo moterų kalbomis, bet Kristus jomis pasitikėjo.

Tačiau apaštalai tos dienos vakare susirinko ir, užsirakinę duris, tarėsi. Tuo metu jų vidury atsistojo Jėzus ir tarė: "Ramybė jums!" Apaštalai apstulbo. Kad apaštalai įsitikintų tikrai jį esant, Jėzus parodė rankas ir kojas. Jos pervertos. Tada išblaškė apaštalų visas abejones. Jėzus tikrai atsikėlė.

Bet evangelija nutyli pasirodymą Jėzaus savo Motinai Marijai. Jeigu prieš atsikėlimą Jėzus aplankė pragarus, kur išsikimos Dievui sielos buvo, ir tos sielos pamatė Jėzų visame grožyje, nes nebuvo pridengtos kūnu, tai kaip savo Motinai nepasirodys?

Aišku, pirmiausia pasirodė savo Motinai. Bet kadangi Marija nusi-

žeminusi, be galo kukli, ji to niekam nepasakė. Taip pat ir Kristus, gerbdamas jos nuolankumą, nesakė.

Bažnyčios tradicija kalba apie Kristaus pasirodymą Švč. Marijai. Kristaus pasirodymą Šv. Marijai pažymėti per Velykas Romoje daroma procesija iš Loterano bažnyčios į Marijos Madžiori bažnyčią.

Šv. Velykos - Kristaus prisikėlimas turi nepaprastą reikšmę mūsų tikėjimui, jo tikrumui.

Kristaus prisikėlimas nepaprasta pasauliui staigmena. Nuo amžių to nebuvo atsitikę.

Kristaus Atsikėlimas parodo po didžiausio pralaimėjimo didžiausią laimėjimą. Tai rodo, kad žmonių nepasisėkimai, pralaimėjimai nėra taškas.

Kristaus atsikėlimas nugalėjo gėrių blogį. Kristus atsikėlė visame savo tobulume - ir kūnas tobulas. Šv. Povilas pažymi: "Jis sunaikino visas valdžias, galybes ir pajėgas." I.Kor.15,24.

Tik nugalėjus blogį ateina ir žmogui pilnatvė. Kristaus atsikėlimas iš numirusių duoda į visus klausimus atsakymus. Tuo patvirtino savo mokslą, atidarė naują kelią į dangų. Patvirtino Dievo ištikimybę. Tikrai Dievas mylėjo pasaulį, kad siuntė savo Sūnų, kad išgelbėtų pasaulį. Kristaus atsikėlimas sugriovė pagonybės klaidas, įvairius mitus. Kristaus prisikėlimas ištaisė visas kreives - parodė tiesų kelią.

Kristui keliantis iš numirusių, didelis akmuo buvo nuverstas ne tik nuo kapo, bet jis nuverstas ir nuo nežinojimo kapo.

Dabar mūsų gyvenimas turi kitą pobūdį. Mes jau žinome, kas mūsų gyvenimas - jis laikinas, po jo - pilnatvės gyvenimas. Mes žinome, kas yra mirtis - tai perėjimas į naują gyvenimą. Mes žinome ir kančios vertę. Mūsų gyvenimas nėra beprasmybė, o tiesiog šventė.

Todėl krikščionys ne tik ramybės laiku linksmi, bet ir neramybės, persekiojimo laiku ištvermingi. Jiems aišku, kas mes, kur einame.

Tai įvyko Šiaurės Afrikoje krikščionių persekiojimo metu prie vandens karaliaus arijono Geizericho Regijos mieste. Per Velykas buvo susirinkę katalikai švęsti Kristaus prisikėlimo. Jie meldėsi užsirakinę. Staiga pasirodė persekiotojai, išlaužė duris ir pradėjo žudyti nekaltus tikinčiuosius. Įsiveržė ligi altoriaus. Tuo kartu diakonas užgiedojo aleliuja, ir buvo ietimi perdurtas. Jis krito negyvas. Pabaigė giedoti Aleliuja danguje.

Kas gieda, gyvena pagal aleliuja, tam bus danguje aleliuja.

"Šią dieną laimingą Viešpats padarė, džiūgaukim, kelkim linksmybes! Aleliuja, aleliuja, aleliuja!"

II VELYKŲ DIENA

Mes švenčiame antrąją Velykų dieną, kad daugiau įsigilintume į Velykų paslaptį.

Evangelija kalba ne tik apie gerąsias moteris, kurioms pasirodė atsikėlęs Kristus, bet ir apie kareivius, kurie budėjo prie kapo. Sargybiniai kareiviai buvo pagonys, akli ir nesigilino į Velykų paslaptį.

Tie kareiviai pamatė angelą, kai Kristus kėlės iš numirusių, ir jie "sudrebėjo, pastiro lyg negyvi." Mt.28,4.

Nors tokį įvykį matė, bet kietaširdiškumas nesumažėjo, o aklumas dar padidėjo. Tiesa, jie išgąščio pagauti nubėgo pas žydų vyresniusius ir pasakė, kas nutiko - Kristaus nebėra, kapas tuščias. Tačiau priėmė pinigų, kad sakytų, jog Kristus neatsikėlė, ir dar melavo, kad mokiniai pavogė. Tad kodėl jūs, sargybiniai, leidote vogti?

Mes žinome iš Kristaus pasakojimą apie Lozarių ir turtuolį. Turtuolis po mirties pateko į pragarą ir prašė Abraomo, kad leistų jau mirusiam Lozariui eiti iš rojaus į žemę, kad jis pasakytų jo broliams, jog šie pataisytų gyvenimą ir nenuieitų į pragarą. Tačiau Abraomas atsiliepė: "Jie turi Mozę ir pranašus, te jų klauso." Turtuolis iš pragaro dar prašė: "Bet jei kas iš numirusių atsikėlęs kalbėtų, jie atsiverstų." Abraomas tarė: "Jei neklauso Mozės ir pranašų, tai nepatikės ir iš numirusių prisikėlusio." Lk.16,27

Taip netikėjo aklieji dvasia, ir kareiviai, dar blogiau, melavo.

Šiandieną niekam nedraudžiama eiti į bažnyčią, bet yra katalikų, kurie sekmadieniais neina dalyvauti šv.Mišiose, nesimeldžia, neina sakramentų. Jie, kaip tie kareiviai, daro dėl savo aklumo ir savo nelaimei.

Piktosios dvasios, šėtonai matė Kristaus stebuklus, žino ir Kristus iš numirusių prisikėlimą, bet jos neatsiverčia. Ir ne tik neatsiverčia, bet dar kitus gundo į blogą. Šv.Jonas Wianney sako: "Jei net šėtonai gailėtųsi, Dievas jiems dovanotų."

Bet ne geresni ir aukštieji žydų kunigai. Jie girdėjo, bet neklausė Kristaus, o stebuklus laikė piktosios dvasios darbu. Rašytojas Kun.S.Klimaszewski sako, kad žydų kunigai prisikėlimą iš numirusių skaitė piktosios dvasios darbu. (Evangelia W. Życiu Dziecka).

Tačiau netiesa, melas išeina į aikštę. Kristus atsikėlęs iš numirusių daugeliui rodėsi ir darė meilės darbus. Pirmiausiai pasirodė Marijai Magdalenai. Tai meilės aktas buvusiai paklydėlei, nusidėjėlei. Pasirodė šv.Pet-

ruį, kuris buvo tris kartus nusidėjęs - užsigynęs. Pasirodė moterims, apaštalams, net 500 šimtų žmonių miniai.

Pasirodė pirmiausiai nusidėjėlei Magdalenai, nes ji pakilo iš blogio ir labai mylėjo Jėzų. Ji buvo po kryžiumi. Pasirodė ir kitoms moterims. Pirmiausia joms pasirodė, nes jos parodė gerą širdį - pirmosios ėjo prie kapo.

Pagal popiežių Joną Povilą II: pasirodė pirmiausia moterims pabrėždamas jų didelę misiją - jos pirmosios moko vaikučius tikėjimo tiesų ir meilės.

Pasirodė ir apaštalams - vyrams. Jie įsitikinę, kad pamilę Kristų eis per visą pasaulį, kentės ir mirs už jį.

Jėzus visus myli ir visų atėjo išganyti, išgelbėti. Svarbu numesti iš akių aklumą ir pamatyti tiesą, ją pamylėti. Kai moterims pasirodė Kristus, jos prisiartino ir, puolusios žemėn, apkabino jo kojas. Jos tiesiog norėjo prisiglausti prie mylimojo Jėzaus.

"Globok mane, Dieve: prie tavęs aš glaudžiuosi. Kartoju: tu mano Viešpats." Ps.15,1.

II VELYKŲ SEKMADIENIS

/ATVELYKIS/

Šiandieną šv. Velykų oktavos diena. Tačiau ir aštuonios dienos neišsemia Kristaus atsikėlimo paslapties. Yra įvairių aiškinimų, net abejonių.

Kristus jau buvo pasirodęs Marijai Magdalenai, kitoms moterims. Jos pranešė apaštalams, bet kaip rašo evangelistas Lukas: "Tas pranešimas jiems pasirodė tuščios šnekos, ir jie moterims netikėjo." Lk.24,11.

Jėzaus meilė pasiliko ir tada, kada jie netikėjo.

Atrodo, kaip netikėti, juk ir pats Kristus sakė, kad bus suimtas, kentėsiąs, būsiąs nužudytas, bet trečią dieną atsikelsiās iš numirusių.

Evangelija kalba: "Pirmosios savaitės vakare, durim, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: "Ramybė jums!" Tai pasakęs jis parodė rankas ir kojas. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį."

Tada mokiniai įtikėjo ir džiaugėsi. Tikras tikėjimas yra džiaugsmas.

Bet tada dar nebuvo apaštalo Tomo. Kada jis sugrįžo iš kaimo, jam apaštalai pasakė, kad Kristus tikrai atsikėlė ir jiems buvo pasirodęs. Bet Tomas netikėjo jų žodžiais ir tarė: "Jei aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir įeigu ranka nepaliesiu jo šono - netikėsiu."

Tą sąlygą pasakė apaštalams ir pačiam Kristui. Paradoksas - pirma apaštalai netikėjo moterų liudijimu, dabar jų liudijimu netiki.

Bet po aštuonių dienų, kai visi apaštalai buvo susirinkę ir užsirakinę, jų tarpe buvo ir Tomas, Jėzus atsistojo jų viduryje ir tarė: "Ramybė jums!" Pasveikinęs žodžiais - "Ramybė jums", norėjo suteikti ir Tomui ramybę. Abejonės, netikėjimas visuomet - neramybė. Šiuokart Kristus kreipėsi į Tomą: "Pridėk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebūk netikintis - būk tikintis."

Tomo jau trys pojūčiai liudija Kristų - regėjimas, girdėjimas ir palietimas. Tomas įtikėjo ir sušuko: "Mano Viešpats ir mano Dievas!"

Kristus trokšta žmogaus tikėjimo, ir tą tikėjimą daugeliu malonių apdovanoja. Per tikėjimą randama žmogaus laimė. Čia ne Tomas nusiленkė, o Kristus lenkėsi Tomui - išpildė jo sąlygas. Kristus parodė meilę netikintiesiems.

Tačiau po to Jėzus tarė: "Palaiminti, kurie tiki nematę." Kristus tuos

ypatingai myli.

Šiandieną yra žmonių, kurie galvoja ir kalba, kad galime tikėti tik ką matome, apčiuopiame, galima patikrinti eksperimentais.

Netikintieji - bedieviai dar toliau nueina. Jie kalba, kad tikėjimas yra pinklės. Iš jo išsivadavus tikroji laimė, laisvė.

Bet Kristaus pasirodymai yra realybė - visus pojūčius patenkina. Tai nėra sensacija, pasaka.

Kadangi krikščionių tikėjimas yra realybė, tai netikėjimo drąsa yra šokimas į bedugnę - beprasme amžinąją mirtį.

Tikėjimas yra tikras gyvenimas ir džiaugsmas. Todėl apaštalai išvydę Jėzų džiaugėsi.

Indijoje buvo linksmas festivalis. Visi dalyviai ir žiūrovai džiaugėsi. Ten atsilankęs vienas europietis nustebęs paklausė: "Jūs esate tokiaame varge, neturte, o linksminatės?" Vienas indas jam atsakė: "Mes džiaugiamės, nes esame Dievo kūriniai. Dievas iš džiaugsmo mus sutvėrė."

Taip apaštalai, dėl žydų baimės užsirakinę, pamatę Jėzų džiaugėsi. Jėzus visuomet atneša džiaugsmą.

Graikų filosofai jau turėjo Dievo sampratą kaip idėją. Kristaus atėjimas rodė, kad Dievas realybė. Kristaus asmenį ir Dievą galėjo matyti, girdėti jį kalbant, apčiuopti. Kristus ir atsikėlęs iš numirusių duoda apčiuopiamai matyti realybę. Šv.Petras rašo: "Dievas jį (Kristų) prikėlė ir leido pasirodyti mums, kurie su juo valgėme..." Apd.10,40. Šv.Jonas evangelistas rašo: "Tai tas mokinyš, kuris liudija tuos dalykus ir jo liudijimas tikras." Jn.21,34.

Kristaus atėjimas, kaip Dievo Sūnaus atėjimas į žemę, jo mokslas, jo kančia ir atsikėlimas iš numirusių išblaško visas abejones ir teikia dvasios džiaugsmą. Būti tiesoje visuomet yra džiaugsmas. Mokinyš išsprendęs užduotį džiaugiasi. Kristaus atsikėlimas išsprendė mūsų gyvenimo prasmės užduotį.

Tikėjimas yra ne tik sužinojimas, bet ir Dievo malonė.

Joną Parandofskį Gradziskį, kuris buvo tapęs netikinčiu, paveikė draugo suskambinus "Viešpaties Angelas" varpams malda. Kada buvo ištarta "Malonės pilnoji", jis susimąstė ir persižegnojo. Tyla prakalbėjo, ir joje Dievo malonė. Jis tapo tikinčiu, bet Dievo malone.

"Tegu Izraelis kartoja: Viešpats maloningas per amžius." Ps.117,2.

III VELYKŲ SEKMADIENIS

Jėzus nenorėjo būti mirusiųjų tarpe. Numiręs tik atliko užduotį - ap-
lankė pragaruose išsiilgusias šviesos sielas. Po to trečią dieną prisikėlė
iš numirusių, Jėzus ir negalėjo pasilikti tarp mirusių - jis pats yra amži-
noji gyvybė ir kitiems gyvybės davėjas.

Apaštalai Kristaus atsikėlimu, kurį išgirdo iš moterų, buvo labai su-
jaudinti. Tarp krikščionių bendruomenės greit pasklido ta žinia ir dar
prisidėjo ta tema įvairios paskalos. Todėl ir evangelijų aprašymuose jau-
čiama nevienodumų. Aišku, turėjo įtakos gandai. Vis tik evangelijos
aprašymai tikri.

Šios dienos šv.Luko evangelijoje rašoma: "Sugrįžę iš Emauso moki-
niai pasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis
laužė duoną." Ir štai jiems bekalbant, Jėzus atsirado jų tarpe ir prabilo:
"Ramybė jums!" Tas netikėtumas ir girdėti gandai juos išgąsdino. "Vir-
pėdami iš išgąščio jie tarėsi matą dvasią."

Žmogui nesuprantamas toks pasirodymas - per užrakintas duris stai-
ga stovi jų vidury. Reikia atsiminti, kad anais laikais pagonyms ypač tikėjo
animizmu, okultizmu, spiritizmu. Jie tikėjo į šmėklas ir jų pasirodymą.
Aišku, tos galvosenos ir jų skleidimo buvo paveikti ir apaštalai.

Žmonėms kitoks pasirodymas nebuvo suprantomas. O čia Jėzus iš
begalybės pasirodo ribotume. Kristus kaip Dievas, nors buvo priėmęs
žmogaus kūną, yra visagalis.

Kristus juos suramino: "Ko taip išsigandote, kodėl jūsų širdyse vyks-
ta dvejonės? Pažiūrėkite į mano rankas ir kojas, palieskite mane, dvasia
neturi kūno nei kaulų." Tai taręs jis parodė rankas ir kojas. Po to jų
akyse valgė žuvies. Aišku, iš numirusių atsikėlusiam nereikia valgyti.
Čia Kristus parodė savo tikrumą. Dievui viskas galima.

Apaštalai nudžiugo - Kristų pažino iš išvaizdos, kalbos, jo rankų ir
kojų žaizdų.

Kristaus mokslui ir malonei veikiant išnyko iš krikščionių okultiz-
mas. Okultizmas - tai tariamos antgamtinės jėgos. Stabmeldžiai galvo-
jo, kad ir daiktai turi jėgas lyg sielą.

Pagoniškoje Lietuvoje pagal tautosaką tikėta, kad žmogus pavirsta
medžiu. Todėl buvo šventieji medžiai, šventos girios. Buvo tikėta ani-
mizmu, kaip ir kituose stabmeldiškuose kraštuose. Animizmas - ypatin-
gas tikėjimas, kad daiktai, turėdami sielą, gali ir mus paveikti. Todėl

tikėta pasirodymais. Ypač naktis būdavo laikoma vėlių karalystė.

Tik krikščionybė naikino tą nepagrįstą baimę, ir nakties tamsa negąsdina.

Šiandieną pasitaiko tų, kurie užsiima spiritizmu - mediumais. Tie mediumai ardo nervus, psichiką. Bažnyčia tai draudžia, nes myli žmones. Ypatingai šiandieną madoje horoskopai - esą žvaigždžių veikimas rišasi su žmogaus laime ar nesėkme. Prie to prisideda burtai. Tai tik stabmeldžių galvosenos atnaujinimas.

Krikščionybė visa tai atmeta, o tiki realybe. Dievo apreiškiamas negali klysti, nei klaidinti.

Reikia saugotis šunkelių, kuriuose gali paklysti. Kristus sakė: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas." Tie šunkeliai: animizmas, spiritizmas, horoskopas.

Tačiau yra žmonių, kurie bijo Kristaus. Išsigąsta, kai apie jį kalba, kaip apaštalai pamatę atsikėlusį Jėzų.

Viena moteriškė pasakojo, jog ji sužinojusi, kad ligonis atsisako kunigo ir yra labai nusivylęs. Ji nuėjo pas jį ir tarė: "Ko tu bijai kunigo ir esi nusivylęs? Atlik išpažintį ir pragiedrėsi." Ligonis atsakė: "Nereikia, aš netikiu." Tada moteriškė atsiklaupė prieš jį ir su ašaromis prašė sutikti - ji pašauksianti kunigą. Ašaros pravėrė jo akis ir jis sutiko. Atlikęs išpažintį taip nudžiugo, kad dėkodamas moteriškai pradėjo rankas bučiuoti.

Apaštalai pažinę Jėzų džiaugėsi. Dažniausiai pažįstame Jėzų per sakramentus ir maldą.

4 VELYKŲ SEKMADIENIS

/PAMOKSLAS/

Apaštalas Petras šventyklos prieangyje išgydė luošą žmogų. Išgydė ne savo galia, o Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir galia.

Žydų vyresnieji pradėjo tardymą, nes tai padarė Jėzaus vardu. Jie to nenorėjo ir neapkentė.

Nors buvo suėmimo pavojus, Petras drąsiai pasakė pamokslą. Jis kalbėjo: "Tautos vadovai ir seniūnai! Jeigu dėl gero darbo ligoniui šiandien klausinėjate, kaip jis buvo išgydytas, tai tebūna jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma: vardas Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs nukryžiuote ir kurį Dievas prikėlė iš numirusių! Jėzus yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu."

Tiesa ir drąsa kartu reiškiasi. Tas pamoksluose būna. Kun. prof. St. Yla drąsiai ir teisingai pamokslus sakė Kauno Įgulos bažnyčioje. Vokiečiai jį išvežė į Štutgarto stovyklą. Kun. Lipniūnas drąsiai nežiūrėdamas savęs, sakė pamokslus Vilniuje Aušros Vartuose. Taip pat buvo suimtas ir išvežtas į tą patį Štutgarto lagerį. Jis į Lietuvą nebegrižo - mirė.

Stalino laikais kunigai per pamokslus iškeldavo skriaudas ir skelbė Viešpaties laisvę. Trečdalis kunigų buvo suimti, ištremti, arba pateko į kalėjimus, lagerius.

Šv. Povilas Timotiejus rašė: "Man tenka kentėti, net būti surakinam lyg piktadariui. Bet Dievo žodis nesurakinamas." Tim. 2,8.

Pamokslas homilija sakoma per šv. Mišias kaip dalis šv. Mišių aukos. Tai nėra kokia informacija, nėra retorinė kalba, bet Šv. Rašto aiškinimas -ėjimas prie Kristaus. Šv. Rašto šviesoje aiškinama dabartis, praeitis ir ateitis. "Tai yra trykštanti vandens versmė į amžinąjį gyvenimą." Jn.4,14. Tai yra skleidimas šviesos - Kristaus šviesos. "Aš esu pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse." Jn.8,17.

Šv. Petro išgydymas luošo ir pamokslas vieningai skelbė Kristų. Išgydymas Kristaus vardu irgi pamokslas.

Išgydytasis atgavo jėgas -ėjo į gyvenimą. Daugelis žmonių, išgirdę pamokslą, atgauna dvasios jėgas ir eina į naują, šventą gyvenimą. Išgydytasis linksmas vaikščiojo. Taip pasisavinęs bent vieną pamokslo mintį, linksmas eina. Todėl linksmas, nes tuo prasideda didesnė su Kristumi draugystė. Su Kristumi visur gera. Gera laisvėje gyventi, nebaisu kalėjime būti, gera ką nors turėti, gera nieko neturėti - beturčiu būti. Gera

būti išsimokslinusių, neskaudu būti ir bemokslui.

Per pamokslą su daug kuo susitinkame. Čia ateina patriarchai, pranašai, Naujojo Testamento šventieji. Apie visus kalbama. Pamoksle dalyvauja ir pats Jėzus Kristus - Dievas. Evangelijoje parašyta: "Ne jūs kalbėsite, bet jūsų Tėvo Dvasia kalbės jūsų lūpose." Mt.10,20.

Dažnai pamokslas pakeičia gyvenimą. Taip buvo šv.Pranciškui Asiziiečiui ir kitiems šventiesiems. Todėl pamokslo metu reikia klausyti, o ne svajoti. Per rekolekcijas reikia išklausyti daugiau pamokslų, teikiami net atlydai. Per rekolekcijas dvasia stiprinama visiems metams, o misijose visam gyvenimui.

Ir kiekvieno žmogaus gražus, šventas gyvenimas, geras žodis yra pamokslas.

Vienas turtingas, jaunas hamburgietis susilaukė kūdikio. Jis su žmona buvo protestantai. Jie pasisamdė auklę kūdikiui protestantę. Bet ji žiauriai elgėsi su kūdikiu, ir jie ją atleido iš to darbo. Tada pasisiūlė į tą darbą katalikė mergaitė. Iš karto nenorėjo katalikės, bet sutiko. Ją pamilo kūdikis ir jo protestantai tėvai. Ji tos jėgos gaudavo dažnai eidama į bažnyčią. Bažnyčioje užgirdo pamokslą, ir tas juos labai paveikė. Po to abu perėjo į katalikų tikėjimą.

Pamokslas nėra paprasta kalba, bet Dievo žodis - Verbum Dei.

Seniau buvo Bažnyčios įsakymas: "Sėkmadieniais ir šventėmis dalyvauk šv.Mišiose ir išklausyk pamokslą." Seniau buvo sakomi pamokslai po šv.Mišių.

Pamokslas yra dvasios atsigavimas. Yra kelrodis į gyvenimą. Todėl šiandieną stengiamasi ir šiokiomis dienomis, jei būna tikinčiųjų bažnyčioje, kelius žodžius pasakyti.

Pamokslas sakomas Jėzaus Kristaus vardu. "Palaima tam, kuris ateina Viešpaties vardu." Ps.117,26.

PAŠAUKIMAS Į DVASININKUS

Šis sekmadienis skirtas maldai už dvasininkus ir į juos pašaukimą. Dievas šaukia ne tik į kunigus, bet ir į vienuolyną mergaites ir jaunuolius.

Buvo vienas prancūžų filmas. Jame buvo rodoma apie vieną berniuką, visai laukinį. 1789 metais Prancūzijoje miškuose buvo pastebėtas laukinis 12 metų berniukas. Gal jį išugdė pasigrobusios beždžionės? Jis vaikščiojo keturiomis visai nuogas. Jis nemokėjo visai kalbėti. Jo kūnas pilnas randų. Kai jį sugavo, vienas gydytojas pasiėmė ugdyti. Pirmiausia vaiką apvilko drabužiais. Jis jų nenorėjo, nes jam buvo neįprasta. Pradėjo mokyti stovėti ir vaikščioti ant dviejų kojų. Mokė net gulėti, kaip visi žmonės ilsisi. Vėliau mokė kalbėti, skaityti ir rašyti.

Pas mus dar jaunimas auklėtas ateistine dvasia, sulaukėjęs. Juk dar daugelio mokyklų bibliotekose yra ateistinės literatūros. Ją skaito mokiniai. Kai kurių tėvai buvo ateistai. Ne kartą buvo krikštijamas tėvas ir vaikas. Tėvai ir buvę komunistai daugiau perduoda vaikams bedievišką arba bent indiferentišką sampratą. Šiandieną filmai daugiausia rodomi iš kriminalistikos, arba erotiniai. Vakarai nori tų šiukšlių atsikratyti, pigiai perleidžia mums.

Tokiose aplinkybėse sunku, kad jaunuoliai pasirinktų dvasininkų luo-

mą. Be to, kunigas daugiausia vienišas ir sunku išlaikyti skaistybę - celi-

bata.

Vis tik Dievas pašaukia ir iš tokių aplinkybių į dvasininkus. Daugiau-

sia, iš kur buvo nenumatyta, o Dievas davė pašaukimą.

Bet prisiminkime šv. Povilą. Turėdamas Sauliaus vardą jis buvo aršus persekiojas krikščionių, o Dievas pašaukė ir tapo uoliausiu apaštalu.

Jis visą save atidavė Kristui. "Nebe aš gyvenu, o Kristus manyje." Jis skelbė Kristų įvairiais būdais: sakė pamokslus, rašė laiškus, kūrė para-

pijas. Jis buvo vienas veikliausių apaštalų.

Prisiminkime šv. Augustiną. Jis gyveno pasidavęs erezijai. Jo privatus gyvenimas nebuvo pavyzdingas. Bet tokį neįtikimą Dievas pašaukė į dvasininkus. Jis tapo kunigu, vyskupu ir šventuoju. Jis parašė daug religinių knygų ir pavadintas Bažnyčios mokytoju. Jo raštų mintys ir dabar gyvos, jaunos.

Dievas pašaukia ir dabar, kur nepanašu. Dievas žino, ką pašaukti.

Bet neįau kunigo gyvenimas vienišas? Kada buvau vikaru, aplankė rašytojas J.Paukštelis. Jis tarė: "Jūs esate vienišas. Aš kai padirbu, einu prie šeimos, ten pašnekam, pajuokaujam ir aš pailsiu, atsigaivinu."

Iš tikrųjų nebuvau vienišas. Jaunimas atėidavo knygų paimti skaitymui. Reikėjo aplankyti penkias mokyklas, jose po dvi pamokas. O kiek organizacinio darbo>

Kunigui nėra laiko gaminti valgį. Gražu, kai vienuolė padeda bažnyčiai ir gamina valgį. Jaunesnieji turi motinas, joms džiaugsmas patarnauti sūnui kunigui. Kartais sesuo padeda. Šv.Povilas rašo: "Ar mes neturime teisės vedžiotis su savim tikėjimo seserį, kaip ir kiti apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kefas? Ar mes neturime teisės valgyti, gerti?" I. Kor.9,5.

Atrodo, kad išlaikyti jaunam skaistumą per sunku.

Bet su Dievo pagalba viskas galima. Kovoti už skaistumą - tai siekti angelo gyvenimo.

Kada kunigas laisvas nuo šeimos, jo šeima visa bendruomenė.

Vienam lageryje rusų popas gaudavo iš šeimos šventėms siuntinėlių. Tuo tarpu kunigas gaudavo kelis - galėdavo kitiems dalinti.

Katalikų kunigai buvo mylimi lageriuose, jais pasitikėdavo. Kunigo skaistumo auka pati gražiausia.

O koks bus užmokestis danguje? Apaštalai dėl Kristaus viską paliko. Todėl jie klausė Kristų: "Ką mes gausime visa palikę?" Kristus atsakė: "Iš tiesų sakau jums, kas dėl manęs paliko žmoną, brolius, gimdytojus, vaikus, kuris jau negautų nepalyginti daugiau, o būsimajame pasaulyje - amžinojo gyvenimo." Lk.18,29.

Vien tik šiame pasaulyje laimė - laikyti šv.Mišias, atleisti nuodėmes - atidaryti dangų.

Verta pasiaukoti ir gelbėti pražuvusius. Jei gydytojas išgelbsti nuo mirties ligonį, kokia padėka. Kunigas išgelbsti nuo amžinosios mirties.

Ir kokia laimė laukia kunigo bei vienuolės danguje? Vaikutis paklausė Jono Povilo, kuris buvo sunkiai sužeistas: "Jei būtum jaunas, ar vėl mokytumėis kunigu?" Popiežius atsakė: "Aišku, tiktai kunigu."

"Jie giedoja naują giesmę, kurios niekas negalėjo išmokti. Tai tie, kurie nesusitepė su moterimis, nes jie mergaitės. Jie lydi Avinėlių." Apr.14,3.4.

4 VELYKŲ SEKMADIENIS

Kristus kalba apie gerąjį Ganytoją ir avis. Tas gerasis Ganytojas yra pats Kristus, o avys - mes, žmonės. Tuo laiku simboliškai taip kalbėdavo apie karalius, valdovus.

Tačiau tik Kristus Gerasis Ganytojas. Valdovai neaukodavo gyvybės dėl savo pavaldinių. Jei jiems pavojus, jie viską palieka. Jie pabėga į saugią vietą. Jiems rūpi aš", o ne kiti.

Kristus Ganytojas nevadina mūsų pavaldiniais, bet vaikeliais, broliais. Jis atėjo į mūsų žemę ne pažaisti, pasilinksminti su žmonėmis, o kentėti ir mirti dėl mūsų išganymo. Kristus aukoja gyvybę už mus.

Toliau Kristus kalbėjo: "Ir kitų avių dar turiu, ir jas man reikia atvesti." Kristui rūpi visi žmonės.

Kitur Kristus kalbėjo: "Aš esu durys - vartai". Tos durys yra į jo avidę. Į jas Kristus ir veda.

Tos durys, tie vartai yra tikėjimas į Kristų. Bet tikėjimas turi būti sujungtas su viltimi ir meile. Vilties pagrindas yra tiesa, kitaip būtų iliuzija. Todėl Kristus kalbėjo: "Aš esu tiesa, kelias ir gyvenimas."

Viso to svarbiausia meilė. Tikėjimas be meilės skausmingas. Bet meilė turi remtis darbais. Šv. Jonas rašo: "Kas sakytų mylįs Dievą, bet nesilaiko įsakymų, būtų melagis."

"Už avis aš guldau gyvybę." Tai aukščiausia meilė. Tai jau tikras pažinimas Dievo. Todėl Kristus kalbėjo: "Aš pažįstu Dievą."

Įėjus į avidę saugu ir didelis džiaugsmas. Čia Dievas pripildo didelę malonę. Šventieji iš meilės Dievui užmiršdavo pasaulį. Šv. Povilas rašo: "Pasaulis man nukryžiuotas, ir aš pasauliui."

Šv. Kotryna Senietė paaugusi pradėjo labai puoštis - norėjo patikti pasauliui. Bet paskui pasikeitė. Pradėjo eiti į Kristaus avidę. Papuošalas - ne svarbiausias dalykas jaunystėje. Jei anksčiau labai puošė plaukus, dabar nusikirpo. Motina dėl to iširdo. Ją pavertė tarnaitė ir liepė dirbti sunkius darbus. Nors sunku, bet Kotryna prisidėjo sunkią atgailą. Pradėjo pasninkauti, guldavo ant lentų. Tada santūrus tėvas tarė: "Liaukitės kankinti mano dukrą. Tegu ji laisvai pasišvenčia Dievui. Ji bus laiminga ir melsis už mus."

Laimė yra, kada pasišvenčiame laisvai Kristui. Tik jo avidėje tikroji meilė.

Kristus kalbėjo: "Aš pažįstu savašias avis ir manosios pažįsta mane."

Kristus geriau pažįsta mane, negu aš pats save. Jis ne tik pažįsta, bet ir myli. Mylėdamas yra arti manęs. Juk Kristus kalbėjo: "Aš pasiliksiu jums." Jn.15,4. Ir dar aiškiau pasakė: "Aš esu Tėve, ir jūs manyje, ir aš jums." Jn.14,20.

Ne tik mes šiandien katalikai priklausome Kristui, bet ir visi žmonės, ir juos reikia atvesti į avidę, jam priklauso visa istorija - praeitis, dabartis ir ateitis.

Kristus, įžengęs į dangų, nesumažino meilės.

Jis padeda per šv.Dvasią, jis šaukia tam darbui misionierius, kunigus, pasauliečius - tėvus mokytojus, organizacijų vadovus. Ir visi mes esame tam pašaukti. Kur tik reikia, turime padėti.

Per didįjį karą Paryžiuje vienoje stotyje gulėjo daug sužeistų kareivių. Atėjo gaileštingosios seserys padėti. Vienas kareivis, sunkiai sužeistas, patempė už seselės skverno ir silpnu balsu tarė: "Atvesk kunigą išpažinčiai, aš mirsiu." Seselė tarė: "Kur aš rasiu kunigą?" Bet šalia kitas sunkiai sužeistasis tarė: "Aš kunigas, išklausysiu." Atlikus išpažintį kunigui, seselė padėjo iškelti ranką išrišimui. Tuojau abu sužeistieji mirė. Ir beveik mirdamas kunigas atvedė sužeistąjį į Kristaus avidę - dangų.

Apaštalo darbas - vertingiausias Kristaus akyse. Jis ne vienas eina į dangų. "Dėkoju, kad mane išgirdai, kad esi vaduotojas mano." Ps.117,21.

5 VELYKŲ SEKMADIENIS

Pirmame šios dienos šv.Mišių skaityme pažymėta: "Bažnyčia visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje džiaugėsi ramybe; ji tvarkėsi ir veikė su Viešpaties baimė ir vis augo." Apd.9,31.

Patekti į Bažnyčią, patekti į ramybę ir džiaugsmą - tai įeiti į laivą, kuris veda į dangų.

Bažnyčia visuomet augo, ji nėjo atgal. Jau dabar Katalikų Bažnyčia turi apie milijardą narių. Tai didelis vynmedis ir vis jis auga Kristuje. Auga ne tik skaičiumi, bet ir širdimi. Niekuomet tiek daug šventųjų nepaskelbta, kaip paskutiniaisiais metais.

Skaitinyje rašoma, kad Šv.Povilas po atsivertimo atvyko į Jeruzalę ir pradėjo drąsiai kalbėti apie Kristų.

Tikrai didelė drąsa, juk neseniai krikščionis čia persekiojo - juos varė į kalėjimą. O dabar pats skelbia Kristų, kaip išgelbėtoją. Juk buvę jo bendraminčiai, fariziejai čia jį mato, girdi. Buvo pavojus, kaip Steponui - užmuš akmėmis!

Tačiau šv.Povilas nežiūrėjo į praeitį nei į gresiantį pavojų, bet skelbė tiesą. Apaštalų Darbų knygoje rašoma: "Jis taipogi kalbėdavo ir ginčijos su helenistais, kurie nutarė jį nužudyti." Tokia drąsą tik stiprina Šventoji Dvasia.

Jei mes pagalvojame apie stabmeldžius, pagonis, kurie priėmė krikščionybę, reikėjo tam daug drąsos. Jie turėjo palikti savo tėvų papročius, savo įsitikinimus, savo nedorovingus įpročius. Aišku, padėjo Šventoji Dvasia.

Vienam filme rodė, kaip viena 19 metų mergaitė nusidėjusi prieš skaisstumą nusiminė ir buvo pilna baimės dėl savo ateities. Jai baimė augo: "Kokia bus gėda sulaukus kūdikio, draugės pirštais rodys ir nusigręš nuo manęs, netiksiu nei prie vedusių. O koks smūgis tėvams!" Iš to nusiminimo nusižudė.

Šv.Povilas žiūrėjo į tiesą, Kristų, mergaitė žiūrėjo į pasaulį. Šv.Povilas ėjo į gyvenimą ir kitus vedė, mergaitė ėjo į mirtį. Abu nusidėjo, bet jų skirtingi keliai. Vienas pasuko į išganymą, kita į pražūtį.

Gyvenime visuomet reikia žiūrėti į pergalę, o ne į pralaimėjimą. Gyvenimas yra pergalė, nusižudymas - pralaimėjimas.

Mes turime Jėzų Kristų, kuris visiems gailestingas, reikia tik prie jo eiti, ir jis atleidžia.

Žvilgtelėkime į šių dienų gyvenimą. Daug inteligentų dar nesiryžta eiti arčiau Kristaus. Daugumas pripažįsta, kad yra Dievas, bet gyvena slogia ateistine praeitimi. Jie krikštija vaikus bažnyčioje, o patys neina, leidžia prie šv.Komunijos, o patys nepriima. Bažnyčios reguliarius laikymą jiems svetimas. Visiems mums reikia šv.Povilo ryžto. Nežiūrėt, ką kitas kalba, bet kur yra tiesa.

Kartais girtuoklis dėl draugystės negali atsisakyti išgėrimo. Ką pasakys draugai - juoksis?

Bet reikia pagalvoti ir kitaip, atsisakęs ir juos sujudinsi, ir jie paseks teisingu keliu. Šitai bus šv.Povilo kelias ir drąsa.

Kada pas šv.Kotryną Senietę ateidavo gauti patarimo, kaip atsikratyti blogio ir baimės, ji daug neaiškindavo, o tik pasakydavo: "Eik išpažinties ir šv.Komunijos." Pirma reikia nuvalyti pikžoles, o paskui sėti gerą sėklą.

Pati geriausia sėkla yra priėmimas šv.Komunijos. Priimi ne tik Dievo malones, bet ir pati Davėją - Jėzų.

Evangelija kalba apie vynmedį, kuris pats Kristus, ir šakelės - tai mes. Per šv.Komuniją įsiliejame į vynmedį ir gauname naują gyvybę.

Per keturis Velykų sekmadienius Bažnyčia kalbėjo apie Jėzaus atskėlimą iš numirusių, o šiandieną apie gyvenimą Jėzuje. Todėl Kristus ir sakė: "Aš esu gerasis vynmedis, o jūs šakelės."

Bet ir su Kristumi yra sunkumų, vargų. Bet Kristus ir sakė: "Kiekvieną vaisingą šakelę apvalo - apkarpo."

Sunkumai ir yra apkarpymas, kad medis apkarpytas gražesnis, naudingesnis būtų. Tais atvejais turime sutikti su Dievo valia ir melstis ištermės.

Viena be santuokos gyvenanti moteriškė su liūdesiu paklausė kunigo: "Ar tikrai aš pražusiu?" Kunigas atsakė: "Melskis ir Dievas suras išeitį." Malda yra palaistymas džiūstančios šakelės. Malda paskatina sėsti ir rasti išeitį.

"Susipras, į Viešpatį gręšis visų tautų žmonės." Ps.21,28.

6 VELYKŲ SEMADIENIS

/MEILĖ/

Paskutiniame Velykų sekmadieny Bažnyčia pateikia Kristaus atsisveikinimą su mokiniais. Tas atsisveikinimas vyko prieš pat žengimą į dangų.

Paprastai atsisveikinimas nebūna lengvas, bet nuoširdus. Atsisveikindami užmirštame vieni kitų kaltes, o vertiname tą, kas pozityvu. Taip ir Kristus apaštalų klaidų neskaiciuoja, o linki tiktai meilės.

Kristaus atsisveikinimas nebuvo užfiksuotas televizijos kameroje, tada to dar nebuvo. Nebuvo užrašytas stenografišku būdu, o jis buvo perduotas žodžiu - lūpomis. Taip ir ėjo tie žodžiai iš lūpų į lūpas. Lūpų kalba rišasi su meile - tai gyvoji kalba. Tik vėliau apaštalas Jonas viską surašė.

Kristaus kalba nebuvo programa, kuri dažniausiai būna šaltoka, bet meilės išraiška. Meilė nenustatoma programomis, bet širdimi.

Meilė negali būti stabili. Kristaus meilė iš Tėvo, o iš Sūnaus veržiasi į mus.

Šita iš Kristaus meilė nėra sentimentas - jausmas, bet gyvenimas. Sentimentas greit praeina, o meilė lieka.

Kristus kalbėjo: "Aš jums kalbu, kad jūmyse būtų manasis džiaugsmas, ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų." Meilėje yra didžiausias džiaugsmas. Jos negali nei vargas, nei nelaimės užgesinti.

Krikščionys ir krikščionybė turi džiaugtis. Jei nesidžiaugtų, tai eitų prieš save.

Meilė yra nenuslepiama. Ir mažas vaikas pažįsta, kas jį myli. Victor Hugo rašo: "Nei meilės, nei raudonos nosies nepaslėpsi."

Dievo meilė ir žmogaus meilė eina kartu. Šv. Jonas rašo: "Kaip tu gali Dievą mylėti, jei jo nematai, o nemyli artimo, kurį matai." Artimo meilė yra termometras Dievo meilės. Vienas devynerių metų vaikas susižeidė akį. Akis pradėjo pūliuoti, ir buvo pavojus visam organizmui. Reikėjo daryti operaciją. Jo vardas ir pavardė - Tomas Steward. Gydytojas per klaidą padarė operaciją - išėmė sveiką akį, o paliko gendančią.

Vis dėlto vaikas pasveiko, bet buvo visai aklas. Bet turėjo brolį, kuris jį mylėjo. Aklas norėjo mokytis, bet kaip mokysis būdamas aklas. Mylintis brolis nusivedė į mokyklą ir šalia savęs pasodino akląjį. Ką brolis parašydavo, pasakydavo aklajam. Aklasis buvo gabus - atsimindavo. Abu

baigė vidurinę mokyklą. Akklasis baigė dešimčia balų, brolis aštuoniais.

Pal.Benigna rašo: "Artimui visuomet reikia duoti pirmenybę, nes tu turi artimą mylėti daugiau."

Meilė turi atitikti tiesą. Jei duosi labdarą ar Dievui auką pavogęs, tai bus meilės išjuokimas. Dievą reikia mylėti už viską labiau, bet tiesoje.

Šv.Fidelis Gigmaringietis tapo kunigu ir vienuoliu kapucinu. Jis už viską labiau troško Dievą mylėti. Jis skelbė tiesos žodį ir nežiūrėjo pavojų. Šveicarijoje jis sakė ugningus pamokslus. Daug kalvinistų perėjo į katalikų tikėjimą. Vienas užkietėjęs kalvinistas per pamokslą į jį šovė, tačiau pamokslininkas nenukentėjo ir toliau ramiai kalbėjo. Tada kai kurie kalvinai jį suėmė ir jam kalbėjo: "Pats priimk Kalvino mokslą ir tikėjimą." Šv.Fidelis jiems atsakė: "Aš atėjau pas jus įrodyti jūsų klaidas, o ne priimti jūsų tikėjimo." Tada jį mirtinai peiliais subadė.

Tai meilė, kuri rėmėsi tiesa.

Kristus kalbėjo: "Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti." Dar didesnė meilė atiduoti gyvybę už Kristų, už jo įsteigtą Katalikų Bažnyčią, kaip tiesos ir meilės nešėją.

Toliau Kristus kalbėjo: "Jei darysite, ką aš įsakau, jau nebevadinsiu tarnais... o draugais." Per didelę garbė būti Kristaus draugu. Bet meilė viską padaro.

Kristaus meilės įsakymas - naujoji giesmė. Tai naujojo Testamento malonė.

"Naują giesmę giedokim Viešpačiui,

nuostabius darbus jis daro... Žavėkitės Viešpačiu, šalys..." Ps.97,1.4.

KRISTAUS ŽENGIMAS Į DANGŲ

/ŠEŠTINĖS/

Kristus atėjęs į žemę įvykdė išganymo darbą. Tas darbas buvo sunkus ir didelės kančios. Ši šventė yra užbaigimas misijos ir apvainikavimas užmokesiu - garbe. Todėl Šeštinės yra garbės iškilmė.

Kristus palaiminęs mokinius didelėje garbėje ir grožyje pakilo matomu būdu į dangų. Jo grožis pralenkia ant Taboro atsimainymo grožį. Todėl apaštalai žiūrėjo įsmeigę akis ir negalėjo jų nuleisti.

Žengiantį Kristų lydėjo mirusiųjų patriarchų, pranašų ir visų gerųjų žmonių sielos. Tai buvo didelė palyda. Kristų su džiaugsmu sutiko angelai. "Džiaukitės ir linksminkitės ir jam garbę duokite, nes atėjo Avinėlio vestuvės." Apr. 19, 7. Linksmos žemiškos vestuvės, o čia dangiškųjų vestuvių linksmybės.

Pasak Ger. Diessel, Kristaus žengimo metu prie Kristaus buvo tik apaštalai. Kada paniekintas ant kryžiaus buvo Kristus, ten buvo fariziejai, kariai, žmonių minia, o žengiant į dangų, tik apaštalių saujelė.

Kodėl Kristus nežengė į dangų iš Jeruzalės miesto, kad daugelis matytų? Todėl, kad Kristus nenorėjo scenarijaus - pasirodymo. Jis neieškojo žemiškos garbės. Jį dangaus Tėvas vainikuoja garbe. Žemiška garbė trumpalaikė - greit baigiasi.

Taip pat parodė, kad mes ieškotume ne žemiškos garbės, o Dievo garbės. Tada bus ir mums garbė.

Kristaus įžengimas į dangų buvo viso dangaus džiaugsmas ir mūsų džiaugsmas. Juk Kristus kalbėjo: "Einu aš jums vietos paruošti."

Taip pat mūsų nepasisekimai, vargai, kentėjimai, kantriai išlaikyti, teikia Dievui garbę, kartu ir mums garbė.

Kristaus žengimas su atsikėlusiu kūnu į dangų parodo ir mūsų kūno vertę. Senovės graikų filosofai skelbė, kad mūsų kūnai yra kalėjimai. Viduramžiais asketai plakdavo savo kūnus. Iš tikrųjų mūsų kūnas yra palydovas. Prikėlus mus iš numirusių jis teiks mums džiaugsmą. Todėl kūną galima net puošti, bet nesutepti su nuodėme. Nusidėjus nenusiminti, o apšvarinti atgaila. Šv. Povilas rašo: "Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumoje gyvena Dievo Dvasia." I. Kor. 3, 16.

Kristui užgimus, angelai giedoja džiaugsmo giesmę - "Garbė Dievui aukštybėse, o geros valios žmonėms ramybė žemėje."

Kristui žengiant į dangų, vėl dalyvauja angelai. "Štai atsirado du vy-

rai baltais drabužiais ir prabilo: "Vyrai galilėjiečiai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų." Apd.1,11.

Mes kalbame malda: "Tėve mūsų, kuris esi danguje." Tą malda pats Kristus išmokė. Bet kodėl sakė: "Tėve mūsų, kuris esi danguje," o ne "Tėve visagali, galingasis?" Todėl, kad mes niekuomet nebūsime visagaliai, galingieji, o jei užsitarnausime, danguje būsime.

Danguje laimė begalinė, džiaugsmas nesibaigiantis. "Ko akis neregėjo, ausis negirdėjo, ko žmogui į galvą neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli." I. Kor.2,9.

Teologai sako, kad danguje nebereiks tyrinėti, mokytis, nes bus aišku. Matysime dangaus slėpinius. Matysime savo ir žmonių istoriją, matysime šventuosius ir jų dorybes, matysime angelus ir svarbiausia Švč. Trejybėje Dievą. Tai bus didžiausias išaukštinimas žmogaus prigimties, nes dalyvausime Dievo garbėje.

Kas nueis į dangų? Tą pasakė pats Kristus: "Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išgelbėtas." Mk.16,16.

Taip pat tas įeis į dangų, kas vykdys Dievo valią, jo įsakymus. "Ne kiekvienas, kuris šaukia: Viešpatie Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią." Mt.7,21.

Taip pat reikia eiti sakramentų. Juk Kristus pasakė: "Kas bus pakrikštytas..."

Garsusis mokslininkas A.Einšteinas yra pasakęs: "Šiandieną turime dideles priemones, bet pasauliui stinga tikslo." O tas svarbiausias tikslas yra dangus. Kas iš tų priemonių, technikos, jei su ja nepasiektume svarbiausio tikslo? Tas amžinasis tikslas kartu yra ir didžioji žmogaus pergalė.

Prieš 300 metų Anglijoje buvo didelis katalikų persekiojimas. Neturtingas audėjas Roger buvo už tikėjimą nuteistas mirti. Jis labai skubėjo vedamas į mirties vietą. Budelis jį subarė: "Ko taip skubi mirti?" Roger atsakė: "Aš skubu į dangų!" Žinoma, mes neskubėkime mirti, bet skubėkime į dangų.

"Kai Dievas žengė aukštyn - linksmybė aidėjo, gaudė trimitai Viešpačiui žengiant. Vai skambinkit, skambinkit mūsų Viešpačiui." "Ps.46,6.

Kai kurie šventieji save plakdavo, bet tai buvo ne kūno paniekinimas, bet nutildymas netvarkingų nuodėmingų geismų.

7 VELYKŲ SEKMADIENIS

Platesnis Tikėjimo Išpažinimas pabrėžia: "Tikiu vieną, šventą, visuo-
tinę, apaštalinę Bažnyčią." Tą išpažinimą kalbame sekmadieniais per
šv.Mišias.

Katalikų Bažnyčia yra pastatyta ant apaštalų fundamento. Apaštalai
tiesiogiai ir matomai sėmėsi žinių iš Kristaus mokslo.

Šios dienos pirmasis Šv.Mišių skaitinys pamini išskirtinai tris apašta-
lus - Petrą, Motiejų ir Judą Iskariją.

Šv.Petras vadovauja apaštalams, nes jį ir paskyrė Kristus vadovu.
Petras rūpinasi vietoje žuvusio Judo paskirti naują apaštalą. Kandidatai
buvo du: Motiejus ir Barnabas.

Pirmiausia prisiminkime Šv.Petrą. Kristus jį paskyrė vadovu - popie-
žiumi. Bet nuostabu, Petras nusidėjo - tris kartus išsigynė Jėzaus. Kaip
jis gali vadovauti, jei pats išsigina. Bet greitai Petras su ašaromis apver-
kė nuodėmę. Todėl Kristus neatleido jo iš vadovo pareigų. Atsikėlęs iš
numirusių patvirtino pareigas tris kartus pabrėždamas - ganyk mano
avis.

Aišku, Petro išsigynimas buvo tamsi dėmė, bet Dievas per atgailą
nuplauna tas dėmes.

Iš bažnyčios istorijos mes matome, kad net popiežių veikloje būta
tamsių dėmių. 1124 metais kardinolai išrinko popiežiumi Celestiną II.
Bet šalia jo didikai išrinko sau palankų antrą popiežių Honorijų II. Taip
atsirado du popiežiai. Tikrasis popiežius Celestinas, šventas ir pasiže-
minęs, atsisakė sosto - pareigų. Tada buvo perrinktas Honorijus. Po Ho-
norijaus mirties buvo kardinolų išrinktas popiežius Inocentas II. Vėl di-
dikai, kaip mes vadiname, bajorai, išrinko antrąjį popiežių Anakletą.
Bet šis netrukus mirė, ir liko tikrasis popiežius.

Dėl tų tamsių dėmių Bažnyčia nesugriuvo, nes per Šventąją Dvasią
pats Kristus, kaip neregimoji Bažnyčios galva, vadovauja.

Nors Šv.Petras nusidėjo, bet teisingai vadovavo Bažnyčiai. Patvirtino
savo teisių vadovavimą kankinio mirtimi už Kristų ir Bažnyčią.

Nors popiežių istorijoje buvo tamsių dėmių, bet nė vienas popiežius
tikėjimo dalykuose neklydo. Neklydo, kada visam pasauliui - urbi et
orbi skelbė tikėjimą ir dorą.

Antrasis minimas apaštalas - šv.Motiejus. Kadangi į apaštalus buvo
du kandidatai, lyg mestu burtu išrinktas Motiejus. Kartais abu vaikai

nori to pačio dalyko, tada tėvas padaro du šiaudelius ir taria: "Kuris ištrauks trumpesnę, tam ir bus." Tai nėra tikrasis burtas, o tik kaip loterija. Motiejaus išrinkimui vadovavo Šv.Petras.

Apaštalų įpėdiniai yra vyskupai. Jų išrinkime - paskyrime vadovauja popiežius. Reikia popiežiaus - placeo. Motiejus pateisino išrinkimą. Bet ir neišrinktasis Barnabas tapo šventuoju.

Trečiasis paminėtas Judas. Jis buvo gobšus. Už trisdešimt sidabrinių pardavė savo mokytoją. Tačiau tie pinigai jį degino. Juos numetė ir pats pasikorė.

Neteisingai įsigyti pinigai visus degina. Todėl negali būti laimingi va-gys, plėšikai.

Judas neatgailavo, kaip šv.Petras, ir baigė gyvenimą savižudybe. Jei-gu būtų atgailavęs, atsiprašęs Viešpaties, galėjo būti šventasis.

Visi savižudžiai, jeigu atgailautų, tos savižudybės nedarytų ir būtų išgelbėti.

Evangelijoje Kristus meldėsi už apaštalus ir Bažnyčią. Kristus mal-doje ramino ne save, bet nori nuraminti apaštalus ir visus tikinčiuosius. Kristus kaip Aukščiausias kunigas, meldėsi, kad būtų tiesa ir vienybė. "Šventasis Tėve, išlaikyk ištikimus savo vardui visus, kuriuos esi man pavedęs, kad jie būtų viena, kaip ir mes." Ta vienybė suprantama su Kristumi ir tarp savęs.

Toliau Kristus meldėsi: "Jie (apaštalai) ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš šio pasaulio."

Aišku, pasaulis Dievo sukurtas, bet pasakyti žodžiai "ne iš šio pasau-lio" primena, kad pasaulis nusigręžė nuo Dievo. Per Kristaus maldą Baž-nyčios egzistavimas užtikrintas tiesa. "Viešpats dangų pastatė savo sos-tą, valdo visą visatą." Ps.102,19.

ŠV. DVASIOS ATSIUNTIMAS

/SEKMINĖS/

Šv. Kalėdom - Kristaus užgimimui vaizduoti mes turime priemonių. Tam būna Betliejus - Kūdikėlis, Švč. Marija, Juozapas, piemenėliai. Velykom pavaizduoti irgi turime priemonių - tuščias karstas, atsikėlusio Kristaus figūra, angelai. Tačiau mes neturime įvaizdžių Šventajai Dvasiai pavaizduoti. Tą galime daryti tik simboliais. Tie simboliai - balandis, ugnis, audra.

Bet šventoji Dvasia yra trečiasis Švč. Trejybės Asmuo, lygus Tėvui ir Sūnui. Jei Dangaus Tėvui daugiau priskiriama tvėrimo darbas, Sūnui - Žmonijos Išganymas, tai šv. Dvasiai - išganymo realizavimas. Šv. Dvasia yra atpirkimo darbo tęsėja. Kristus kalbėjo: "Aš prašysiu Tėvą, ir Jis jums duos Globėją, kuris liktų su jumis per amžius - Tiesos Dvasią." Jn. 14, 15.

Šv. Dvasia pirmutinei krikščionių Bažnyčiai padėjo pagrindą. Tačiau duoda pagrindą ir visiems laikams.

Šv. Dvasios veikimas kartais būna tylus, o kartais audringas.

Tyliai auga medžiai, gėlės, taip ir Dievas Dvasia. Yra net giesmė - Tylioji galia, paslėptoji jėga, Šventoji Dvasia...

Šiandieną pasaulyje daug triukšmo, kai kurie žmonės ilgisi tylos. Mąstymai atliekami tyliai, per juos Dvasia kalba.

Šv. Dvasia tęsia Kristaus meilę. Kiekvienas sutvertas žmogus savitas. Šv. Dvasia jungia visus skleisdama meilę. Todėl šv. Povilas rašo: "Dievo meilė išlieka mūsų širdyse šv. Dvasios." Rom. 5, 5.

Bet kartais šv. Dvasia ateina šturmu. Tai buvo per pirmąsias Sekmines. Apaštalų Darbuose rašoma: "Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi kilus smarkiame vėjui. Jiems (apaštalams) pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie išsiliejo ant galvų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios."

Reikalinga ir audra - ji išvalo jūros vandenį, išverčia supuvėlius medžius, nublaško pageltusius lapus.

Taip pirmose Sekminėse sujudino apaštalus. Baimę pakeitė drąsa, liūdesį džiaugsmas. Juk Dievas su jais kartu!

Pasirodžiusi ugnis sutirpdė širdies ledus ir uždegė meile.

Tų šturminių šv. Dvasios atėjimų žinoma ir istorijoje. Kartais visa tauta iš karto - per trumpą laiką pasikrikštija.

Ypatingai šv. Dvasios atėjimo reikia šiais laikais. Dabar religinis ap-

snūdimas, neryžtingumas, klestinčios blogybės. Gražiai yra sukurta šiems laikams į šv.Dvasią malda: "Ateik, Šventoji Dvasia, į mūsų miestus ir kaimus, į mūsų šeimas, į mūsų širdis. Be Tavęs mes skaitome knygas, bet nebūnam išmintingesni, daug kalbam, bet tuo nieko nelaimim. Be Tavęs mes esame tik skaičiai, įvykiai, faktai. Be Tavęs dūsta mūsų gyvenimas, dienos tampa beprasmės. Be tavęs mūsų mintys tuščios, tuščios. Be Tavęs technika mus sunaikins, bažnyčios pavirs muziejais, maldos - plepėjimu, išnyks džiaugsmas, nekaltas juokas. Be Tavęs aplinka taps siaubinga." (Wilhelm Dschmit).

Du jaunuoliai karstėsi po Alpių kalnus. Jiems sportas įdomus. Staiga trūko virvė, ir jie atsidūrė bedugnėje. Sėlino šaltis, badas, mirtis. Savo jėgomis nebuvo išsigelbėjimo. Jų šauksmo niekas negirdi. Bet buvo pastebėtas jų negrižimas ir buvo duotas aliarmas kalno budėtojams. Po kelių dienų juos surado. Rado apšalusius, alkanus, bet buvo išgelbėti.

Šiandienis pasaulis panašioje situacijoje, tarsi Babelio bokštas - nesusikalba. Konferencijos kaip virvės nutrūksta. Santykiai atšąla. Telieta viena išeitis - duoti aliarmą į aukštybes - prašyti šv.Dvasios. "O Dvasia, Viešpatie, nuženk... galingai protus mums apšviesk ir širdis meile paliesk!" Kristus per Šventąją Dvasią laukia: "Kas trokšta, teateina pas mane, teatsigeria, kas mane tiki..." Jn.7,37.

ŠVČ. TREJYBĖ

"Vienuolika mokinių nuvyko į Galilėją ant kalno, kurį Jėzus buvo nurodęs. Jį pamatę mokiniai parpuolė ant žemės, tačiau kai kurie dar abejojo." Mt.28,16.

Atsikėlusiam iš numirusių Kristuje spindėjo Dievybė - visa Švč.Trejybė. Prieš Dievą žmogus pasijunta labai mažas, tik galima klauptis. Bet kodėl parašyta, kad kai kurie dar abejojo? Ko nesuprantame, visuomet yra neaiškumų, abejonių.

Viename žydų pasakojime mokinyso buvo mokytojo paklaustas: "Kas yra Dievas?" Mokinyso pažvelgė didelėm akim ir nuleido galvą. Mokytojas kalbėjo: "Kodėl tu neatsakai?" Mokinyso tarė: "Neatsakau, nes nežinau." Susimąstęs mokytojas ištare: "Ir aš tiek žinau, kad yra Dievas ir be jo nieko nepadaryta."

Mūsų išmonė negali pasakyti, kas yra švč.Trejybė ir kaip.

Apie Švč. Trejybę tiek žinome, kiek mums Kristus pasakė: "Aš esu Tėve ir Tėvas manyje." Jn.14,9 - 10. Toliau Kristus kalbėjo: "Ateis globėjas (Šv.Dvasia), kurią aš siųsiu nuo Tėvo." Jn.15,26.

Mums džiaugsmas, kad Dievas apreiškė, ko mes nesuprantame. Dievas per daug mus myli.

Vaikas, išgirdęs iš motinos nauja, nors ir nesupranta, glaudžiasi ir jam motina dar brangesnė. Nors daug sužinojame apie Dievą, bet dar daugiau nežinome.

Kristus prisiartinęs kalbėjo: "Man duota visa valdžia danguje ir žemėje." Mt.28,18. Vadinas, Kristus viską valdo - jis diktatorius. Visi turi paklusti.

Mes žinome, kad diktatoriai pavaldinius laiko tiesiog numeriais. Jie duoda įsakymus, parėdymus. Jų įsakymai remiasi diktatūra, o ne tiesa. Už neklusnumą baudžia kalėjimu ir net mirtimi. Jie tvarko žmones kaip savo nuosavybę.

Visai atvirkščiai Kristus moko ir pats vykdo.

Jis pats savo noru eina į kančią ir mirtį už žmones. Jam žmonės ne numeriai, o laisvi broliai, seserys. Žemės diktatoriai nesukūrė žmogaus, o jam diktuoja, prievartauja. Tuo tarpu Kristus, kaip antrasis Švč.Trejybės Asmuo, kartu su Tėvu ir Šv.Dvasia visa sutvėrė. Sutvėrė žmogų ir davė laisvę. Davė laisvę net Tvėrėjo neklausyti.

Žemės diktatoriai, nesvarbu, ar jie būtų vienas, ar kolektyvas - sei-

mas, kartais siekia utopijų, o kartais priešingumų Dievui. Pas Kristų nėra utopijų, o tik tiesa, realybė. Utopijas reikia skirti nuo idėjų. Gražu, ypač jaunimui, turėti idėjų - siekti kas gražu, šventa.

Kristus ne tik apreiškė Švč. Trejybę, bet ir per ją apipila malonėmis. Ypatingai jos teikiamos per Kristaus įsteigtą šv. Krikšto sakramentą. Kristus kalbėjo: "Eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šv. Dvasios." Mt. 28, 19.

Ne tik tuose žodžiuose apskelbimas Švč. Trejybės, bet per krikštą suteikimas didžiųjų malonių. O tai yra tapimas nauju žmogumi. Kada per krikštą paliečia mūsų kaktą vanduo, Dievas savo gyvenimu paliečia mus. Nuo to prasideda pilnas žmogaus gyvenimas. Prieš Krikštą mes kaip aklas žmogus - grabaliojamės tamsybėse. Per šventą krikštą įeiname į šviesą. Per krikštą tampame mylimais Dievo vaikais. Kristui nereikėjo krikštytis, bet jis solidarizavosi su mumis. Per jo krikštą iš dangaus pasigirdo balsas: "Tu mano mylimas Sūnus, tavimi gėriusi." Mk. 1, 11.

Po krikšto lengviau ir daugiau pažįstame Dievą.

Rilkė yra daug gražių dalykų parašęs. Jis buvęs vienuolis, bet palikęs vienuolyną yra pasakęs: "Nėra, kas mane pažintų." Jei žmogų sunku pažinti, o kaip sunku Dievą pažinti. Vis tik šv. Povilas rašo: "Dabar mes pažįstame lyg veidrodyje... aš nors dalinai pažįstu, tenai pilnai pažinsiu, kaip ir aš pilnai pažintas." I. Kor. 13, 12. Daugiausia pažino Dievą šventieji. Jie tiesiog alsavo Dieve.

Švč. Trejybė nėra matematikos problema, nėra ir mįslė. Tai yra meilė, kuri užpildo mūsų gelmes.

Tai mūsų pasiilgimo patenkinimas.

Nors Švč. Trejybė yra paslaptis, bet ji nėra toli. Ji yra labai arti. Nors mes Švč. Trejybės nesuprantame, bet užtenka, kad mes žinome. Švč. Trejybės paslapties sužinojimas daug mus praturtina. Tada mums aišku Jėzaus Kristaus dievybė, Šv. Dvasios veikimas. Šv. Povilas rašo: "Jūs esate gavę ne vergystės dvasią, kad vėl turėtume bijoti, bet gavote išūnystės dvasią, kurioje šaukiame Aba - Tėve. Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai, tai ir įpėdiniai." Rom. 8, 15.

(Pagal M. Griundvald)

KRISTAUS KŪNO IR KRAUJO ŠVENTĖ

Dažnai užaina į bažnyčią turistai. Jie per kelias minutes apibėga šventovę, pažiūri ir išbėga. Jiems malda nerūpi, tik žingeidumas. Bet vieną kartą užėjo į bažnyčią meno žinovas. Jis ilgai užtruko bažnyčioje. Atsisėdęs galiniame suole apžvalgė visą visumą. Jis akimis matavo kolonas, arkas - stebėjosi jų gražiom proporcijom. Taip pat žvelgė į šviesos žaismą, - kaip gražiom spalvom keičiasi žirodoliuose šviestuvuose. Perėjęs į kitą vietą žiūrėjo perspektyvas. Nesant žmonių, supliauškino rankom, jam įdomu, koks rezonansas. Jis, meno žinovas, žinojo, kad vienu žvilgsniu nesužinosi tikrybės.

Šiandieną Kristaus Kūno ir Kraujo iškilmė, ir ji turi daug atspindžių. Tie atspindžiai didesni negu žiūrint menininko akimis. Didesni atspindžiai, negu kas sudėta į vidaus bažnyčios grožį. Jie apima žemę ir dangų. Tačiau, kad suprastume šios šventės vertę, reikia daugiau pamąstyti, pasimelsti. Dangiškieji dalykai sužinomi daugiau mąstymu, o ne akimis.

Kristaus Kūno ir Kraujo šventėje svarbiausias momentas Šv. Mišios, eucharistija. Tai ne tik prisiminimas Didžiojo Ketvirtadienio Paskutinės Vakarienės, bet jo ir Kristaus kančios sudabartinimas. Kristus tiek Paskutinėje Vakarieneje, tiek šv. Mišiose yra kaip Aukščiausias kunigas. Per Paskutinę Vakarienę ir per Kryžių pakeitė žydų kunigų deginamas aukas į savo paties auką. Nebereikalingos veršių ir ožių aukos kraujas, Kristus aukoja permaldavimui savo kūno ir kraujo auką. "Jeigu ožių ir jaučių kraujas ir telyčių pelenai, kuriais apšlaikstomi suteptieji, pašventina ir suteikia kūno švarumą, tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save, kaip nesuteptą auką Dievui, nuvalys mūsų sąžinę nuo mirties darbų." Žyd. 9, 13.

Kristaus pasilikimas eucharistija yra didelė meilė. Kristus kalbėjo: "Nėra didesnės meilės, kaip aukoti gyvybę už draugus."

Per Šv. Mišias nekruvinu būdu ne tik aukojamas Kristaus kūnas ir kraujas, bet jis yra ir mūsų sielos maistas. Vienam vegetarui pasiūlė valgyti mėsos. Jis tarė: "Aš nevalgau lavonų - nei kiaulės, nei paukščių."

Mes priimam Kristaus kūną ir kraują gyvą kaip maistą. Tas maistas teikia amžinąją gyvybę. Todėl didelė yra eucharistijos vertė ir malonė.

Dar vienas žvilgsnis į eucharistiją. Kristus per Paskutinę Vakarienę įsteigdamas švč.Sakramentą kalbėjo: "Imkite ir valgykite, tai yra mano kūnas." Po to paėmęs taurę tarė: "Gerkite iš jos visi, nes tai yra mano kraujas." Mt.26,26. Kristus sakė ne "imk", bet "imkite" ir dar "visi". Tai suglaudimas tarpusavyje žmonių. Todėl pirmieji krikščionys buvo visi vienos širdies.

Nuoširdus švč.Sakramento priėmimas duoda mums pakeitimą į gerą. Apie vieną jaunuolį kalbėjo: "Kas atsitiko, kad jis negirtauja, nesikeikia, tapo darbšiu, mandagiu?" Šalimais moteriškė atsakė: "Jis pradėjo eiti į bažnyčią." (Dutko).

Šv.Eucharistija pakeičia ir šeimas. Išnyksta barniai, svetimavimai, keiksmi. Jei visi eitų prie Eucharistijos, pasikeistų ir visa tauta - išnyktų plėšimai, ištvirtavimai ir t.t.

Technika, automatika palengvina žmogaus darbą, gyvenimą. Tačiau technika nepadaro žmogaus geresniu.

Eucharistija ne tik suteikia švelnumo, bet ir drąsos. Generolo Bruse-lovo giminaitė pamačiusi kareivius, einančius bažnyčios išniekinti, pastojo jiems kelią.Tie išsikeidę čia pat nutarė ją nužudyti. Pastatyta prie sienos sušaudymui, ji tarė: "Aš nebijau mirti, aš šiandien priėmiau šventąją komuniją." Ji buvo nužudyta. Priėmus šv.Komuniją, nebaisu gyventi ir mirti.

Eucharistijoje įgauname dieviškosios išminties, kad vėliau amžinai išmintimi gėrėtumės. Mes daug gavome iš Dievo dovanų, jas išmintin-gai kreipkime taip pat į Dievą. Iš Dievo gausime amžinąjį gyvenimą.

Mums yra duota kalba pavadinti daiktus, susikalbėti. Gražiausia kalba per eucharistiją su pačiu Dievu. Tai gražiausia išmintis.

Mums duota klausia, kad girdėtume paukščių giedojimą, gražiausią muziką. Tačiau kai išgirstame Dievo kalbą - evangeliją - tai išmintis.

Mums duotos rankos darbuotis. Gražiausios rankos, kai jos iškeltos mal-dai. Jos paliečia amžinybę.

Mums duotos akys, kad matytume sukurto pasaulio grožį. Priimda-mi eucharistiją pamatysime Dievo veidą - tai išmintis.

Tai vyksta svarbiausia prie Eucharistijos stalo. "Kuo gi aš Viešpačiui atsidėkosiu už visa gera, ką Jis man padarė?" Ps.115,12.

9 EILINIS SEKMADIENIS

Religija nėra vien mūsų sielos dalykas. Ji apima ir mūsų kūną. Mūsų kūnas nėra atsitiktinumas, o bendras su mūsų siela.

Mūsų kūnas nėra svetimybė, o būtina savybė.

Todėl religija, krikščionių tikėjimas apima kūną ir sielą. Todėl maldoje, liturgijoje ir kūno veiksmai - atsiklaupimas, rankų sudėjimas.

Mūsų tikėjimas nėra vien asmeniškas dalykas. Religijoje, tikėjime mes įsijungiame į bendrą žmonių gyvenimą. Šv.Povilas rašo: "Jūs esate Kristaus kūnas ir atskiri nariai." I.Kor.12. Mes, krikščionys, sudarome vieną mistinį Kristaus kūną.

Izraelio tauta buvo išskirta nuo pagonių tautų dviem būdais: kūdikių apipjaustymu ir subatos - šeštadienio šventimu. Prieš Kristaus atėjimą tas buvo reikalinga, kad nepaskėtų pagonybėje.

Naujame Testamente Kristus davė naują švenčių šventimo sampratą. Jau pirmieji apaštalai, ypač šv. Povilas panaikino kūdikių apipjaustymą.

Evangelijoje parašyta: "Vieną šeštadienį Jėzus ėjo per javų lauką, ir jo mokiniai eidami ėmė skabyti varpas. Fariziejai priekaištavo: "Žiūrėk, jie daro šeštadienį tai, kas draudžiama." Mk.2,23. Tada žydų tikėjimas net 39 kartus pakartotinai draudė šventėje net mažiausią darbą.

Kristus paaiškino, kad reikalui esant galima ir šventėje tą daryti. "Nes jau neskaitėte, ką prireikus padarė Dovydas, kai jis ir jo palydovai neturėjo maisto ir buvo išalkę; jie prie vyriausio kunigo Abiataro įėjo į Dievo namus valgyti padėtos duonos. Pats Dovydas davė valgyti jos savo palydovams, nors jos niekam nevalia valgyti, tik kunigams." / t.P3.

Kristus kaip Dievas yra ir šventės Viešpats. Jis gali leisti. Nuo apaštalų laikų Kristaus vardu perkeltas šventimas iš šeštadienio į sekmadienį.

Be to, Kristus kalbėjo: "Šeštadienis padarytas žmogui, ne žmogus šeštadieniui; taigi žmogaus Sūnus yra ir šeštadienio Viešpats."

Tas tinka ir mūsų sekmadieniams ir kitoms šventėms. J.T.Schmid pastebi: "Tai nėra Dievo valia, kad dėl kulto įsakymų vaikas būtų alkanas."

Vis tik Dievas davė įsakymą - švęsti sekmadienį dėl paties žmogaus gerovės. Tai davė mus mylėdamas. Davė, kad mes nebūtume darbo vergai. Žydai Egipto nelaisvėje turėjo dirbti ir šventėmis - jie buvo vergijoje. Komunistai irgi vertė žmones dirbti sekmadieniais, netgi Šv.Kalėdo-

se, Velykose. Būdavo atsitikimų, kad kaliniai neidavo dirbti tose didžio-
se šventėse, o geriau eidavo į karcerį.

Dievas įsakė sekmadienį švęsti, kad pailsėtume, išlaikytume sveika-
tą, pabendrautume ir svarbiausia Dievą pagarbintume. Tai mažosios
atostogos.

Baudžiavos metu kaimiečiai turėdavo dirbti ir dirbti. Bažnyčia mylė-
dama juos įvedė daugiau švenčių, kad pailsėtų.

Sekmadienis - laisvės diena. Kada buvo samdomi bernai, mergos, jie
sekmadieniais galėdavo išvykti, užmiršti darbo rutiną.

Bažnyčios įsakymas - sekmadienį dalyvauti Šv.Mišiose. Tas neatima
laisvės, bet ją sustiprina. Tas apsaugo nuo nuodėmės nelaisvės.

Jei sekmadienio nešvęstume, mes nusidėtume prieš savo sveikatą,
prieš žmogaus laisvę ir prieš patį Viešpatį Dievą.

Tačiau neturime aklai kaip fariziejai švęsti sekmadienį.

"Jėzus atėjo į sinagogą, o ten buvo žmogus su padžiūvusiu ranka. Fa-
riziejai stebėjo, ar gydys jį šeštadienį, kad galėtų apkaltinti." Ir gydyti
žydų kunigai draudė tuo laiku subatos dieną. "Tuomet Jėzus tarė žmo-
gui su padžiūvusiu ranka: stok į vidurį! O juos paklausė: ar šeštadienį
leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti... Tada tarė žmo-
gui: ištiesk ranką. Šis ištiesė ir ranka pagijo." Fariziejai išėję tarėsi Jėzų
pražudyti.

Mes sekmadienį susirgę galime kviesti gydytojus, gelbėti avarijose,
gesinti gaisrą. Tai tiesiog meilės pareiga. Meilės įsakymas yra didžiau-
sias, jis viršija visus įsakymus. Jėzus darė gera ir tada, kada jį provoka-
vo.

Aišku, pagydytas žmogus dar daugiau garbino Dievą ir šventė šešta-
dienius.

Mes daug iš Dievo gavome malonių - gyvenimą, gabumus, auginamą
maistą, todėl reikia pagarbinti. Tas vyksta sekmadieniais. Miręs 1883
metais Jonas Štogeris sakydavo: "Dirbk taip, lyg amžinai gyventum žė-
mėje, melskis, lyg būtų tavo paskutinė gyvenimo diena." Jis taip ir vykdė
- kniūpsčiomis dirbo, svirduliuodamas sekmadieniais ėjo į bažnyčią. Tai
jam diktavo Dievo ir žmonių meilė.

"Laikykis šventadienio: jį švęsk, kaip Viešpats Dievas įsakė." Pak.5,12.

10 EILINIS SEKMADIENIS

Atrodo mums, kokie laimingi žmonės, kurie anais laikais matė Kristų, girdėjo jo šventus žodžius. Bet taip nebuvo, buvo žmonių, kurie piktinosi ir neapkentė Jėzaus.

Evangelija rašo: "Jėzui su mokiniiais sugrįžus namo, vėl susirinko tiek žmonių, kad jie nebegalėjo net pavalgyti. Saviškiai apie tai išgirdę ėjo sulaikyti jo, sakydami, kad jis išėjęs iš proto." Mk.3,20. Tai buvo mestas tamsus šešėlis Kristui. Nazareto gyventojai matė tik Marijos ir Juozapo Sūnų, o jis aiškino, kas jiems nesuprantama.

Toliau evangelija rašo: "Atėjo Jėzaus motina ir broliai, atokiai sustoję, per kitus prašė jį iškviesti."

Aišku, kentėjo skausmą Jėzus ir jo Motina. Tada buvo pranešta Jėzui: "Štai tavo motina ir broliai bei seserys tenai ieško tavęs."

Aišku, Jėzus ir taip žinojo, kad tarp minios yra Motina. Jis tarė: "Štai mano motina ir broliai! Kas tik vykdo Dievo valią, tas man ir brolis, ir sesuo, ir motina."

Žinoma, nebuvo tai užgavimas Motinos, nes Motina labiausiai vykdė Dievo valią. Juk švč. Marija sakė "Štai aš Viešpaties tarnaitė." Lk.1,38.

Jau apaštalai buvo įtikėję ir negalvojo kaip namiškiai, aišku, ir jie pergyveno dėl Kristui mesto šešėlio. Jei rinkosi minia žmonių, irgi tikėjo. Tik Nazaretiečiai dar nesuprato Kristaus mokslo ir elgsenos.

Prieš karą Telšiuose vyko eucharistinis kongresas. Po pamaldų buvo kalbos aikštėje. Ten buvo susirinkę ir minios žmonių. Po to prasidėjo aikštėje koncertas. Žavėjosi parapijų chorų giedojimu. Kun. Budraitis dirigavo mišriam sudurtiniam chorui. Kun. Budraitis buvo didelis meno ir muzikos mėgėjas. Jis buvo mažo ūgio ir pasikūprinęs. Jis dirigavimo lazdele lanksčiai paduodavo įsijungimą, stiprumą... Viena kaimietė moteriškė balsiai tarė: "Nu gražiai gieda, bet ko tas durnelis aukščiau atsistojęs vaiposi ir niekas jo nenuvaro. Dar ko gero paleis tą lazdele ant žmonių."

Ji nesuprato dirigento reikalingumo ir tiesos.

Taip ir Nazareto gyventojai dar nesuprato Kristaus Asmens ir misijos. Kristus buvo ir žmogus, ir reikėjo pažeminimą pergyventi. Kaip Dievas jis amžinoji tiesa ir didysis protas.

Kristus paaiškino, bet nekeršijo.

Antrasis, dar didesnis šešėlis, mestas ant Kristaus. "Atvykę iš Jeruza-

lės Rašto aiškintojai sakė: "Su demonų kunigaikščio pagalba jis išvaro demonus." Kiekvienas naujo mokslo aiškinimas pas žydus buvo ištiriamas. Būdavo tam išrinkta komisija. Pagal J.Mayer ir čia buvo komisija įvertinti Kristaus mokslą, darbus ir padaryti išvadas. Išvada čia buvo padaryta baisi, šventvagiška. Pats didysis šventumas paverčiamas blogiu. Bet Kristus ėjo tiesos keliu. Kristus paaiškino sakydamas: "Kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną? Jei karalystė susiskaldžiusi, tokia karalystė neišsilaiko." Dar ir perspėjo, kad negalima klaidos nutylėti. "Iš tiesų sakau jums: bus žmonių vaikams dovanoti visi nusikaltimai ir piktžodžiai... bet kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam amžinai bus nedovanota." Tai ir buvo piktžodžiaavimas pačiam Dievui: "Jis turi netyrąją dvasią." Bet Kristus piktžodžiautojų nebaudė. Jis begaliniai gailestingas. Dar tuo parodė, kad ir mes būtume kantrūs, kada mus įžeidžia.

Kristus savo gailestingumu ir tiems piktžodžiautojams atleidžia. Ir dabar per išpažintį atleidžiama. Tarybų valdžios metu viena gydytoja išjuokė paskaitos metu Jėzų, bet nereiškia, jei apgailėtų, nebūtų jai atleista. Bet būna užkietėjusių, kurie neprašo atleidimo, tiems nebus ir atleidimo. Amžiams užkietėjęs pats šėtonas, jam ir neatleidžiama.

Sunkiausia nuodėmė, kada mes blogį pradedame laikyti gėriu. Kartais net didžiuojasi padarę blogį, kaip gėriu. Tai gali būti nuodėmė prieš Šventąją Dvasią. Bet visuomet galime atsigręžti į Dievą. "Dievas yra gailestingas: jis visuomet išvaduoja." Ps.129,7.

II EILINIS SEKMADIENIS

Šios dienos evangelijoje Kristus kalba dviejuose palyginimuose apie Dievo karalystę. Kristus per paprastus, visiems žinomus dalykus paduoda nepaprastus, didelius.

Pirmiausia Kristus dangaus karalystę palygina su gera sėkla. "Su Dievo karalyste yra kaip su žmogumi, kuris beria dirvon sėklą. Ar jis miega, ar keliasi, ar' naktį, ar dieną, sėkla dygsta ir auga." Mk.4,26.

Mažas vaikas pasodino pupą ir kiekvieną dieną knaibo ir žiūrį, ar daug paaugo. Jis tik trukdo augti. Sėklai augti nereikia kontrolės, Dievas duoda augimą. Čia nereikalinga matematika, geometrija.

Bet kokia Kristaus mintis pasėtos sėklos, kuri be mūsų auga? Ta sėkla yra evangelija. Pirmutinis pasėjo Kristus. Mums pirmiausia ją sėja nuo mažų dienų tėvas, motina. Vėliau kunigai, bažnyčia.

Kai pasėjai sėklą, reikia būti kantriam, kol išaugs. Kartais motina nusimena: "Privedžiau išpažinties, o vaikas nenori eiti bažnyčion, jam tik sportas, žaismas." Ta sėkla nežus, ką pasėjai, ji anksčiau ar vėliau pasirodys.

Šv.Barnabas apaštalas kaip galėdamas sėjo evangeliją. Jis išdalino savo turtus, kad tik daugiau paskelbtų evangeliją. Jis bado metu rinko maistą, kad pavalgydintų duona ir evangelija. Kur gera darė, mylėjo savo tėvynėje, buvo užmuštas akmenimis. Atrodė, jo darbas palaidotas. Bet pasėję sėklą į žemę, lyg ją palaidojame. Bet ji išdygsta ir duoda vaisių. Taip Apaštalo Barnabo pasėta sėkla išaugo - kraštas tapo krikščioniškas.

Petrui Chaneliui nesisekė mokytis, ir jis pradėjo neapkęsti mokslo. Jis net bėgo iš mokyklos, bet vienas mokytojas sugrąžino. Mokytojas jam pasakė: "Nueik į bažnyčią, pasimelsk prie Švč.M.Marijos ir tu pamilsi mokslą." Jis paklausė ir vėl grįžo mokytis. Ne tik jau mokėsi, bet pasiryžo būti kunigu ir net misionieriumi. Jis išvažiavo į misijas, bet, kaip ir mokykloje, jam nesisekė. Per trejus metus vos pakrikštijo 50 stabmeldžių. Tolesnis nepasisekimas skaudžiai baigėsi - pagonyš žiauriausiai jį su kirviais sukapojo. Jis mirė nepasiekęs savo siekių. Tačiau vėliau jo kraujo sėkla išaugino tame krašte gražią krikščionybę. Pasėta sėkla - evangelija numirus atnešė vaisius. Taip tėvas, motina, kunigas, gera pasėjęs, gali nesulaukti derliaus, bet paskui - po mirties pasirodys.

Kristus papasakojo antrąjį palyginimą apie garstyčių grūdėlį. Jėzus

sakė: "Su kuo galima palyginti Dievo karalystę? Arba koku palyginimu pavaizduoti? Ji - tarytum garstyčios grūdelis, kuris sėjamas dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų žemėje, bet pasėtas išauga ir tampa didesnis už visas daržoves, išleidžia plačias šakas, taip, kad jo pavėsyje gali susukti lizdą padangių sparnuočiai."

Pirmiausia tas palyginimas primena mūsų Kristaus įkurtą Bažnyčią. Ji buvo tokia maža pagonybės okeane. Tuo tarpu išaugo iki milijardo tikinčiųjų. Tai ne vien žmogaus pastangos, bet Dievo malonė.

Taip kartais maža šventa frazė ar mažas geras darbas pasuka visą gyvenimą į gera. Tai tie garstyčių grūdeliai.

Bet tas palyginimas turi ir kitą mintį. Kristus nedavė palyginimo apie didelius medžius. Nesakė apie gražiąsias pušis, kurios išauga iki 75 metrų aukščio, apie kedrus, eukaliptus. Eukaliptai išauga iki 155 metrų Australijoje.

Tuo tarpu Kristus kalba apie garstyčios sėklą ir krūmą. Tuo Kristus norėjo parodyti, kad maži geri darbai vertingiausi. Juos visur sutinkame ir jie labai svarbūs.

Ks.S.Klimaszewski pateikia toki pavyzdėlį. Jonukas prie stalo susimąstė. Jo herojiškos svajonės: kai būsiu didesnis, jei pamatyčiau skęstantį, duočiau niurką ir ištraukčiau - išgelbėčiau. Jei kaimyno degtų namas, aš šokčiau į liepsnas ir išneščiau kūdikį. Tuo tarpu motina pašaukė vaiką: "Jonuk, atnešk iš rūsio daržovių, reikia virti pietus." Jonukas nenori, atsikalba...

Taigi, kaip svarbūs maži dalykai - garstyčių grūdeliai. Tų mažų darbų - kilnių darbų kasdien sutinkame. Juos sąžiningai atlikę, mes augame kaip garstyčios grūdelis. Kas stengiasi mažus dalykus gerai atlikti, jis atliks ir herojiškus. Tas ypatingai būna skleidžiant evangeliją - šventą gyvenimą. Psalmėje parašyta: "Teisuolis (sėjėjas) klestės kaip palmė, kaip Libano kedras. Viešpaties namuose pasodintas jisai žydės prieangiuose Dievo. Jis vaisius duos net senatvėje." Ps.91,13.

Vienas žmogus, inteligentas, tarė: "Aš savo mergaitei nesakau eiti į tikybės pamokas, tegu apsisprendžia pati." Tas tėvas ne sėjėjas gero ir vaisių nesulauks. Sėti visuomet reikia, kartais ir pavėlavus. "Skelbk naktimis ir rytui brėkstant tavo gailestingumą ir ištikimybę." Ps.91,3.

12 EILINIS SEKMADIENIS

Šios dienos evangelija kalba apie baisią audrą. Viena vakarą Jėzus su mokiniais plaukė į kitą krantą. "Tuomet pakilo didžiulė audra, ir bangos ėmė semti valtį. Jėzus valties gale ant pagalvės miegojo. "Genezere-to ežeras apsuptas kalnais. Dienos metu orą ir vandenį saulė labai įkaitina. Tuo tarpu ant kalno Hermon (2816 M) sniegas ir šaltis. Kada susiduria karštas ir šaltas oras, kyla audros.

Bet mes žinome, kad apaštalai žvejai pripratę prie audrų, bet čia mokiniai išsigando ir šaukė: "Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūname!" Reikia manyti, kad prie audros didumo prisidėjo ir šėtonas. Manė pasiskandinsiąs ir Jėzų, ir mokinius. Bet Jėzus atsibudęs sudraudė vėtrą ir įsakė ežerui: "Nutilk, nusiramink!" Kas gi jis toksai? Net vėjas ir ežeras jo klauso." Aišku, Kristus Dievas, jo klauso gamta ir visa kas pikta.

Mūsų Bažnyčia, kaip anuomet valtis apaštalų su Petru, dažnai irgi pergyvena audras. Audra įsisiautėjo - persekiojimas Nerono laikais. Pats bažnyčios vadovas Petras buvo nužudytas. Tačiau Bažnyčia nežlugo, ją saugo, kaip anuomet laivą, pats Jėzus Kristus. Tas pirmųjų amžių persekiojimas tęsėsi tris šimtus metų. Bažnyčia ne tik nežuvo, bet išaugo. Tų audrų buvo ir daugiau, kaip rodo istorija. Viduramžiais sektos katarų albigiečių norėjo sunaikinti Katalikų Bažnyčią, bet ji pakilo dar gražesnė. Ypatingai didelė audra per Prancūzų revoliuciją. Įtaisė bedieviai net didžiulį kirvį - giljotiną kapoti tikinčiųjų galvas.

Apie tą laiką rašytoja Gertrud von la Part novelėje taip aprašo apie ešafotą.

Prancūzų revoliucijos metu visur buvo nesaugu. Viena tikinti mergaitė buvo labai baili. Ji slapstėsi vienuolyno užkulisyje. Kai atėjo revoliucionieriai suimti vienuolių mergaičių, jai pavyko pasislėpti ir tuoj pabėgti. Suimtąsias išsivedė. Tai baikščiai mergaitei vis augo baimė. Bėgant baimė dar labiau didėjo. Baimė neturi išbėgimo. Baimė yra tokia būseną, kuri nemyli. Po kiek laiko tas suimtas mergaites vedė ant ešafoto - nukirsti galvas. Jos eidamos per aikštę giedojo Dievo darbei giesmes. Baikščioji mergaitė revoliucijos aikštėje buvo tarp žmonių minios. Užgirdusi giedant mirtininkes ji įgavo iš aukštybių drąsą, ir ji pradėjo iš minios giedoti. Giedojo: "Ateik, Šventoji Dvasia, ir sustiprink..." Kai buvo nužudytos mergaitės, ta buvusi baikščioji užbaigė giesmę. Tuojau tą buvusią baikštuolę suėmė ir nužudė.

Dievas iš baikščiosios padarė drąsiausią. Tos varomos buvo nužudytos, o ši pati ėjo į mirtį. Dievas visiems padeda. Tikinčių, ypač kritiškuose momentuose, neapleidžia, o būna kartu.

Kada apaštalų skendo laivelis, Kristus tarė: "Jums trūksta tikėjimo..." Tikėjimas kalnus verčia.

Būna audrų ne tik tikėjimo dalykuose, bet ir doroje. Kartais ir geras žmogus tarsi kvailioja, o gal šėtonas prie to prisideda.

Jurbarko rajone gražiai tvarkėsi viena šeima. Turėjo būrį (5) vaikų. Kas sekmadieni vyras su žmona eidavo dalyvauti šv. Mišiose. Bet kas atsitiko! Vieną dieną žmona su svetimu vyru pabėgo iš namų, paliko tikrąjį vyrą ir vaikus. Pabėgo į Užnemunę Prūsiją. Skausmas vyrui, vaikams, tėvams. Tai baisi audra. Ten pagyvenus, mirė sugyventinis, ji pasiėmė vaikus ir dar gyvą tėvą. Vėl sugrižo prie Dievo. Kristus neapleidžia, kurie ir ankstyvesnį turėjo tikėjimą.

Jei po audros nesugrįžta prie Viešpaties, tampa nelaimingas.

Prancūzijos karalius Liudvikas Penkioliktasis pasidavė audrai. Jis per naktis lėbavo su ištvirtusiais vyrais ir moterimis. Devyniolika metų gyveno su ištvirtusia moterimi Pompadour. Pasenęs karalius susirgo skaudžia raupsų liga. Pradėjo gyvas pūti: kojos, rankos gabalais pradėjo kristi. Tuose skausmuose 1774 metais mirė.

Už blogą, nuodėmingą gyvenimą pati gamta baudžia, o dar lieka Dievo teismas. Audrose nereikia prarasti drąsos, o šauktis Kristaus: "Mokytojau, mes žūvame!" Kristus išgelbės ir nusiirsime į antrą krantą - amžinybę.

"Jam (Viešpačiui) tarus, audros sukykla, šiaušiasi bangos. Ligi debesų jie pakyla, į gilumas puola, širdis jų tirpsta iš baimės. Bėdos suspaustieji Viešpaties šaukia, ir Jis iš nelaimės išgelbi. Jis vėjus nutildo, ir bangos nurimsta." Ps.106.

13 EILINIS SEKMADIENIS

Artinantis karui visi sujudo ir buvo neramūs. Gatvėse iškabinti plakatai šaukė jaunuolius į kariuomenę. Daugelis jaunimo galvojo, ar išėję sugriš gyvi, o gal paliks kur užkasti laukuose.

Vienas katechetas mokiniams davė atsakyti į tris klausimus: kiek metų norėtų gyventi, kur norėtų mirti ir kaip ruošūsi prieš mirtį.

Į tuos klausimus taip pasisakė mokiniai: daugumas norėjo, nors karas prasideda, gyventi iki 80 - 100 metų, norėtų mirti savo tėvynėje, savo šeimoje, pasiruošti mirčiai - priėti išpažinties ir šv. Komunijos. Norėjo mirti su Jėzumi, kuris yra vartai į dangų. /Ks.S.Klimaszewski/.

Šiandieną pirmas šv. Mišių skaitinys ir evangelija kalba apie mirtį.

Evangelija rašo, kad Jėzui persikėlus į kitą ežero krantą, jį sulaukė didelė žmonių minia. Ji ištroškusi tiesos žodžių. Iš minios išeina vienas sinagogos vyresnysis, vardu Jajiras, ir pamatęs Jėzų puolė jam po kojų ir karštai maldavo: "Mano dukrelė miršta! Ateik ir uždėk ant jos ranką, kad pagytų ir gyventų." Mk.5,22.

Jajiras, matyti, girdėjo apie Jėzaus meilę ligoniams ir stebuklus. Jis labai mylėjo dukrelę. Rūpinosi iki kraštutinio dalyko - stebuklo. Jis sinagogos vyresnysis, o puolė po kojomis Kristui. Suponavo tas jo didelį tikėjimą. Prašė uždėti ant jos ranką. Nuo senovės buvo manoma, kad rankų uždėjimas perduoda ir galią. Kristus patvirtino tą dalyką. Per su-tvirtinimą sakramento vyskupas uždėda ranką, taip pat teikdamas kuni-gystės sakramentą.

Jėzus ėjo, o iš paskos sekė ir spaudė žmonių minia. Viena moteriškė, sirgusi 12 metų kraujoplūdžiu, prasiskverbė prie Jėzaus ir prisilietė jo apsiausto. Ji kalbėjo: "Jeigu prisiliesiu, aš pagysiu." Ji gėdijosi prašyti, tik tylomis norėjo prisiliesti. Ta liga pas žydus buvo nešvari ir gėdinga. Pagal Sen. Testamento įstatymą buvo laikoma moteris sutepta ir neturėjo viešai rodytis. Kun. 15,25.

Jėzus pajuto prisilietimą ir paklausė: "Kas prisilietė mano apsiausto?" Moteriškė virpėdama puolė ant kelių ir papasakojo visą teisybę. Jėzus jai tarė: "Tavo tikėjimas išgelbėjo, eik ir būk išgijusi." Sirgti ir gydyti bent kokią ligą nėra gėda. Tik nusidėti yra gėda. Liga gali būti kaip išbandymas, liga gali būti atgaila.

Jėzus vis kalba su minia ir nesiskubina. Paprastai pas sunkų ligonį reikia skubintis gydyti. Bet Dievas niekuomet neskuba, jam laiko už-

tenka.

Bet štai staiga pranešė, kad Jajiro dukrelė mirė. Aišku, ir ji norėjo 80,90 metų gyventi. Jajiras nusiminė. Kristus jam tarė: "Nenusigąsk, o tikėk!"

Jėzus pasiėmė su savim apaštalus - Petrą, Jokūbą ir Joną ir ėjo į pagrabą. Rado verkiančius žmones. Ižengęs į namus tarė: "Vaikas nėra miręs, tik miega." Visi matė, kad mergaitė mirusi, todėl iš tų žodžių pradėjo juoktis. Jėzus visus išprašė iš namų išeiti, tik paliko apaštalai ir tėvai. Jėzus nenori sensacijos, o tik paėmė tris apaštalus liudininkais. Paprastai užtenka net dviejų.

Tada Jėzus paėmė mergaitės ranką ir tarė: "Mergaite, sakau tau, kelkis!" Mergaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Mergaitei buvo dvylika metų. Jėzus griežtai įsakė, kad niekas to nežinotų ir liepė mergaitei duoti valgyti. (Mk.5,43).

Kas valgo, tas gyvas, mirusieji nevalgo. Bet kodėl Kristus liepė niekam nesakyti? Dėl to, kad būtų vyresnybės sukėlę audrą, kaip sukėlė Lozorius prikėlimas iš numirusių. Tuo tarpu Jėzaus dar nebuvo atėjusi valanda - mirti.

Mes gerai žinome, kad nuo mirties ir mirusiems prikelti nėra jokios žolėlės. Mirusio prikėlimas yra naujas kūrimas, ir jis priklauso tik Dievui.

Jaunimas ypatingai nori gyventi. Jėzus juos myli: prikėlė jaunuolį ir štai mergaitę. Todėl ir jaunimas turi mylėti Jėzų. Jėzus trokšta, kad kuo ilgiau gyventų ir gera darytų.

"Pasaulyje Dievas mirties nesukūrė. Jis visa sukūrė vien tam, kad gyventų. Per velnio pavydą mirtis atėjo." Išm.1.

14 EILINIS SEKMADIENIS

Evangelija kalba, kad Jėzus su savo mokiniiais atėjo į savo tėviškę - Nazaretą. Atėjus sekmadieniui Jėzus su mokiniiais nuėjo į sinagogą - šventovę. Vadinas, Jėzus jau turėjo išsirinkęs mokinius. Taigi buvo jau mokytojas.

Tai pavyzdys, kad mūsų mokytojai ir mokiniai eitų į bažnyčią.

Žinoma, Nazareto gyventojai jau girdėjo apie Jėzų ir jo stebuklus. Tačiau čia jis tik mokė. Daugelis girdėdami stebėjosi ir sakė: "Iš kur jam tai? Kas per išmintis jam suteikta, ir kas per stebuklai jo rankų daromi? Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis? Argi jo seserys negyvena čia?" Mk.6,2.

Jie stebėjosi, kad Jėzus iš neturtingųjų, niekur nesimokęs, o jau mokytojas su mokiniiais. Žmonėms įprasta stebėtis, Jėzus niekuomet ir nieku nesistebi, jam viskas aišku, žinoma.

Po pirmojo pasaulinio karo trūko Lietuvoje inteligentų. Vienoje vietoje atsidarė pradinė mokykla, bet nebuvo kam mokyti. Tada vienas kaimo raštingas žmogus pradėjo mokyti vaikus, ir neblogai mokė. Bet kai kurie pavydėjo ir skundė.

Taip ir į Jėzų šnairavo.

Nazareto gyventojai išskaičiavo jo brolius vardais. Bet Jėzus neturėjo nei brolio, nei sesers. Anais laikais pusbrolius, gimines vadino broliais ir seserimis. J. Mayer pabrėžia: "Jei Kristus būtų turėjęs brolių, seserų, tai prikaltas ant kryžiaus būtų pavedęs savo motiną Mariją broliui ar seseriai globoti, bet ne Jonui, kuris buvo tolimas ir joks giminė." Kristus buvo vienintelis Švč.Marijos Sūnus ir kaip Dievas vienintelis dangaus Tėvo Sūnus.

Kristus kalbėjo: "Tik savo tėviškėje, tarp savo giminių taip negerbiamas pranašas."

Pranašo misija ne tik pranašauti ateitį, bet skelbti be baimės tiesą. Pranašus parenka Dievas ir per juos kalba į tautą. Todėl jų horizontas platus. Todėl pranašai perspėdavo tautą nedaryti blogio, bet eiti ir pasirinkti gerį.

Toliau evangelija pastebi: "Ir jis negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė." Stebuklai nereikalauja tikėjimo. Stebuklai daromi pagal Dievo valią.

Be to, Kristus norėjo stebuklais priversti tikėti. Dievas myli žmogaus

laisvą valią. Tikras, gražus tikėjimas iš laisvos valios. Šiandieną nedaromi stebuklai, bet skelbiama evangelija. Išganymui svarbiausia žinoti evangeliją ir ją vykdyti. Nazareto gyventojai girdėjo evangeliją, bet dar nesi-ruošė jos vykdyti. Jų tikėjimas buvo silpnas.

Študgarto mieste ant vieno protestantų plakato buvo užrašas: "Mes norime girdėti apie Jėzų, bet kad jis Dievo Sūnus, mūs nedomina." Taip Nazareto gyventojai netikėjo, kad Jėzus yra Dievas. Todėl evangelija ir rašo: "Jis (Kristus) stebėjosi jų netikėjimu."

Visa tai primena visiems katalikams, kad reikia dėtis į širdį Kristaus evangeliją. Nereikia stebėtis gražiu girdėtu pamokslu, bet evangeliją reikia vykdyti. Dažnai tik pabūnama bažnyčioje ir tuščiom išeinama.

Kada šv. Jonas Wianney sakydavo pamokslą, būdavo didelė tylą, ir susimąstę be kalbų eidavo iš pamaldų. Taip atsinaujino visa Arso parapija.

Butiglione, netoli Torino miesto vyko misijos. Bažnyčia buvo pilna žmonių. Eidamas iš bažnyčios senas kunigas sustabdė vieną berniuką ir paklausė: "Na, ar tu supratai, ką per pamokslą misionierius kalbėjo?" Berniukas atsakė: "Atsimenu, tą ir man sakė." Kunigas toliau kalbėjo: "Tad pakartok, ką misionierius sakė, duosiu keturis soldi." Berniukas kaip iš knygos skaitydamas viską pasakė. Nusistebėjęs kunigas paklausė: "Kaip tu vadiniesi?" Berniukas tarė: "Aš Jonas Bosko." Toliau kunigas klausinėjo, ar lankąs kokią mokyklą. Vaikas atsakė: "Mane pamokė parapijos kunigėlis. Aš noriu mokytis, bet brolis neturi lėšų man padėti. Mes neturtingi". Tada kunigas paprašė pašaukti motiną, ir jis paėmė vaiką savo globon, kad išmokslintų. Tas gerasis kunigas po metų mirė. Jo vieton išmoko Jonas Bosko - jis tapo kunigu ir šventuoju.

Kaip svarbu išgirsti evangeliją, jos aiškinimą per pamokslą ir ją vykdyti. Ne tik kunigai aiškina evangeliją, bet kiekvienas susipažinęs gali paaiškinti. Jonas Kempietis sako: "Nesvarbu, kas sako, bet ką sako."

"Į tave mano akys pakeltos, kuris danguje soste sėdi." Ps.122,1.

15 EILINIS SEKMADIENIS

/APAŠTALAVIMAS/

Jėzus pasišaukė mokinius ir siuntė skelbti evangeliją. Ne kartu prie jo, bet be jo skelbti gerąją naujieną. Tai Jėzus darė, kad jie pratintųsi savarankiškai skleisti tiesą, juk po kiek laiko neturės Mokytojo.

Jėzus davė nurodymus - eiti skelbti po du. Kodėl siuntė skelbti evangeliją po du? Mes žinome, kad tiesą paliudytų, reikia dviejų liudininkų. O čia amžinoji tiesa, ji turi būti skelbiama neklaidingai. Be to, dviese galima pasitarti ir nugalėti kliūtis. Taip pat lengviau dviese apsisaugoti nuo blogio. Tai vienas kitam būna kaip angelas sargas.

Siuntė Jėzus per žmones - apaštalus skelbti evangeliją, nes jis neilgai bus, ir patys žmonės turės tą daryti.

Evangeliją turi pirmiausia skelbti vyskupai ir kunigai. Tai jų svarbiausia pareiga. Kadangi per šv. Krikštą ir Sutvirtinimo sakramentus visi gauna kunigystės dalį, tai ir visi turi skelbti gerąją naujieną.

Kartą šv. Pranciškus sutiko brolių Leoną ir jam tarė: "Pasakyk pamokslą!" Brolis Leonas atsakė: "Ką aš nemokytas kalbėsiu." Pagaliau prikalbintas sutiko. Šv. Pranciškus vedė Leoną sakyti pamokslą. Jie abu ėjo ir ėjo. Eidami kalbėjo rožančių. Sutikę verkiantį vaiką jį paguodė, nušluostė ašaras. Vaikas pradėjo juoktis. Sutikę senutę, su ja pakalbėjo. Pamatę dirbant, patalkininkavo. Pagaliau grįžta į vienuolyną. Brolis Leonas tarė: "Taip ir nesakėme pamokslo - man nereikėjo jo sakyti." Pranciškus tarė: "Mūsų pamokslas buvo ne girdimas, bet matomas."

Taip kiekvienas krikščionis yra Kristaus mokinys. Visi savo pavyzdžiu turime skelbti evangeliją. Matomas pamokslas nemažiau vertingas už skelbiamą. Kristus, kaip rašo evangelijoje, toliau kalbėjo: "Be lazdos nieko neimti į kelionę - nei duonos, nei krepšio, nei pinigų dirže - tik apsiauti kurpėmis, bet nesusivilkti dviejų tunikų." Mk.6,8.

Ką tai reiškia tokie nurodymai? Ar tai tik kunigams? Ne, kiekvieno gyvenimas yra kelionė ir pasiuntinybė. Kiekvienas krikščionis atsakingas. Kristaus žodžiai liečia visus ir visur.

Bet ar galiu aš taip gyventi ir skelbti gerąją naujieną? Aš turiu namą, butą, šeimą ir vietoj lazdos automobilį. Parama man mašina. Kristus kalbėjo anais laikais, o dabar technikos amžius. Reikia turėti vasarinius ir žieminius apvalkalus. Jaunimas mėgsta grožį, ar tą turime atimti?

Svarstant Kristaus žodžius, reikia pažinti ano laiko žmonių gyveni-

mą, apaštalų svajones.

Apaštalai svajojo, kad Kristus sukurs Izraelio valstybę, jai vadovaus, ir jie taps kaip ministrai. O Kristaus mintis - nesvarbu būti ministru, bet svarbu būti žmogui.

Antroji Kristaus evangelijos mintis - nesvarbu, kiek daug turi gėrybių, gali jų turėti, bet svarbu gėrybes tinkamai disponuoti. Jėzus savo evangelija nenorėjo visus žmones padaryti asketais ir paversti elgetomis. Svarbiausia neprišti širdies prie žemiškų gėrybių. Mūsų širdis turi būti prie Kristaus, Dievo.

Kristaus žodžiai: "Neimkite su savimi gėrybių", pasako, kad svarbiausia gėrybė yra Kristus, Dievas. Gobšumas pastoja kelią į tiesą, į Dievą.

Važiuoja automašina tėvas ir sūnus. Žiūri - stovi pakely paliktas be žmogaus automobilis. Tėvas sako: "Mūsų mašinos suaižytas stiklas, paimekime iš paliktos." Ir paima, sukeičia. Kristaus žodžiai: "neimkite nieko kelionėje" ir išrėškėja.

Nenorėkime daug turėti ir nenusiminkime mažai turintys.

Jėzus sakydamas - neimkite nieko išskiriant lazda, pabrėžia, kad ir nepaėmę, būsite Dievo aprūpinti.

Nebuvo lietaus ir viskas išdžiūvo. Išdžiūvo net upelis, kur buvo pranašas Elisas. Jis pamatė našlę, nešančia malkų. Elisas jos paprašė: "Duok man vandens atsigerti!" Ji tuojau prižadėjo atnešti. Bet Elisas dar jai sakė: "Atnešk man pavalgyti ir duonos." Moteriškė tarė: "Aš neturiu duonos. Štai nešu malkų ir iškepsiu iš paskutinių riešukų miltų duonos. Pavalgysime su vaikais ir mirsime." Elisas tarė: "Ir man pirmutinę dalį duok valgyti." Moteriškė iškepė ir pirmiausia davė valgyti pranašui. Vėliau ji su vaikais pavalgė. Tada buvo pasakytas pranašui Viešpaties žodis: "Miltai nesibaigs ir aliejaus netrūks, kol ateis lietus ir vėl užderės." Taip visą laiką valgyti našlei užteko. I.Kar.17.

Kas turi meilę ir nebijo turėti mažiau, tą Dievas aprūpina.

Dar evangelijoje kalbama, kad Jėzus davė apaštalams valdžią išvairinti piktašias dvasias. Kur yra meilė, gailestingumas, pasiaukojimas, ten nėra vietos piktiui.

"Susitiks ten Gailestingumas ir Ištikimybė, pasibučiuos Taika ir Teisybė...

Visokių gėrybių duos Dievas, derlinga bus mūsų žemė." Ps.84,11.13.

16 EILINIS SEKMADIENIS

/NAUJAS ŽMOGUS/

"Jis (Kristus) panaikino įsakymų Įstatymą su jo potvarkiais, kad iš dviejų jame būtų sutvertas vienas naujas žmogus." Ef.2,15. Įstatymas remiasi teise. Teisė, įstatymas be sankcijos yra bejėgė. Sankcija be teisės yra neteisi. Prievarta be teisingumo - žiauri. Teisė be bausmės - bergždžia, nieko neatneša. Tai iš pasaulinės teisės kodekso.

Pasaulinė teisė visuomet suponuoja pagal įstatymus bausmę ir prievartą. Tik pažvelkime į žmonijos istoriją.

Romėnų teisė buvo garsi, bet jos pagrindas buvo vergija. Iš 120 milijonų imperijos žmonių 110 milijonų buvo vergai. Vergai lyg buvo nelaimingi žmonėmis - juos galėjo parduoti, pirkti, nužudyti. Taigi garsioje romėnų teisėje buvo neteisybė.

Viduramžyje įsigalėjo feodalizmas. Karalius turėjo vasalus. Visa visuomenė buvo išaugusi į piramidę. Blogiausia buvo gyventi žemiausiems vasalams, kaip baudžiauninkams. Irgi buvo teisė, teisyne, bet neteisingas.

Po to į pasaulį atėjo kapitalizmas. Kapitalistai linksniuoja kaip didelį laimėjimą - laisvę. Laisvė visko turėti ir dar turtėti. Su kapitalizmu ir jų laisvės teisyne pilna vargšų, bedarbių. Iš neturto prasidėjo gausybė nusikaltimų.

Kartą įeinu į parduotuvę, kur visko pilna, o vitrinos langas išmuštas. Tai chuliganizmas. Už tuos piktus darbus yra bausmės, bet to nežiūrima - nusikaltimų daugėja.

Bet šio laiko evangelijos, šv.Mišių skaitiniai kalba apie gerąjį ganytoją. Kristus atėjo į mūsų žemę ne kaip naujų įstatymų davėjas, bet pats vykde. Atėjo kaip gerasis Ganytojas.

Kristus veikia žmogų ne iš viršaus įstatymais, bet iš vidaus. Jis pats prisiima ant savęs prasikaltimus - nuodėmes, kad mus iš jų išvaduotų. Šv.Povilas rašo: "Tas, kuris nepažino nuodėmės, jis dėl mūsų pasidarė nuodėmę, kad mes taptume teisūs." II.Kar.5,21. Jis gerasis Ganytojas: "Mane Viešpats gano: man nieko nestinga. Jis mane veda, kur vešlios ganyklos žaliuoja." Ps.22,1.

Gerasis Ganytojas prievartos nevartoja, nes jis myli.

Ieško nuklydusių, kad vestų juos į tiesą - laimę, tremtinius nori išvaduoti, sužeistų perrišti žaizdas. Dievas gerasis Ganytojas, kuris rūpinasi

ir myli. Iz.34,16.

Gerasis Ganytojas Kristus gerai žinojo, kad jam reik palikti žemę, todėl siunčia apaštalus, kaip jo įpėdinius, kaip ganytojus. Kaip sako evangelija, apaštalai sugrįžo prie Jėzaus ir apsakė savo darbus. Kaip Kristus juos mylėjo: "Eikite sau vieni į negyvenamąją vietą ir truputį pailsėkite." Apaštalai irgi žmonės ir jie pavargsta. Psalmėje parašyta: "Jis mane veda, kur vešlios ganyklos, leidžia man atsilsėti paversmy." T.P.

Įžengus Kristui į dangų, apaštalai ir jų įpėdiniai visa tai vykdė. Ir vaisiai buvo gražūs.

Apie 302 metus netoli Nilo upės gyveno pagoniška Pachomino šeima. Kai Pachominas turėjo 20 metų, atplaukė Romos kareivių būrys. Jie ieškojo armijai jaunuolių. Tai buvo savotiški rekrutai. Prievarta imdavo į kariuomenę. Mat niekas nenorėjo eiti į kariuomenę, nes karuose gali žūti ar invalidu palikti. Pachominas nenorėjo eiti pas juos. Tada jį suėmė ir surišę laiveliu nuplukdė į Teby paskirstymo punktą. Ten buvo daugiau naujokų. Pas juos galima buvo ateiti žmonėms. Vietos gyventojai, matydami jų vargą ir alkį, atnešdavo maisto. Pachominas paklausė jų: "Kas jūs esate, kad veltui atnešate brangaus maisto?" Jie atsakė: "Mes esame krikščionys." Toliau Pachominas paklausė: "Kas jus paskatino taip gera daryti - alkanus pavagdynti?" Jie atsakė: "Kristus taip moko, mūsų gerasis Ganytojas". Pachominas susimąstė. Išsilaisvinęs susipažino su krikščionybe ir apsikrikštijo. Suprato gerojo Ganytojo mokslo gerus vaisius. Vėliau išėjo į dykumą pas krikščionis atsiskyrėlius, kad save ištobulintų. Ten sukūrė naują bendruomenę ir jai parašė, pagal Kristaus mokslą, programą.

Ganytojo meilė daugiau pasiekia negu geriausi įstatymai.

Šiandieninis žmogus - chaoso žmogus. Jis bėga ir bėga, neturi laiko, vis užimtas. Jis nori pabėgti nuo savęs. Jis bėgdamas nuo savęs, bėga ir nuo Dievo. Tada vyksta dar didesnė nelaimė. Šiandieniam žmogui reikia sustoti ir susimąstyti - kur nubėgsi? Apaštalai po misijos sugrįžo prie Jėzaus.

Taip dabartinio pasaulio žmonės turi eiti prie Jėzaus- jis kaip Gerasis Ganytojas duoda tikrus nurodymus. Jis myli ir sako kaip apaštalams: "Eikite į nuošalią vietą pailsėti." Susimąstykite!

"Aš jums duodu taiką (ramybę), kurios pasaulis negali duoti."

17 EILINIS SEKMADIENIS

/DUONOS PADAUGINIMAS/

Nieko nėra brangesnio ne tik Palestinoje, bet ir visur už duoną. Tai mūsų egzistencijos poreikis. Šita geriausia žinojo Kristus. Kada buvo alkanos žmonių minios ir buvo jos nevalgiusios, Jis jų gailėjo ir paklausė Pilypą: "Kur pirksime duonos juos pavalgydinti?" Vien vyrų buvo apie 5000, o kiek moterų, vaikų? Tiek duonos niekur nenupirksi. Andriejus pasakė: "Čia vienas berniukas turi penkis miežienės duonos kepalikus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei."

Jėzus liepė sodinti žmones ir tą duoną dalinti.

Čia padarė didį stebuklą - padaugino duoną, kad visi buvo sotūs ir dar daug trupinių, kąsnelių pririnko.

Kaip Jėzus padaugino duoną? Ogi pasimeldė ir tarė žodį - dalinkit! Jo valia, jo žodis galingesnis už duoną. Garsusis rašytojas W. Goethe rašė: "Pradžioje Dievo buvo darbas. Jo žodis reiškia darbą."

Tačiau Kristaus meilė yra dar galingesnė. Jis gailėjo, reiškia, mylėjo.

Bet Kristus pirma skelbė evangeliją. Evangelija dar svarbiau. Žmonės alkani ne tik duonos, bet ir tiesos - Dievo žodžio.

Dievo žodį prieš Kristaus atėjimą skelbė ir pranašai. Pranašas Elisas dvidešimtim miežienės duonos kepalukų pamaitino šimtą žmonių. Bet Elisas ne savo galia tai padarė, bet Dievo. Kristus savo galia darė - jis pats Dievas. Pranašo Elijo stebuklas mažame maštabe tik preliudija Kristaus stebuklo. Kristus viršija visus pranašus ir Mozę.

Tačiau Kristaus ir Mozės stebuklai vyko dykumoje.

Dykumoja niekas neauga. Dar baisesnė sielos dykuma - dykuma be tikro tikėjimo, be doros. Evangelija yra sielos duona.

Bet Kristus paliko ne tik evangeliją, bet ir pats pasiliko Švenčiausiam Sakramente. Duonos padauginimo stebuklas kaip įžanga į šventąją Komunią.

Visur ją dalina ir visus dvasiškai sotina tas pats Kristus.

Kristus savo žodžiu, savo valia padaugino duoną.

Kada angelas apsireiškė Švč. Marijai ir Marija tarė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man kaip tu pasakei." Lk. 1,38. Kai Marija ištare tuos žodžius, - žodis tapo kūnu.

Kai per šv. Mišias kunigas paėmęs duoną ištaria Kristaus žodžius: "Tai yra mano kūnas" ir paėmęs vyno taurę "Tai yra taurė mano kraujo",

duona ir vynas pavirsta Kristaus kūnu ir krauju.

Kokia didelė galybė Kristaus pakartoti žodžiai!

Šv. Komunija malšina žmogaus sielos alkį - alkį dangaus karalystės.

Dar viena maža detalė: berniukas turėjo septynis kepaliukus duonos. Dabar daugiausia berniukai patarnauja šv.Mišioms.

Duonos padauginimas - šv.Mišių vaizdas. Kristus padaugino duoną, bet nenorėjo būti duonos karaliumi." Jėzus supratęs, kad jie ruošiasi pagriebti jį ir paskelbti karaliumi, pasitraukė pats vienas į kalną."

Tačiau žmonių džiaugsmas pasiliko - jie sotūs. Jėzus rūpinasi žemiška ir dangiška duona, taip ir žmonės turi rūpintis tuo pačiu. Vienas japonų budistų vadovas atvyko į Vokietiją. Pažvelgęs į miesto gatves, laukus nustebo: kokios žvilgančios, tvarkingos gatvės, laukai pripildyti derliumi. Tas budistų vadovas tarė: "Taip tik krikščionys gali padaryti." Reikia pabrėžti, kad japonai labai seka vokiečius.

Krikščionys rūpinasi žemiška duona ir amžinybe. Karolis Sonnenschein nutarė eiti Kristaus keliu.Kristus buvo aukščiausias kunigas ir jis nutarė tapti kunigu. Primicijų dieną padarė tokį pasiryžimą:"Eisiu skelbti vargšams evangelijos!" Tuoį pat pradėjo rūpintis duona vargšams ir kartu laikė šv.Mišias, kas siejasi su dangiška duona. Pamatęs alkanus studentus, įsteigė draugiją "Pagalba studentams." Po didžiojo karo buvo daug be globos pabėgėlių. Vėl įsteigė draugiją benamiams pabėgėliams šelpti. Jis pats ėjo rinkti duonos alkstantiems. Jis stiprino su eucharistija jų dvasią. Visas Berlynas sužinojo jo gerąją širdį ir jam pritardavo, padėdavo. 1929 metais mirė. Laidotuvėse lydėjo šalia invalido - šlubio sportininkas, šalia darbininko - profesorius, šalia buhalterio - ministras. Pamatę tokią procesiją, ateiviai klausė: "Kas jis toksai?" Atsakymas buvo duotas:" Tai žmogus, kuris už darbą nieko neimdavo ir visiems padėdavo. Jis kitus aprengdavo ir alkanus maitindavo - taip skelbė evangeliją."

Jis gerai suprato, kas yra alkis, kas yra duona - kas yra evangelija ir kas yra dangiškoji duona - Švč. Sakramentas.

Į tave,Viešpatie,krypsta akys, savo metu duodi visiems peno. Atveri dosniąją savo ranką, sočiai maitindamas visa ,kas gyva." Ps. 144, 15.

18 EILINIS SEKMADIENIS

Kristus, stebuklingai pamaitinę minias, pasitraukė į kitą ežero krantą. Žmonės jo ieškojo ir suradę kitame krante, klausinėjo: "Rabi, kada suspėjai čia atvykti?" Juos sudomino padarytas stebuklas ir duona. Kristus atsakė: "Jūs ieškote manęs ne todėl, kad esate matę stebuklą, bet kad prisivalgėte duonos." Jiems svarbiau duona negu Kristus.

Gan nuostabu - jie matė stebuklą ir vėl sakė Kristui: "Tai kokį padarysi stebuklą, kad mes pamatytume ir tave įtikėtume?" J. Mayer rašo: "Žmonės matė spalvoto audeklo medžiagą, bet nepažino, kad tai vėliava. Žmonės matė grojant trompedą, bet negirdėjo muzikos."

Vokiečių vertime pasakyta, kad žydai prašė ženklų. Bet pats ženklas yra Kristus - Jis Dievo Sūnus. Todėl Kristus kalbėjo: "Tai bus Dievo darbas - tikėkite tą, kurį Jis siuntė."

Žydai fariziejai prisiminė kelionę iš Egipto Dievo duotą maną. Jie norėjo Mesijaus, panašaus į Mozę. Mozė išvedė iš Egipto nelaisvės. Mesijas turėtų išvesti iš Romos nelaisvės.

Kiekviena tauta turi herojų - žydai Mozę, Makabiejus, lietuviai - Mindaugą, Vytautą. Žydai laukė Mesijo kaip naujojo herojaus. Bet Kristus atėjo į mūsų žemę ne vien žydams, bet visiems žmonėms. Atėjo ne gaminti - duoti daugiau žemiškos duonos, bet vesti į amžinąją laimę. Kristus padaugino duoną iš gailestingumo ir parodydamas savo dievybę. Kristus nesteigė duonos fabriko, kad nereiktų nei arti, nei sėti. Kristus nedaro iliuzijų, o tiesiai kalba: "Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinam gyvenimui! Jo duos jums žmogaus sūnus."

Kristus pabrėžia žemišką ir dangiškąjį maistą.

"Aš esu gyvenimo duona! Kas ateina pas mane, niekuomet nealks ir kas tiki mane, niekuomet nebetros". Ta kalba apie Švenčiausiąjį Sakramentą.

Pas mus šiandieną yra panaši situacija. Daugelis išauklėti mokyklose ateistiškai. Visi matėme, kad atgauta Lietuvos Nepriklausomybė per stebuklą. Todėl daug Katalikų bažnyčia gavo teigiamybių. Bažnyčios grąžinamos, mokyklose leidžiama dėstyti tikybą. Daug išleidžiama religinių knygų. Daugumas krikštija vaikus.

Pripažįstama kultūrinė krikščionybės vertė. Bet pats Kristus dar svertimas. Daugelis tėvų, tarnautojų sekmadieniais neina dalyvauti šv. Mišiose, neina sakramentų, nesimeldžia. Nors išleidžiama gerų knygų, bet

jų neskaito. Tai krikščionybė be Kristaus.

Svarbiausia yra pats Kristus - Dievo Sūnus. Be Kristaus jo mokslas būtų tik idėja ir tuštuma ir nusivylimas.

Šarah Flowre Adams mirtinai susirgo. Ji viskuo nusivylė. Tiesa, ji žinojo Kristaus mokslą, bet jai Kristus buvo kaip Sokratas ar kitas. Vieną kartą jos draugas Fox rado ją didžiausioje desperacijoje. Norėjo dar ji pademonstruoti, kad skaito šv. Raštą. Iš drebančių rankų jis iškrito ir atsivertė. Pasidomėjo, koks atsivertusio šv. Rašto tekstas. Atsivertė Jokūbo kelionė ir per ją regėjimas. Regėjime kopėčios į dangų, ir per jas lipa angelai. Tas pralinksmino ligonį. Vadinasi, yra kopėčios į laimę. Prisiminė Kristaus žodžius: "Aš esu durys". Vadinasi, reikia kopti per Kristaus mokslą į jį patį - jis yra durys. Neužtenka mokslo, reikia paties Kristaus. Svarbiausia pats Kristus.

Ne pedagogikos, psichologijos ar kitas mokslas svarbiausia, o pats Kristus. Jis yra tos kopėčios, jis yra ir dangus.

Pralinksmėjusi Flowre Adams, nors ir sirgdama, sukūrė giesmę - kaip žmonės lyg angelai lipa kopėčiomis į dangų.

"Dieve, arčiau Tavęs, jei būtų ir kryžius, esu pasiryžus kilti vis arčiau Tavęs..."

"Aš esu gyvenimo duona. "Pasistiprinus dangiškąja duona, daug lengviau kilti arčiau Kristaus - Dievo. Tą dangiškąją duona sveikiems ir ligoniams.

Kada mana pradėjo kristi iš dangaus, Dievas tarė Mozei: "Paimk indą ir į jį įdėk manos. Tą indą su mana patalpink į tabernakulį, kad ateity tauta žinotų, kad žmogus ne vien žemiška duona gyvena, bet ir dangiška."

Tai figūra Švenčiausiojo Sakramento. Po šv. Mišių dedamas Švč. Sakramentas į tabernakulį. Švenčiausiąjį nešame ligoniams.

"Iš aukštybių Jis debesims įsakymą siunčia, dangaus vartus atidaro. Ir ima lyti mana jiems valgydinti - dangus duoną jiems duoda." Ps. 77,23.

19 EILINIS SEKMADIENIS

/PYKTIS/

Vėl evangelijoje rašo apie Danguaus duoną. Šioje evangelijoje net du kartus Kristus kalba: "Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus." Jei Kristus ne kartą pabrėžia, matyti, svarbus reikalas. Bet žydai murmėjo, piktinosi, kad Kristus kalbėjo, jog jis gyvoji duona iš dangaus. Jie sakė: "Argi jis ne Jėzus, Juozapo sūnus? Argi mes nepažįstame jo tėvo ir motinos? Kaip jis gali sakyti: aš esu nužengęs iš dangaus?" Jn, 41.

Murmėjimas, pyktis, piktinimasis - visi blogio broliai. Šv.Povilas rašo: "Tebūna toli nuo jūsų visokie užgavimai, piktumai, rūstybės..." Ef.4,31. Nuo pykčio, murmėjimo einama prie didesnių blogių. Šv.Raštas pastebi: "Įsitarščiavęs siutiny žmogus padaro daug nuodėmių." Sir.27,22. Neturi laimės žmogus, kuris iš pykčio vis murma. Šv.Raštas sako: "Pyktis trumpina gyvenimą." Sir.30,26. Nuolatinis nepasitenkinimas, pyktis, murmėjimas graužia nervus. Ne vienas sako: "Kuo aš kaltas, tai mano nervai!" Bet nervus reikia valdyti. Jei tau važiuojant pasibaido arklys ir paleisi vadžias, gali užsimušti. Taip iškilusį nepasitenkinimą, pyktį reikia valdyti. Šv.Maksimijono Kolbės nuo nuovargio labai paio nervai, bet jis išsilaikė ramybėje ir tapo šventuoju. Jei iškyla pyktis, reikia stengtis tuoj malšinti jį. Kartais ištisos tautos nepasitenkinime ir piktume. Taip ilgus laikus vokiečių ir prancūzų tautos pykosi, murmėjo dėl Loterangijos krašto. Tik dabar susitaikė.

Katalikas žmogus negali nešioti širdyje pykčio, o lūpose murmėjimo.

Šv.Jonas Kryžiaus, kada gyveno Grenadajoje, labai buvo maurų - mahometonų neapkenčiamas. Vieną kartą jį apsupo maurai ir išjuokė, grasino, darkė. Vienas mahometonas sušuko: "Ką tau Kristus stebuklingai duoda - stebuklus daryti?" Šv.Jonas Kryžiaus atsakė: "Taip, duoda - taip siutinamas, o aš ramus. Moku valdytis - nepykstu, kaip pridera krikščioniui." Tikrai tokiose aplinkybėse nepykti yra stebuklas.

Vienas Stalino lageriuose kalinys kitataučių buvo nekenčiamas. Iš jo juokdavosi, keikdavo jį, dažnai mušdavo. Bet jis prieš nieką rankos nepakeldavo, nesusikeikdavo. Tik pirty pamatydavo, kad jo visas kūnas aptekęs mėlynėmis. Ir kas toliau nutiko? Tie mušeikos naujus režiminius lagerius užsidirbdavo, o tas nukentėjęs buvo paleistas į laisvę. Net ateistai viršininkai kartais parodydavo sąžinę.

Mes, katalikai, nuolankūs bendruomenėje, savo šeimoje, mokykloje.

"Jei kas tau uždavė per vieną skruostą, atsuk jam kitą." Mt.5,39.

Kada pavieniai asmenys taikūs, geri, tada ir bendruomenės taikios.

Antrasis susitikimas Stalino laikais buvo lageryje. Atvežė į lagerį naują etapą (grupę) tik suimtų vyrų. Jie dar atsivežė iš namų maisto. Toje grupėje buvo ukrainiečių, lietuvių ir sektantų iš kažkur. Senieji lagerininkai kriminalistai nužiūrėjo tą maistą ir susiorganizavo pulti ir atimti. Pirmiausia ukrainiečius. Bet kai kurie iš jų turėjo peilį, kiti su kumščiais gynėsi. Buvo toje kovoje užmuštų. Po kiek dienų puolė sektantus. Jie, kadangi buvo naktis, nesipriešino, o net užsidengė antklodėmis galvas, kad nematytų. Žinoma, juos apgrobė. Lietuviai nujautė, kad ir juos puls ir viską atims. Jie patys nunešė produktų pavaišinti. Paskui pakvietė kartu valgyti. Jie pasidarė tiesiog draugai.

Tai gali padaryti, kurie tampa broliais seserimis, kada priima dangišką duoną prie Dievo stalo. Čia numalšina pykčio, neapykantos aistras. "Aš jums duodu ramybę, kurios pasaulis negali duoti." Gera priimta šv.Komunija tiesiog perkeičia žmogų.

"Aš visuomet Viešpatį gerbsiu, mano burna šlovins jį nuolat. Tuo mano siela didžiuojas. Tegu nuskriaustieji tai girdi ir džiaugias." Ps.33,2.3.

20 EILINIS SEKMADIENIS

Šio sekmadienio evangelija yra tęsinys ankstyvesniųjų. Ši evangelija daugiau pasako apie Švč.Sakramentą. Kristus kalbėjo minioms: "Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys tą duoną - gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę". Jn.6,51.

Toliau Kristus dar stipriau pasako: "Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą." Tai buvo žydams, ypač fariziejams tarytum šokas - tai kanibalizmas! Jie negalėjo suprasti, kad Kristus Dievas Visagalis duos valgyti savo kūną ir gerti savo kraują sakramentiniu būdu - duonos ir vyno pavidalu.

Kristus pabrėžė kūną ir kraują. Žmogus, netekęs kraujo, netenka ir gyvybės. Švč.Sakramentas yra gyvybė.

Išganymo srityje Kristus aukojasi su kūnu ir krauju. Ta auka prasidėjo jau nuo Alyvų sodo kančios. Kūnas virpėjo, kraujas sunkėsi. "Mirtino sielvarto apimtas jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn." Lk.27,44.

Kristaus kūno kančia, kraujo nutekėjimas ypač pažymėta rožančių kalbant. Čia apmąstome Kristaus kruviną nuplakimą, erškėčiais vainikavimą, kryžiaus nešimą ir galop nukryžiovimą.

Kaip Kristus duoda savo kūną valgyti ir kraują gerti, yra didelė paslaptis, ir reikia didelio tikėjimo. Bet Kristaus žodžių negalime iškreipti.

Keliaudami izraelitai per dykumą pristigo vandens ir pradėjo Mozei murmėti: "Nejau išvedi iš Egipto troškuliu nužudyti mus ir mūsų vaikus?" Iš.17,3. Dievui liepus Mozė nuėjo prie uolos ir sudavė su lazda į uolą, ir ištryško vanduo. Užteko žmonėms ir gyvuliams troškulį nuraminti. Ta vieta pavadinta Massa ir Meriba - reiškia gundymą ir kivirčą. Tas reikalavo didelio Mozės tikėjimo.

Tikėjimas į Švč.Sakramentą sunkus, kaip uola, bet jis numalšina svarbiausią sielos troškulį - amžinai gyventi. Mozės tikėjimas, uždavimas su lazda uolos atnešė didelius vaisius - ištryško dykumoj vanduo. Taip Švč.Sakramentas duoda didelius vaisius.

Kristus ne tik pasakė per Paskutinę vakarienę paėmęs duoną, kad tai yra jo kūnas, ir paėmęs vyno taurę, kad tai taurė jo kraujo, bet ir pabrėžė: "Darykit mano atminimui." Šv.Mišios nėra prisiminimas, bet vyks-

mas - duona ir vynas tampa Kristaus kūnu ir vynas krauju.

Bet klausimas - kodėl Kristus pasiliko Švč.Sakramente? Betgi Viešpats yra pasakęs: "Mano džiaugsmas gyventi su žmonėmis." Ps. Be to, pasaulyje vis daromos sunkios nuodėmės. Kristus nekruvinu būdu per šventas mišias vis miršta už žmonių išganymą.

Mes, žmonės, nusidedame bjauriomis nuodėmėmis, Kristus kenčia ir laukia mūsų sugrįžimo.

Kristus yra pasakęs, kad jo kelias yra ankštas, siauras. Siauru keliu pavojinga keliauti, čia Kristus ateina padėti.

Žmogaus gyvenimas yra kelionė į amžinybę. Kelionėje greit išalkstame. Kristus ir maitina savo kūnu ir krauju. Stiprina, kad mes nenualptume - nenusilptume, o pasiektume tikslą.

Gyvenime mes turime daug nesėkmių, vargų, kartais verkiame. Niekas mūsų negali pažinti, tik Kristus - Jis vienas gali nušluostyti ašaras. Kristus kalbėjo: "Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir prislėgti; aš jus atgaivinsiu." Mt.11,28.

Švč.Sakramentas yra kiekvienoje bažnyčioje tabernakulyje. Žodis tabernakulis yra nuo žodžio Taboras. Ant Taboro kalno Kristus atsimainė. Jo veidas švitėjo kaip saulė, drabužiai balti kaip sniegas. Kas nuoširdžiai priima šv.Komuniją, to siela sušvinta dangaus spalvomis.

Švč.Sakramentas duoda mums tvirtybę. Pirmieji krikščionys pernešė žiaurius persekiojimus, nes jie dažnai priimdavo Jėzų Švč.Sakramente.

Švč.Sakramentas - Komunija veda mus iš tamsos į šviesą - tampa aiškesnis gyvenimo supratimas. Todėl didelė Dievo dovana Šv.Komunija. Didesnės negali būti, nes čia pats Jėzus. Žmogus turi labai vertinti Šv.Komunijos priėmimą.

Kartą Afrikoje atėjo pas misionierių naktį vienas žemvaldžių tarnas - virėjas. Užgirdęs beldimą į duris, misionierius atsikėlė ir nuėjo žiūrėti. Pamatė neseniai priėmusį krikštą negrą. Negras pasakė, kad kitu laiku jo neleidžia išeiti, o jis nori išpažinties ir šv.Komunijos. Misionierius jį nusivedė į koplyčią ir visa suteikė.

Tai buvo didelis vertinimas Šv.Komunijos. Tam naujatiekiai labai jautrūs.

"Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame... jis gyvens per amžius." Jn.6,56.

21 EILINIS SEKMADIENIS

/PASIRINKIMAS/

Vokiečiai turi patarlę - pasirinkimas tai kančia. Tikrai sunku pasirinkti gyvenimo kryptį. Abiturientams sunku pasirinkti ką studijuoti; gal mediciną, gal teisę, gal stoti Žemės ūkio akademijon, o gal mokytis kunigu. Sunku pasirinkti mergaitei vyrą. Šis pasirinkimas neatšaukiamas.

Bet yra ir dar svarbesnių pasirinkimų - pasirinkti gėrį ar blogį. Siela trokšta gėrio, o kūnas blogio. Pasirinkti ar dorą, šventą gyvenimą, ar palaidą. Yra mergaičių, kurios pasirenka net prostituciją. Pasirinkimas dažnai nulemia dangų arba pragarą. Pasirinkimas mokinio tikybos ar etikos pamokų irgi turi reikšmę gyvenimui.

Šios dienos pirmame šv. Mišių skaityme Jozuė į Sichemą sušaukė visą tautą ir jos viršininkus. Jozuė tarė: "Jeigu jums nepatinka tarnauti Viešpačiui, tai šiandieną pasirinkite, kam jūs tarnausite, ar ką garbino jūsų tėvai, ar dievaičiams amoritų?" Tauta atsiliepė: "To niekad nebus, kad pamestume Viešpatį ir imtume tarnaut dievaičiams."

Tauta pasirinko tiesą garbinti vieną Dievą, ir ji laimėjo. Jei ji būtų tapusi stabmeldiška, ji būtų kaip amoritai išnykę.

Šiandieną evangelijoje Kristus leidžia pasirinkti jį arba gyvenimą be jo. Kada kalbėjo apie eucharistiją, daugeliui pasirodė per kieta kalba ir paliko Jėzų. Tada Kristus paklausė apaštalus: "Gal ir jūs norite pasitraukti?" Simonas Petras atsakė: "Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir pamatėmė, kad tu - Dievo Šventasis."

Apaštalai pasirinko Kristų - Šventąjį ir patys tapo šventais.

Žydai pasirinko Viešpatį ir mes, aišku, Kristų renkamės. Kaipgi žydai galėjo pasirinkti stabmeldystę ir atsisakyti gyvojo Dievo? Pasirinkti mirusius - tie dievaičiai buvo iš pradžių negyvi. Juk žydai žinojo, kiek jiems Dievas gera padarė. Juk tikrasis Jachvė išvedė iš Egipto nelaisvės, dykumoje maitino mana, iš akmens davė trokštantiems vandenį. Pagaliau įvedė į pažadėtąją žemę, apie kurią sakė, kad čia medus ir pienas.

Pagalvokime ir mes apie save. Jau šeši šimtai metų, kaip mūsų tauta pakrikštyta. Dievas vedė iš carų vergijos, kur neturėjome anei rašto, anei driuko. Per Vyskupą Valančių išvedė iš alkoholio purvo į blaivybę. Išvedė iš 50 metų vėl rusų ateizmo nelaimės. Visos tautos pripažino

Nepriklausomybę.

Nors šiandieną vilioja bedieviškas liberalizmas, bet mes esame pakrikštyti, daugumas privesti šv.Komunijos. Mes turime išlaikyti katalikybę - užbaigti, išsitobulinti.

Blogiausia siūti drabužį ir neužbaigti. Statyti namus ir neuždėti stogo. Tas pats ir mums, krikščionims, kurie gerai pradėjome ir neužbaigiamo šventu doru gyvenimu. Mes turime išlikti ištikimi Katalikų tikėjimui. Mes turime tarti, kaip kitados žydų tauta: "To niekad nebus, kad mes pamestume Viešpatį ir imtume garbinti svetimus dievaičius."

Romos kareivis Romanas (258) buvo pagonis, kaip ir visa romėnų valdžia. Tuo laiku ciesorius Valerijonas labai persekiojo krikščionis. Kaip tik buvo suimtas Šv.Laurynas. Romanas jį vedžiojo į egzekucijas. Vedžiojo ir kitus krikščionis į baisius tardymus. Bet Romanas stebėjosi, kaip jie ramiai laikėsi kalėjime ir tardyme. Jis panoro sužinoti, kas tas krikščionių mokslas ir religija. Jis pradėjo klausinėti Lauryną. Laurynas viską papasakojo apie Kristų, jo gerumą, stebuklus. Kareivis kartą paprašė Lauryno jį pakrikštyti. Bet Lauryno rankos buvo surištos. Kareivis atrišo ir puolė po kojomis. Tada šv. Laurynas jį pakrikštijo. Romano gyvenimas visai pasikeitė, ir tai atkreipė valdžios pareigūnų dėmesį. Kartą tą, kuris vedė tardyti, patį iškvietė ir ėmė tardyti. Jis buvo paklaustas: "Gal tu krikščionis?" Romanas atsakė: "Esu krikščionis ir tuo džiaugiuosi. Kristus mirė už mane ir aš mirsiu už jį. Tai man tik malonė." Jis buvo nužudytas.

Kaip greit Romanas tapo ištikimu krikščioniu. Mes jau seniai krikščionys, ir mes turime būti ištikimi Kristui. Be krikščionybės kur mes nueisime! "Aš visuomet Viešpatį gerbsiu, mano burna šlovins jį nuolat. Viešpats vaduoja saviškių gyvybę, per nelabumą bedievis pražūva." Ps.33,23.22.

22 EILINIS SEKMADIENIS

/PRISITAIKYMAS/

Popiežius Jonas 23 pagarsino šūkį - Aggiornamento! Jį daugelis priėmė į savo programas, bet daugelis žmonių jo dar nesuprato. Ką reiškia tas šūkis? Lietuviškai reikštų - prisitaikymą, ėjimas su laiku. Negalima Bažnyčiai atsilikti nuo einančio laiko. Bažnyčia negali ignoruoti mokslo pažangos, technikos, išradimų. Jau medicinos chirurgija įdeda mechaninę širdį. Bet kaip mes garbiname Jėzaus širdį? Aggiornamento laiku buvo pasakyta. Todėl Popiežius Jonas 23 sušaukė II Vatikano Bažnyčios susirinkimą, kad kartu eitume su gyvenimu. II Vatikano susirinkimas nustatė gyvenimui atitinkamą liturgiją. Visa reikia suprasti ir prisitaikyti. Gimtoji kalba daugiau išaiškina dalyko esmę, negu daugumai nesuprantami žodžiai. Jėzaus Širdies garbinimas tėra meilės simbolis. Pati meilė dvasinė, ji nenupiešiama.

Prisitaikymas, ėjimas kartu su pažanga ne tik medžiaginiuose dalykuose, bet ir dvasiniuose. Nauji archeologiniai atradimai daugiau duoda žinių apie Kristaus gyvenimą ir mokslą. Taip pat ir pagonių gyvenime ne viskas smerktina. Todėl Popiežiui Jonui Povilui II lankantis Afrikoje jo pagerbimui buvo pagonišku šokių ir muzikos. Toje muzikoje buvo ir religijos atspalviai.

Išganytojas irgi prisitaikė, Jam nereikalingas buvo apipjaustymas, o buvo atlikta. Jis vilkėjo ano meto drabužiais, ėjo į jų šventoves. Iš tikrųjų Jis pats šventovė.

Šv. Povilas sakė, kad jis su silpnaisiais - silpnas, su graikais kaip graikas, visa tai, kad laimėtų Kristui. Tai prisitaikymas.

Tačiau šios dienos evangelijoje Kristus skelbia iššūkį prieš blogą prisitaikymą, prieš perdėtus potvarkius. Žydai turėjo plauti rankas prieš valgį, atėję iš turgaus. Bet tas potvarkis buvo ritualinis. Nieko neturėjo ryšio su higienos reikalavimais. Reikėjo plauti, kad bendravo su pagonimis, nežydais. Bendravimas su kitataučiais, kito tikėjimo žmonėmis buvo jų sutepimas. Kristus visų tautų žmones mylėjo. Tie ritualiniai potvarkiai tiesiog priešinosi Dievo įsakymams, ypač meilės įsakymui. Juk pasakyta: mylėk kiekvieną žmogų kaip save. Kristus kalbėjo: "Ši tauta šlovina mane lūpomis, bet jos širdis toli nuo manęs. Atmesdami Dievo įsakymą, jūs įsikibę laikotės žmonių padavimo."

Bet svarbiausia ne žmogaus išorė, bet vidus. Todėl Kristus toliau kal-

bėjo: "Nieko nėra, kas iš iš lauko įėjęs į žmogų, galėtų jį sutepti. Žmogusų sutepa vien tai, kas iš žmogaus išeina. Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, svetimavimai, godumas, suktybės, klasta, begėdystės, pavydai, šmeižtai, puikybė, neišmanymas. Jos suteršia žmogų." Mk. 7, 21.

Kristus neprisitaiko prie blogio, bet jį atstumia. Tėn galima prisitaikyti, kur dora, šventa.

Gali būti idėjinis blogis. Tai tas, kuris atitolina nuo Dievo. Netoleruotina, pasak patarlės, mainyti savo kailį. Tikėjimas nemainomas, o tik gali būti gilinamas.

Kartais sunku žinoti, kur prisitaikyti ir kur pasipriešinti. Tada reikia melstis, reikia klausyti Bažnyčios balso. Malda nėra už durų tylus šauksmas. Viešpats visuomet girdi ir reikale duoda atsakymą per sąžinę.

Ypatingai negalima prisitaikyti prie nuodėmingo gyvenimo. Viena moteriškė tarė: "Mano duktė pradėjo gyventi su kitu vyru. Bet tokia jau dabar mada." Tai blogas prisitaikymas prie mados, o ne prie Dievo.

Kitas vyras pasisakė: "Aš kovojau su pagunda ir meldžiaus, bet nusidėjau." Žinoma, kokia malda buvo? Gal kaip už durų. Kartais mažesnis blogis prileidžiamas, kad išvengtume didesnio - puikybės - neišsivaizduotų, kad jau šventas. Liudvikas Blossius rašo: "Pasižeminimas ir meilė yra svarbiau ir didesnis dalykas net už savęs nugalėjimą."

Tai nereiškia, kad reikia pasiduoti pagundai, bet nusidėjus nenusiminti. Apaštalas sako: "Mes turime užtarėją Jėzų Kristų..."

Ne tik reikia kovoti, bet ir pabėgti nuo progų nusidėti. Šv. Goaras bijodamas nusidėti pabėgo į dykumą. Panoro būti atsiskyrėliu. Bet pas jį ir ten ateidavo žmonės. Kartą buvo apšmeižtas. Tada jis kalbėjo: "Geriau kentėti apšmeižimą, negu nusidėti."

23 EILINIS SEKMADIENIS

/KALBOS DOVANA/

Evangelija kalba, kaip Kristus pagydė kurčią, nebylį. "Atvedė kurčią, nebylį ir prašo uždėti ant jo ranką. Jis pasivedėjo jį nuošaliau nuo minios, palietė seilėmis jo liežuvį ir, pažvelgęs į dangų, atsiduso ir tarė jam: efata - atsiverk!" Ir tuojau atsivėrė jo klausa ir jis kalbėjo." Mt.4.23.

Kristus galėjo pagydyti be tos procedūros - nereikia jam dėti pirštų į ausis. Bet jis parodė apeigų reikalingumą. Todėl mes turime apeigas per Krikštą ir kitus sakramentus.

Dar viena detalė įdomi - Kristus pirma atsiduso. Atsiduso, kad žmogus su liežuvio daug nusideda.

Kristus stebuklą padarė mylėdamas, gelbėdamas. Kas negirdi ir negali kalbėti, koks jis vienišas, išskirtas iš visuomenės.

Vienas jaunuolis gyveno vienų vienas. Bet vis dėlto prie Tarybų valdžios buvo suimtas. Jį patalpino į palatą, kur buvo daugiau žmonių. Jis pasakė: "Man kalėjime linksmiau tarp draugų, negu vienam gyventi be žmogaus."

Didis džiaugsmas girdėti, kalbėti. Tą Kristus išgydydamas atjautė. Pranašas Izaijas ir kalbėjo: "Atsivers aklujų akys, kurtinių ausys, raišasis šokinės kaip elnias, nebyliams atsiriš liežuvis." Iz.35.

Tai buvo padaryta didelė Kristaus geradarybė. Bet dar didesnė, kad galės išgirsti evangelijos žodžius. Atvėrė akis, kad išgirstų Kristaus mokslą - dievišką mokslą.

Pagydytasis ne tik galėjo girdėti, bet ir kalbėti. Tai ir didelė dovana. Nors yra patarlė "Tyła gera byla", bet kartais būtina kalbėti. Reikia vaikčius pamokyti doro gyvenimo, jaunavedžius pamokyti. Bet žodis turi būti kilnus, doras. Vienas Rytų rašytojas yra pasakęs: "Iš kiekvieno gero žodžio, kurį žmogus galėjo pasakyti, bet nepasakė, turės atsiskaityti su Dievu." Gera kalba veda į dangų, bloga į pragarą. Bloga kalba - tai keikimai, apkalbos, šmeižtai, paniekinimai artimo. Apaštalas Jokūbas rašo: "Liežuvis tarsi nedorybių visetas, glūdi tarp mūsų narių, suteršia visą mūsų kūną, padega visą gyvenimo eigą, patsai pragaro padegtas." Jok.3,6.

Kalba yra didelė Dievo dovana, todėl ji brangi ir ją reikia saugoti. Apaštalas Jokūbas toliau rašo: "Kas nenusideda kalba, tas yra tobulas žmogus." Jok.3,2.

Vienas kareivis iš Stalingrado kovos rašė savo tėvui tokį laišką: "Tu

sakei, kad visur turėčiau gerąjį Dievą prieš akis, dabar aš prieš akis turiu pragarą. Iš lėktuvų ugnis, iš žemės ugnis. Matau sugriautus namus, vaitojančius ir mirstančius draugus." Tai baisi patrankų kalba.

Kristus atvėrė savo meilės evangeliją, kad nebūtų pragaro kalbų šeimose, tarp draugų, tarp valstybių, nebūtų ir karų.

Visa tai įvyks, jei klausysime Kristaus kalbos. "Jėzus užsuko į vieną kaimą. Ten viena moteris vardu Morta pakvietė jį pavišėti. Ji turėjo seserį vardu Marija. Ši atsisėdusi prie Viešpaties kojų klausėsi jo žodžių. Morta buvo susirūpinusi visokiu patarnavimu. Ji stebėjosi ir pasiskundė: Viešpatie, tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti. Sakyk, kad ji man padėtų. Tačiau Viešpats atsakė: Morta, Morta, tu rūpiniesi daugeliu dalykų, o reikia vieno. Marija išsirinko geriausią dalyką, kuri nebus iš jos atimta." Lk.10,38.

Kaip gera būti nekurčiam taip kūnu, taip siela ir klausyti Dievo žodžių.

Vienas prancūzų diplomatas, kuris buvo pas popiežių, paklaustas, kokį įspūdį padarė ir kas charakteringa, atsakė: "Popiežius Jonas 23 turi dideles ausis." Tikrai, Popiežius Jonas 23 girdėjo, ką Dievas kalba per evangeliją ir ką pasaulis kalba. Ir popiežius kalbėjo nauja kalba ir mylėjo. Tuo reikalu sušaukė II Vatikano Bažnyčios susirinkimą.

24 EILINIS SEKMADIENIS

/KENTĖJIMAI/

Pirmame Šv. Mišių skaitinyje aprašomas pranašo Izaijo skausmas. Izaijo vardas hebraiškai - Ješajah reiškia "Dievas gelbsti". Jis gimė 765 metais prieš Kristaus gimimą. Pašauktas į pranašus mokė žmones tikro tikėjimo, pasitikėjimo Dievu ir doros - vykdymo Dievo įsakymų. Jo laikais asirai okupavo Judėją. Okupacija visuomet dvelkia prievarta ir tuo baisi. Todėl jis rašė: "Aš nesigyniau, atgal nesitraukiau. Daviau savo nugarą mušantiems. Nenugrėžiau veido nuo tų, kurie mane plūdo ir spjaudė. Tačiau man padės Dievas, todėl aš nebūsiu sugėdintas. Todėl nutaisiau savo veidą kaip titnagas kietą. Šalia yra tas, kuris mane išteisins." Iz.50,5.

Nors tuo laiku Judėja buvo užimta asirų, bet paliko laisva Jeruzalė. Sostinė - pats centras ir viltis. Laisva sostinė vis duoda ryžto laisvei.

Pranašo Izaijo kančios aprašymas yra aliuzija į Kristaus kančią. Kristus leido save mušti, plūsti, bet veido nenugrėžė, o prašė dangaus Tėvo atleidimo.

Kristus pagal evangeliją ir kalba apie save, kaip pranašo Izaijo parašyta. Pirmiausia Kristus paklausė mokinių: "Pasakykite, kuo žmonės mane laiko?" Jie atsakė: "Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, tretį - dar kuriuo pranašu." Tada Kristus paklausė: "O kuo jūs mane laikote?" Petras jam atsakė: "Tu esi Mesijas (kitoje evangelijoje pasakyta: tu esi gyvojo Dievo Sūnus)."

Jėzus - Dievo Sūnus, o toliau kalbėjo: "Žmogaus Sūnui daug reikės kentėti, būti seniūnų, aukštųjų kunigų bei Rašto aiškintojų atmestam, nužudytam." Mk.8.

Apąstalas Petras nenorėjo su tuo sutikti - kaip gali Dievą nužudyti. Bet Kristus sakė: "Bet po trijų dienų atsikels iš numirusių." Didesnis įvykis atsikelti iš numirusių negu nemirti. Be to, kančia išveda į pergalelės triumfą. Kančia nėra silpnumas, jos pergalė - didybė.

Kančia ir jos krikščioniška samprata yra svarbi ir mums kiekvienam. Kas gi žemėje gali išgyventi be kentėjimų, kančios? Bet svarbu neprarasti vilties.

Nusivylimas veda į bedugnę. Svarbu rasti tiltą į pergalę. Žemėje kančia gali būti pasibaigianti, o kartais visą laiką lydinti. Pavyzdžiui, sužinai, kad sirgdamas kokia liga nebepagysi. Bet ir tada reikia neįpulti į

desperaciją, o turėti viltį pergale amžiname gyvenime.

Gali būti kūno ir dvasios kentėjimai. Dvasios kentėjimai sunkesni ir pavojingesni. Tai įvairios sunkios pagundos ir per nuodėmes nusivylimai. Kartais atrodo tas nenugalima, bet tada reikia paduoti ranką Dievui, kad gelbėtų.

Viena moteriškė buvo alkoholikė, ištvirkėlė. Alkoholis jai buvo viskas. Ji gyveno kaip sugyventinė. Nors jautė, žinojo, kad tai negerai, bet gyveno ir girtavo. Bet kibirkštėlės jaunystės tikėjimo dar buvo. Staiga susirgo sugyventinis, jai atsivėrė akys - čia pat mirtis. Ji paprašė kunigo. Kunigas aprūpino sakramentais. Jis mirė, o ji atsikėlė iš dvasinės mirties. Nuoširdžiai priėjusi išpažinties nustojo girtauti ir pradėjo lankyti bažnyčią. Tai įvyko todėl, kad ji padavė ranką Išganytojui. Parodė, kad su Dievo pagalba galima pakilti iš visų nuodėmių. Galima pakilti be jokių konsultacijų ir ligoninių. Geriausiai pataria ir gydo Išganytojas.

Izaijo laikais Jeruzalė buvo apsupta priešų, bet jos neužėmė. Taip mes, apsupti pagundų ir nuodėmių, su Jėzumi nenugalimi. Tik vargas būtų, jei prarastume viltį. Garsusis vokiečių filosofas, rašytojas Friedrich Nietzsche buvo bedievis. Savo raštais daug suklaidino. Bet savo gyvenime sutiko kančią ir vienišumą. Jis apako ir tai tęsėsi keliolika metų. Be to, ilgametę ligą kentėjo. Jis pradėjo išprotėti ir taip mirė.

Bet mes žinome, kad šv. Pranciškus irgi apako ir sirgo, o net visą kančios laiką buvo linksmas. Jis prieš mirtį prašė giedoti ir pats kiek galėdamas giedojo. Sakė: "Mirtis sesutė ateina." Jis nenusivylė, nes buvo padavęs ranką Išganytojui, kad vestų per kančią.

Kaip svarbus dalykas tikėjimas, viltis ir meilė.

Tikėjimas duoda pagrindą, viltis skatina siekimą, o meilė pabaigia. Visa tai tik su Kristumi ir Kristuje. Nei turtas, nei filosofija, nei garbė neišgelbės, o tik vienas Kristus. Šv. Paulius sušunka: "Aš nieku nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man nukryžiuotas ir aš pasauliui."

Kaip teisingai Šv. Petras pasakė: "Tu esi gyvojo Tėvo Sūnus." Kristaus asmuo nesukurtas. "Aš esu, kuris buvau, esu ir būsiu per amžius." Apr. 4,8.

Jis yra Mesijas, viso Kosmoso valdovas. Šv. Povilas rašo: "Jis yra visos tvarinijos pirmgimis, nes jam sutverta visa... Jis yra pirm laikų, ir visa juo laikosi." Kol. 1.16 - 17. Jis yra kaip žmogus, mūsų brolis ir draugas.

25 EILINIS SEKMADIENIS

Kada skaitome šv.Raštą, mums iškyla daug neaiškumų. Bet reikia atsiminti, kad Sen.Testamentas parašytas prieš tūkstančius metų. Tada buvo kita žmonių samprata apie astronomiją, gamtamokslį. Tačiau pagrindinės tikėjimo tiesos bei doros tos pačios per visus amžius. Todėl ypač tuo atžvilgiu Sen.Testamentas yra aktualus. Be to, žmogaus prigimtis nesikeičia.

Kilnu, kad pradėta aiškinti Šv.Raštą sutartinai katalikų, protestantų ir žydų.

Šių mišių pirmasis skaitinys pastebi, kaip teisusis niekinamas. "Bedieviai kalbėjo: šalin tą teisuolį! Jis drumsčia ramybę, neduoda gyventi... Jis kaltina nuolat, kad mes laužome dorovę. Imkim jį bjaurot, gerai pakankinkim, ir mes pamatysim, ar jis toks kantrus?" Išm.2.12.

Bet psalmėje apgina teisųjį: "Štai man padeda Dievas, Viešpats palaiko mano gyvybę." Ps.53,6.

Dievas duoda ir skatina gera daryti ir su prievarta nevaro nuo blogio. Dievas yra laisvė. Dievas ir bloga padariusį skatina į gera.

Nors visi sutartinai aiškina šv.Raštą, bet nevienodai. Žydai kreipia dėmesį į įstatymus ir už jų įvykdymą atpildą. Protestantai viską ima racionaliai - ieško tiesos. Katalikai kreipia dėmesį į Dievo įsakymus, į tiesą, bet svarbiausia į gailėstingumą ir meilę. Todėl neteisingai sako, kad Katalikų tikėjimas tradicinis, siauras. Atvirkščiai, kaip tik plačiausias yra katalikų tikėjimas.

Kiti kaltina katalikus, kad jie laikosi gailėstingumo. Per išpažintį atleidžia, ir vėl gali grįžti prie blogio, nes išpažinsi ir vėl atleis. Todėl tarp katalikų daug prasikaltėlių.

Katalikų Bažnyčia remiasi Kristaus mokslu - ne kerštu, o dovanojimu. Net Sen.Testamente parašyta: "Septynis kartus teisusis puls ir atsikels, o neteisusis nugrims į nelaimę." Pat.24,16.

Šiuo laiku mokyklose pašlijusi drausmė - daug neklusnumo, pamokų nelankymo. Ne vienas pataria įvesti bausmes, kad būtų tvarka. Bet tas nėra teisu. Vokietijoje Hitleris buvo įvedęs į mokyklas net fizinės bausmės, ir kas atsitiko. Tie vaikai išaugę šaudė nekaltus žmones, dusino dujų kamerose. Reikia vaikus vesti prie Kristaus.

Kristus kalbėjo: "Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas, ir jie nužudys jį, bet nužudytas po trijų dienų atsikels iš numirusių."

Taip šiandieną po skelbiamo ateizmo mokytojai, kartais ir mokiniai turi eiti kentėjimų keliu. Taip turi eiti per kentėjimus ir geroji bendruomenė. Ji dažnai apiplėšiama, paniekinta. Mūsų kelias yra kentėjimų ir gailestingumo. Bet jis neš atsikėlimą ir pergalę.

Gailestingumas - tai tarnauti kitiems. "Jei kas nori būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visiems tetarnauja."

Kristus paėmęs mažą vaiką ir jį apsikabinęs tarė: "Kas vardan manęs priima tokį vaiką, tas priima mane." Vaikas yra silpnas, nekaltas, bet jis brangus. Taip mes, katalikai, turime būti nekalti. Tiesa, ir mes silpni, bet Dievas myli silpnuosius.

Branginkime vaikučius ir jų nekaltumą.

Kartą išgirdau dvi moteris kalbančias. Jų viena tarė: "Geriau turėti namą negu vaiką." Kartais jaunavedžiai suinteresuoti geriau įsigyti mašiną negu turėti ir ugdyti kūdikį.

Bet Kristus išaukštino vaiką, ėmė kaip pavyzdį net suaugusiems.

Lietuvos ateitis priklausys nuo pačių mažųjų vaikų. Tik reikia auklėti religingai, mokyklose leisti į tikybos pamokas. Tada bus dvasinis prisikėlimas.

Vis tik kiekvienas vaikas nori būti didelis. Tai gerai, bet svarbu pasilikti nekaltume kūdikiu.

Ugdant vaikus irgi dažnai reikia eiti per kentėjimus. Po Kristaus kančios vyko atsikėlimas. Per kančią pasiekama pergalė bei triumfas ir mums.

26 EILINIS SEKMADIENIS

Kartą, kai Kristus su apaštalais nebuvo priimti, apaštalas Jonas kalbėjo, kad leistų iš aukštybių ugnį ir tą vietovę sudegintų. Kristus tą dalyką sudraudė.

Šiandien evangelija skelbia, kad Jonas sakė Jėzui: "Mokytojai, mes matėme vieną tokį, kuris nevaikščioja su mumis, bet tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis nepanoro eiti su mumis." Mk.9,38. Jėzus atsakė: "Nedrauskite... Kas ne prieš mus, tas už mus." (t.p).

Apaštalo Jono charakteris buvo aštrus, tiesiog jis buvo ekscentrikas. Todėl jis buvo vadinamas griaustinio sūnus. Bet pabuvęs su Kristumi taip sušvelnėjo, kad tapo švelniu meilės apaštalu. Didelis ir paveikus dalykas būti su Kristumi.

Kristaus žodžiai: "Nedrauskite jam, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų blogai apie mane kalbėti" išreiškia toleranciją.

Tolerancija kitoms religijoms artina prie ekumenizmo. Tuo artina prie Kristaus apskelbtos vienybės. "Tegu bus viena visi, kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje." Jn.17,21.

Kitatikiai dažnai nekalti, kad juos taip išauklėjo, kad augo kitoje aplinkoje. Mes juos turime irgi mylėti ir vesti į tiesą.

Tolerancija veda į meilę. Todėl joku būdu negalima persekioti paklydusių. R. Williams rašo: "Mokslas, kuris leidžia žmones dėl jų įsitikinimų persekioti, yra priešingas taikos Karaliaus Jėzaus Kristaus mokslui."

Dar šios dienos evangelija atsigręžia į vaikus. Draudžia juos papiktinti. "Kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų tikinčių mažutėlių, tam būtų geriau, jeigu jam užkabintų ant kaklo girnų akmenį ir įmestų į jūrą."

Vaikučių siela švelni, nekalta, o papiktinimu metame į ją akmenį. Tai jų sielos sužeidimas. Tėvai pirmiasia turi saugoti vaikus, kad jie patys nepapiktintų. Ypač nepažeistų jų skaistumo. Ypač šiais laikais daug papiktinimų televizijos laidose, laikraščiuose, reklamose. Todėl reikia saugoti ne tik vaikučių akis bendrai nuo pavojingo spinduliavimo, bet ir pavojingesnių rodomų vaizdų.

Bet štai evangelijoje Kristaus šokiruojuojantys žodžiai: "Jei tavo ranka traukia nusidėti - nukirsk ją! Tau verčiau sužalotam įeiti į gyvenimą,

negu, turint abi rankas, patekti į pragarą. Jei tavo koja veda į nuodėmę, - nukirsk ją; geriau luošam eiti į gyvenimą, negu į pragarą.

O jei tave gundo nusidėti tavoji akis - išlupk ją, nes verčiau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu turint abi akis būti įmestam į pragarą, kur kirminas nemiršta ir ugnis negęsta." Tai baisūs žodžiai, kuriuos Kristus ištaria.

Mes stebimės, kaip Libane (1966) musulmonų fundamentalistų valdžia vagims liepia nukirsti rankas, svetimmoterius akmenimis užmušti; moterims į gatvę išėjus užsidėti gaubtuvus, kad veido nematytų, o mergaitėms visai neiti iš namų.

Bet Kristaus žodžiais kita ką reiškia. Tai parodo tik nuodėmės sunkumą, parodo jos baisumą, kad geriau nukirsti ranką ar koją negu nusidėti. Nebuvo Katalikų bažnyčioje atvejo, kad kam rankas kirstų ar kojas, ar akis išdurtų. Tai tik palyginimas.

Kristaus mokslas - amžinas švelnumas. Sūnui palaidūnui tėvas nekaipoja kojų, kad jis nuėjęs buvo nuodėmės keliu, bet sugrįžusį bučiuoja, apvelka gražiais drabužiais, surengia puotą.

Taip pat musulmonai klaidingai daro svetimautojus akmenimis mušdami, vagims rankas kapodami. Negalima nuodėmės naikinti nuodėme.

Dar Kristus kalba: "Kas duos jums atsigerti taurę vandens dėl to, kad priklausote Mesijui, - iš tiesų sakau jums, - tas nepraras savo užmokesčio." Tai nėra teikiama apaštalams privilegija.

Įsidėmėtini žodžiai - "priklausote Mesijui." Daug verčiau, jei tą darome ne tik artimą mylėdami, bet ir Dievą. Tai didesni ir nuopelnai. Paprastai, kas myli Dievą, tas daugiau ir artimą myli. Juk ir pati meilė yra iš Dievo. Jei to nepadarome, pastebėję kaltes, meldžiame: "Nuplauk mano kaltes slaptašias." Ps.18,13.

27 EILINIS SEKMADIENIS

/ŠEIMA/

Dievas yra vienas Švč. Trejybėje: Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia. Tą paslaptį mylėdamas mus apreiškė Jėzus Kristus. Švč. Trejybė yra visų laimių šaltinis, niekuomet neišsemiamas.

Dievas sukūrė angelus. Dievas norėjo, kad jie su Viešpačiu dalintųsi laime.

Dievas sutvėrė pirmuosius žmones. Pirmiausia vyrą - Adomą. "Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam gyvybės alsavimą." Prd.2,7. Tai buvo kūno ir sielos sukūrimas. Bet vienam, vienišam žmogui gyventi sunku. Todėl Dievas tarė: "Negera žmogui vienam. Padarysiu jam tinkamą bendrininką." Prd.2,18. Tada buvo sukurta moteris, motina Ieva.

Dievas apibūdino, kas yra žmonės: "Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą vyrą ir moterį." Prd.2,27.

Dievas palaimino pirmuosius žmones: "Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją." Prd.2,28. Tais žodžiais suponavo vaiką - ainiją. Tokiu būdu sukurta šeima - tėvas, motina, vaikas - žmogiškoji trejybė, paveikslas dangiškosios Trejybės.

Pirmasis šeimos asmuo yra tėvas. Jis rūpinasi šeima ir atsakingas už ją. Rūpesnis pragyvenimu ir sielos reikalais. Todėl popiežius Leonas 13 enciklikoje "Rerum Novarum" rašo: "Valstybė turi sudaryti tokias sąlygas, kad tėvas savo darbu išlaikytų visą šeimą." Tėvas - šeimos autoritetas, jis vadovauja, gina ir aukojasi dėl jos.

Vienas vaikas susirgo ir jam reikėjo amputuoti koją. Vaikas jokių būdu nesutiko - kaip vaikas bus be kojos. Tik atėjęs tėvas įtikino, kad taip išgelbės savo gyvybę ir dar gali daug gyvenime gera padaryti. Vaikas sutiko. Dažniausiai paaugęs vaikas pasirenka tėvo pavyzdį. Todėl labai svarbu būti tėvui pavyzdingam.

Moteris motina yra šeimos širdis. Ji į šeimą įneša švelnumą, meilę. Jos mažesni darbai ne mažiau reikšmingi už tėvo sunkiuosius. Be jos kūdikis būtų nelaimingas. Jos auka labai didelė - gimdyti. Tai būna kartais kryžiaus auka. Viena motina pasisakė: "Kaip skausminga, šaukiausi Dievo ir visų šventųjų pagalbos."

Motinos meilė per visą gyvenimą lydi vaikus.

Yra aprašyta, kaip bado metais motina paskutiniu maistu pavalgydi-

no vaikus, o pati ilgai badavusi tą naktį mirė. Vaikai rytą ją kėlė, bet ji jau nesikėlė. Vyresnis nubėgo pas kaimyną, kad padėtų prikelti. Atėjęs kaimynas negalėjo prikelti - ji mirusi iš bado. Motinos pasiaukojimas neapskaičiuojamas. Ji pirmutinė auklėtoja, mokytoja, ji pirmutinė apaštalė. Ji išmoko žegnotis ir sakyti "ačiū Dievuliukui". Ji mirusio vaiko neužmiršta.

Trečias šeimos asmuo yra kūdikis. Tai šeimos jungtis, tai džiaugsmo kulminacija. Tihamer Toth rašo: "Kūdikis yra rojaus ženklas." Didžiųjų menininkų gražiausi paveikslai nutapyti Madonos - Marijos su kūdikieliu Jėzumi. Tikrai tai rojaus atvaizdai.

Vaikas - pasenusių tėvų atrama. Todėl Tobijo motina iškeliaujant jam verkė ir kalbėjo: sūnus - tai mūsų senatvės lazda - atrama.

Tėvas, motina, vaikas - tai gražioji harmonija. Ji negali būti išskiriama. Kristus kalbėjo: "Ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria." Mk.10. Skyrybos - didelė skriauda šeimai. Vienas smuikininkas išėjęs iš proto metė smuiką ir sudaužė. Sudaužė savo duoną, savo džiaugsmą. Tas pats šeimos išsiskyrimas.

Šiandieną bijoma vaiko, saugosi, kad jų nebūtų. Naudoja kontraceptines priemones. Naudoja nuo nėštumo piliules ir tuo motina artina sau ligas ir mirtį.

Evangelija rašo: "Nešė Kristui vaikučius, kad palytėtų. Ir jis laimino juos apkabindamas ir dėdamas ant jų rankas." Mk.10,16. Taip reikia mylėti ir mums, ypač tėvams, vaikučius.

28 EILINIS SEKMADIENIS

/SEK MANE!/

"Šaukiaus išminties, ir ji pas mane atėjo." Išm.7,7. Tai žodžiai iš Šv.Rašto, Išminties knygos.

Išminties knyga parašyta II ar III šimtmetyje prieš Kristaus gimimą. Ją parašė žydas iš Aleksandrijos, jis gerai žinojo žydų istoriją ir helenų filosofiją. Jis mokėjo sujungti istoriją, religiją, filosofiją. Ta knyga vadinama Saliamono, nes iš tradicijos sudėta ir jo išmintis.

Didžioji išmintis yra sekti Kristų, nes Kristus kalbėjo: "Aš esu tiesa, kelias ir gyvenimas."

Filiberto Guala buvo Torino multimilijonierius. Tai garsusis Italijos pramonininkas. Nustebo Italija ir pasaulis, kai jis, būdamas 52 metų, viską paliko ir įstojo į sunkų trapistų vienuolyną. Tiesiog visi pakėlė galvas.

Betgi Kristus pasakė turtingam jaunuoliui: "Parduok viską, ką turi, ir išdalink vargšams... ateik ir sek mane." Mk.10,21.

Kristus pašaukė tą milijonierių ir jis sekė Kristų.

Tačiau šiandieną daug kas pagalvos: aš ne milijonierius ir man tai nesvarbu.

Iš tikrųjų ši evangelija apie visus ir mane. Bet dar daug kas pasakys, ar pagalvos: ar aš turiu palikti butą, santaupas senatvei, atiduoti automobilį? Jei visi viską paliktų, būtų nesąmonė, žlugtų pramonė, ūkis, pažanga. Būtų krikščionybė baisi.

Iš tikrųjų krikščionybė nėra baisi, bet pati gražiausia. Ji reikalingiausia ir technikos laikais. Kristus liepė viską palikti, kas trukdo pasiekti dangaus karalystę - amžinąją laimę. Turtingasis jaunuolis daugiau mylėjo turtą negu Kristų, Dievą. Bet vis tik nuliūdęs pasišalino. Jei būtų sekęs, būtų linksmas.

Kristus norėjo ne dalies mūsų, bet viso. Nori, kad aš visas būčiau laimingas.

Laimingi vaikai, jei juos tėvas, motina myli, tai jiems svarbiausia. Taip didžiausia laimė būti Dievo vaikais - Dievo meilėje.

Šv.Pranciškus sekdamas Kristų paliko namus, draugus, turtus. Tačiau jis paliko ne kad paniekintų namiškius, draugus, bet kad būtų arti Kristaus. Kas arti Kristaus, to didelis meilės artumas ir žmogui. Jis viską paliko, bet sakoma, kad buvo pats linksmiausias žmogus.

Krikščionybė - Kristaus sekimas - yra didžiausias džiaugsmas. 1963 metais buvo suteiktas kunigystės sakramentas japonui Sirvidui. Jis, jo motina, seserys buvo uolūs budistai. Kasdien ant slenksčio meldavosi, po to prie Budos statulos paaukodavo ryžių. Jis buvo ir didelis nacionalistas. Kada tėvas karininkas buvo žuvęs, jis 14 metų savanoriškai užsirašė į pilotų torpedininkų grupę, kad atkeršytų už tėvo mirtį ir aukotųsi už tėvynę. Torpedininkai su daina eidavo mirti. Bet kartą skrendant lėktuvu buvo apsuptas priešų lėktuvų ir nukrito ant žemės. Iš trylikos įgulos narių tik vienas jis liko gyvas. Po savaitės baigėsi karas, ir parėjo namo. Tenai buvo apgadintas namas ir neturėjo kuo remontuoti. Jis ėjo į krikščionių saleziečių sandėlį vogti vinių. Vogti iš krikščionių buvo garbė. Bet jį salezietis pagavo ir jam tarė: "Kam tau reikalingi viniai." Japonas atsakė: "Neturiu jų remontui." Salezietis ne tik neatėmė paimtų, bet tarė: "Paimk ir daugiau." Jam padarė didelį įspūdį, kad krikščionys - kitokie žmonės. Ir netrukus susipažinęs apsikrikštijo. Antras susitikimas dar jį daugiau sujaudino. Kilo gaisras, degė pastatas. Vienas salezietis, pamatęs, kad vienas japonas dūsta nuo dūmų, šoko gelbėti. Jį apkabino išnešti, abu įlūžo ir žuvo. Rado abu apsikabinusius, bet negyvus. Tada jis pasiryžo būti kunigu, vietoje žuvusio saleziečio. Jis visa širdimi sekė Kristų.

Kristus visus kviečia jį sekti. Bet Kristus nėra diktatorius - nevartoja prievartos. Kristus nėra ir demokratas - neina į kompromisus, derybas. Tiesa negali būti derybų objektas. Kristus kalba kaip tėvas, mokytojas, brolis.

Kas seka, Kristus ir atlygina. Šv. Petras klausė: "Štai mes viską palikome ir sekėmė paskui tave." Kristus jam atsakė: "Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris dėl manęs ir dėl evangelijos paliktų namus, brolius, seseris... laukus ir kuris negautų šimteriopai."

Jei ir nieko negautume, užtektų Kristaus meilės. "Viešpatie, atgai-vinki savo malone ir džiaugsimės, kol gyvuosim." Ps.89,14.

29 EILINIS SEKMADIENIS

/TARNAVIMAS/

Dievas, sukūręs pasaulį ir pirmuosius žmones, jiems tarė: "Užvaldykite žemę! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams." Prd.1,28.

Užvaldymas žemės ir visa, kas joje yra, civilizacija, kultūra, gerbūvis. Žmogus tampa viešpačiu.

Bet štai Jėzus Kristus visai kitaip kalba: "Kas iš jūsų įsigeis būti didžiausias, bus jūsų tarnas." Mk.10,43. Tie žodžiai reikštų, kad žmogui reikia būti ne viešpačiu, o tarnu. Tarnas iš mažosios raidės - jis paskutinis. Tarnas tik klauso, tarnauja. Tai tik pažeminimas.

Bet taip nėra. Dievas, sukūręs pasaulį, sakė jį užvaldyti, o Kristus kalba, kaip užvaldyti. Užvaldyti galima tik dirbant. Tarno svarbiausias dalykas - dirbti. Užvaldyti galima tik vienybėje. Vienas kitam padėti, tarnauti. Tokį tarną jau galima rašyti iš didžiosios raidės.

Didžiausias mums pavyzdys yra pats Kristus. Jis tam ir atėjo į žemę. Kristus kalba: "Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam būtų tarnaujama, bet kad pats tarnautų ir savo gyvybės kaina daugybes išpirktų." Mk.10,45. Reiškia, net tarnaudamas aukotųsi.

Kristaus gyvenimas toks ir buvo - tarnavimas ir aukojimasis. Pagaliau kančia ir mirtis - didžiausias pasitarnavimas dėl žmonių išganymo. Tai kulminacija.

Tarnauti, suprantama, būti klusniam. Jau apie vaikelį Jėzų rašoma: "Jis buvo jiems klusnus." Lk.2,51.

Tai klusnumas tėvams. Bet pagalvokime - Dievo Sūnus - galybių Viešpats, kartu Trejybėje Kūrėjas klusnus kūriniui. Tai iškėlimas klusnumo vertės.

Kada Kristus skelbė evangeliją, kartu ir žmonėms patarnaudavo. Patarnaudavo ligoniams - juos gydydavo. Patarnaudavo vargė. Kada apaštalai buvo pavojuje paskęsti jūroje, nutildė audrą ir išgelbėjo. Kada žmonių minios buvo išalkusios, jis patarnavo - padaugino duoną, pamaitino.

Pagaliau Kristus ir kančioje tiktai tarnavo. Jis vykdė dangaus Tėvo valią, kad patarnautų visos žmonijos išganymui. Patarnavimas - ne tik užvaldymas žemės, bet ir savęs. Gėris turi užvaldyti blogį.

Todėl mūsų siekis sekti Kristų. O kad sektume, reikia tarnauti Die-

vui - vykdyti Dievo valią - ir žmogui. O kaip tarnausime Dievui? Aišku, pirmiausia vykdydami jo įsakymus ir Kristaus nurodymus.

Kristus kalbėjo: "Melskitės be paliovos..." Lk.21,36. Kaip gražu, kai motinai susirgus, vaikutis meldžiasi, kad Dievas padėtų ir pasveiktų mamytę. Jis jau patarnauja motinai - prašo gero. Kartu patarnauja ir Dievui - jis meldžiasi. Jėzus kalbėjo, kad reikia melstis, tad kas meldžiasi, tas paklauso, o kas klauso, tas tarnauja.

Ir ligonis skausmuose gali patarnauti net sveikiesiems. Tas būna, kai aukoja savo skausmus Dievui, prašydamas kieno sugrįžimo prie Dievo.

Kartą šaltoką rytą, šiokią dieną nė vieno žmogaus nėra bažnyčioje, o šv.Mišios bus laikomos. Kaip tik atėjo trys vaikai: 9,10,12 metų. Jie priėjo išpažinties, dalyvavo šv.Mišiose, priėmė šv.Komuniją. Jų tėvelis buvo miręs, motina dirbo fermoje, kuri negalėjo ateiti. Jie atėjo padėti malda mirusiam tėveliui. Jie tuo patarnavo net mirusiems.

Kas ateina į šv.Mišias, ypač sekmadienį, klauso Bažnyčios balso ir patarnauja savo intencija kitiems.

Bet kaip yra, kurie yra valdytojai? Jie įsakinėja.

Kada popiežius Pijus 10 Pirmame Vatikano Bažnyčios susirinkime turėjo skelbti dogmą - popiežiaus neklaidingumą tikėjimo ir doros reikaluose, pakilo didelė audra. Pasidarė visur tamsu. Tada buvo atnešta uždegta žvakė ir popiežius visam pasauliui paskelbė Neklaidingumo dogmą.

Po to pakilo didelė dvasinė audra. Daugelis sudrebėjo - kaip vieno žmogaus rankose turi būti valdžia, kaip vienas žmogus gali diktuoti visam pasauliui? Bet mes turime atsiminti Kristaus žodžius, pasakytus šv.Petrui: "Tu esi uola, ant tos uolos pastatysiu Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. Tau duosiu dangaus karalystės raktus..." Mt.16,18. Popiežiai neklaidingi tik remdamiesi Kristumi, jo evangelija.

Bet popiežiai savo raštams uždeda antspaudą su įrašu - tarnų tarnas. Popiežiai, vyskupai tik patarnauja žmonijai. Visi remiasi Kristumi ir jam tarnaudami tarnauja visiems. Daugiausia patarnavo pats Jėzus Kristus. "Mes turime didį vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro dangaus Dievo Sūnų Jėzų Kristų, taigi tvirtai laikykimės tikėjimo." Žyd. 4,14.

30 EILINIS SEKMADIENIS

Kristus ėjo į Jeruzalę - ėjo į pranašų išpranašautą kančią ir mirtį. Pats Kristus irgi sakė: "Štai einame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas Aukštiesiems kunigams ir Rašto aiškintojams; jie nuteis jį mirti ir perduos pagonims, o tie išjuoks jį, apspjaudys, nuplaks ir nužudys." Mk.10,33. Jau išėjus iš Jericho sekė Jėzų gausinga minia. Dar buvo iki Jeruzalės 27 kilometrai. Tačiau žmonės Jėzaus nesuprato. Vieni, ir mokiniai, manė, kad jis bus apskelbtas karalius - bus purpuro garbėje. Fariziejai nesuprato ir nenorėjo suprasti. Jėzus matė visų jų aklumą.

Netikėtai iš tolo sužinojęs, kad Jėzus eina, elgeta Bartimiejus pradėjo šaukti: "Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" Kristus nudavė, kad negirdi. Bet elgeta vis balsiau šaukė: "Jėzau, pasigailėk manęs!" Jėzus iš pradžių tylėjo, nes norėjo išbandyti Bartimiejaus tikėjimą. Bet paskui sustojo. Tuo laiku fariziejai elgetai draudė šaukti. Jie nenorėjo, kad Jėzus vėl padarytų stebuklą - stebuklingai išgydytų. Nenorėjo, kad Jėzų dar toliau minios žmonių sektų. Nenorėjo tiesos, gailestingumo ir meilės. Buvo didelis jų sąžinės atbukimas.

Sustojęs Jėzus liepė pašaukti Bartimiejų. Elgeta numetė apsiaustą, kad greičiau galėtų pribėgti. Jėzus į jį prabilo: "Ko nori, kad tau padaryčiau?" Neregys atsakė: "Rabuni, kad praregėčiau!" Tuomet Jėzus jam tarė: "Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave." Jis tuoj praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu. Bartimiejus dvigubai praregėjo - kūnu ir dvasia.

Turime atsiminti, kad Jėzus ėjo į kančią, paniekinimą ir mirtį, o vis darė gera, o vis mylėjo. Tai ženklas, kad ir žmogus ligi paskutinio atodūσιο stengtųsi gera daryti. Negalėdamas nors skausmus aukotų dėl kitų gerovės.

Yra vienas Edvardo Miunch paveikslas, kur pavaizduota kupinas išgąščio, akis išpūtęs žmogus. Jis įpuolęs į duobę ir niekaip negali išsigelbėti.

Jis prie burnos pridėjęs delnus šaukia: "Gelbėkit, žmonės!" Tai daro, kad greičiau ir toliau užgirstų žmonės jo balsą. Taip ganydami piemenys, pridėję delnus šaukdavo, kad kuo toliau užgirstų. Tas žmogus šaukė nelaimės ištiktas.

Šiandieninis žmogus įklimpęs į alkoholizmo, narkotikų, terorizmo duobę, šaukia parlamentarus, ministrus, net prezidentą - ką nors darykite! Visas jaunimas, ateities žiedas, nueis į pražūtį. Tie šauksmai kar-

tojasi per laikraščius, televiziją. Nepadedą nei policijos padauginimas, nei nauji įstatymai - klimpstama ir klimpstama į nusikaltimus.

Elgeta Bartimiejus šaukė ne į žmones, bet į Kristų, ir buvo išgydytas. Veltui šaukti į žmones, nes ir jie tokie patys. Taip šiandieną reikia atsi-
gręžti į Jėzų Kristų ir šaukti: "Jėzau, pasigailėk mūsų!" Visiems reikia eiti prie Jėzaus. Reikia eiti paprastam darbininkui, reikia eiti mokiniui ir mokytojui, prezidentui ir parlamentarams. Tik Dievas per Jėzų Kristų gali visuomenę išgydyti. Reikia gydyti visus.

Kada mes ateisime prie Kristaus ir kuo skubiau, tada bus mums su-
prantami pranašo Jeremijo žodžiai: "Viešpats kalba: džiaugsmingai svei-
kinkite Jokūbą, valiukite tautai. Skelbkite, giedokite, sakykite: Vieš-
pats išgelbėjo tautą - Izraelio išlikusius žmones." Jer.31,7.

Svarbus buvo mūsų tautos išgelbėjimas iš nuodėmių okupacijos.

Tačiau jau daug gerų ženklų yra. Yra sveiko, gero jaunimo, išmintin-
gų suaugusių. Jie nuties kelią ir kitiems. Mes nematome stebuklų, bet
jų yra.

Mes neturime žiūrėti vieni į kitus - kritikuoti, bet visiems įsijungti į
išsivadavimą. Tada galėsime šaukti psalmės žodžius: "Tikrai Viešpats
mums stebuklą padarė, mus aptvindė linksmybe. Kai iš nelaisvės Vieš-
pats mus vedė, atrodė mums sapnas. Netvėrė džiaugsmu mūsų lūpos,
liežuviai linksmybe." Ps.125,3.1.

31 EILINIS SEKMADIENIS

/DIEVO IR ARTIMO MEILĖ/

Žydų tauta tikėjo vieną Dievą ir saugojosi stabmeldystės. Todėl Dievas ypatingai ją mylėjo. Ją vadino savo išrinktąja tauta.

Dievas vedė ją per istoriją vis į gera. Pirmiau ji buvo klajoklių tauta, kaip dabar čigonai. Kur geresnės gyvuliams ganyklos, ten keliaudavo. Bet Dievas per Mozę išvedė tautą į naują žemę. Apsigyvenę šioje pažadėtoje žemėje jau nebebuvo klajoklių tauta, o tapo žemdirbiais. Sužaliavo vynuogės ir kviečiai. Dievas atvedė ne tik į naują žemę, bet ir į didesnę kultūrą. Panašiai Dievas padėjo ir dvasios srityje. Jau patriarchus laimino, o jie laimino Dievo vardu savo vaikus. Tuo pasireiškė meilė. Tėvas laimino - reiškia, mylėjo, o sūnus laikė seną tėvą didžioje pagarbėje - laikėsi jo žodžių.

Izaakas laimindamas sūnų Jokubą kalbėjo: "Teduoda tau Dievas iš dangaus ramos, iš žemės derlingumo, ir apščiai grūdų ir vyno... Tebūna palaimintas, kas tave laimina." Prd.27,28.30.

Dar daugiau: Dievas parodė žydų tautai meilę, kai davė ant Sinajaus kalno dešimt įsakymų. Tai buvo didelis moralės ir kultūros įnašas.

Toliau dar praturtino tautą Dievas duodamas meilės įsakymą: "Klausyk, Izraeli! Mūsų Dievas Jahve yra vienas Viešpats. Mylėk tad savo Viešpatį Dievą visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis." Ist.6.

Tiesa, tas meilės įsakymas buvo kaip idealas. Tuo tarpu Kristus sukonkretino.

Kada Kristus pasakė, kad Dievą reikia labiausiai mylėti, o artimą kaip save, Rašto aiškintojas tarė: "Gerai, Mokytojau, tu teisybę pasakei." Tada Kristus jam tarė: "Tu netoli Dievo karalystės."

Tuo tarpu Naujame Testamente Kristaus skelbiama meilė nebėra šalia Dievo karalystės, bet joje jau buvimas.

Gera mylėti, kuris ir mus myli. Bet Dievas siuntė savo Sūnų visus mylėdamas. Siuntė ne pasmerkti, bet išganyti.

Vienas jaunuolis pamilo mergaitę ir norėjo ją vesti, bet ji atsisakė tekėti. Kai buvo paklausta, kodėl atsisakė, ji tarė: "Jis man per prastas..."

Dievui nėra prastų, jo meilė visiems. Dievas ne tik priima iš mūsų meilę, bet ir atlygina.

Ypatingai sušvitėjo Dievo meilė per Kristų Išganytoją. Jei Dievas

laimino patriarchus, jų vaikus, Kristus visus laimina. "Palaiminti vargdieniai, jų yra dangaus karalystė. Palaiminti gailestingieji: jie laimės gailestingumą. Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą." Mt.5,3,7,8.

Mes ir turime vykdyti Kristaus žodžius. Kristaus pasakyta: "Melskitės net už persekiotojus - priešus."

Kristaus meilė tokia plati, kad ir priešui reikia mylėti. "Aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus". Mt.5,44.

Mes meldamiesi išreiškiame Dievo meilę ir artimo.

Įsivaiduokime, jei duktė ar sūnus nekalbėtų su tėvu, motina. Būtų tiesiog koktu!

Nesimelsti - tai nekalbėti su Dievu, su Kristumi.

Kas kalba, meldžiasi, tas myli. Kas myli, tas ir gera daro kiekvienam žmogui.

Žydai ne visuomet palankūs katalikams. Bet Čekoslovakijos vyriausias rabinas rinko lėšas katalikų kunigo paminklui pastatyti. Buvo taip. 1919 metais įsiveržė vengrų kariuomenė į Čekoslovakiją. Nežinomas civilinis žmogus nušovė vengrų kareivį. Supykęs vengrų kariuomenės vadas liepė pirmąjį gatvėje sutiktą čeką nušauti. Tas pirmas pasitaikęs buvo žydas Mozė Deutscha. Tai sužinojęs vietos klebonas nubėgo pas kariuomenės vadą gelbėti žydo. Žydas turėjo gausią šeimą - net šešis vaikus. Klebonas Opitca visaip kalbėjo viršininkui, kad paleistų žydą, bet viskas buvo veltui. Pagaliau klebonas tarė: "Tad šaudykit vietoj jo mane!" Tas paveikė viršininką, ir jis paleido žydą ir užtarėją kleboną.

Tikroji meilė nežiūri nei tautybės, nei religijos.

Dievas vedė žydų tautą vis į gera. Taip dabar per žygdarbius veda Katalikų Bažnyčia. Tų didžiųjų meilės darbų - žygdarbių yra ne tik tarp kunigų, bet ir tarp darbininkų prie staklių ir tarp žemdirbių prie traktorių. Dievas per Jėzų Kristų teikia malonę po malonės. Tik mylėkime Viešpatį Dievą: "Mylėsiu tave, Viešpatie, mano stiprybė! Viešpatie, priebėga, mano tvirtovė, vaduotauju mano!" Ps.17,2.

32 EILINIS SEMADIENIS

/DIEVAS MATO UŽKULISIUS/

Šv. Raštas ir Kristus paduoda viską - visą tikrovę. Pasako, kas mato - ma ir kas nemato, nežinoma. Kristui žinomi visi užkulisiai.

Šio sekmadienio evangelija skelbia Kristaus žodžius, kuris žino, kas slepiasi po gražiais drabužiais. Rašto aiškintojai buvo laikomi neklaidingi, bet Kristus išvelgia į patį vidų. Todėl kalbėjo: "Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgais drabužiais, būti sveikinami aikštėse, užimti pirmąsias vietas sinagogose ir pirmąsias vietas vaišėse. Jie surija našlių namus, dangstydamiesi ilga malda." Mk.12,38.

Kristus matė pačius užkulsius, - kaip skriaudžiami žmonės net po religijos skraiste. Kristus yra tiesa, todėl negalėjo nesakyti. Šv. Povilas rašo: "Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją." Žyd.4,12.

Kristus sakė, kad parodytų klaidą ir kad reikia taisytis. "Jis sužeidžia, bet išgydo." Hos.6,1. Chirurgas darydamas operaciją sužeidžia, kad išgydytų.

Aišku, ne visi Rašto aiškintojai ir fariziejai buvo blogi. Pavyzdžiui, Nikodemas ieškojo tiesos ir buvo geras.

Kristus kalbėjo ir mūsų laikams ir mūsų laikų užkulsiams. Jis žino visų laikraščių straipsnius, teatrų ir televizijos užkulsius. Mato kiekvieno laikraščio ir televizijos laidos tendenciją. Kartais nuodėmė apipinama gėlėmis.

Dievas žino skriaudžiamas ne tik našles materialiniu atžvilgiu, bet ir dvasiniu. Jam rūpi tie, kurie neturi balso, o vargsta. "Dievas amžinai laikosi teisyno - teisybės, gina reikalus nekaltų prispaustųjų, alkaniems parūpina duonos, kalinius iš pančių vaduoja." Ps.145,7.

Pirmame skaitinyje ir rašo apie Dievo rūpestį skriaudžiamiems vargšams, neturtingiems.

Pranašas Elisas bėgo nuo persekiotojo Karaliaus Ahazo, kuris tykojo jį nužudyti. Bėglys visuomet nelaimingas - jis nieko nesineša, tik saugo savo gyvybę. Pranašas toje išgąstingoje kelionėje išalko ir, sutikęs nepavojingą moterį, paprašė kąsnio pavalgyti. Jis daug neprašė. Moteriškė jam tarė: "Kaip gyvas yra tavo Viešpats, tavo Dievas, aš nieko daugiau neturiu, tik saują miltų puodynėje ir truputį aliejaus ąsotyje. Pasirinkusi keletą medgalių paruošiu sau ir vaikui pavalgyti. Pavalgysime, o paskui

mirsimė." Pranašas vėl sakė: "Duok pirmą paplotėlį man! Paskui sau ir sūnui. Dievas sako: miltų puodyne neištuštės, aliejus neišseks." Moteriškė nuo vaiko nutraukusi pirmą paplotėlį davė pranašui." Dievas už tai atlygino, tikrai badmečiu nesibaigė miltai, neišseko aliejus.

Iš pertekliaus duoti kitam yra nedidelė vertybė, bet duoti iš skurdo - tai geros širdies požymis.

Tą patį evangelija pabrėžė apie našlę moteriškę, kuri prie šventovės įmetė mažą auką - skatiką. Kristus paskė: "Ši vargšė įmetė daugiau iš visų, kurie dėjo į aukų skryniją."

Tie žmonės vargšai yra be puikybės ir geros širdies. Jie, pamatę kitų vargą, užmiršta savo vargą.

Rašytojas Wolfgang Borchert savo veikale duoda tokių vaizdėlių: "Trys vyrai grįžta pasibaigus karui į namus. Kelionė ilga, traukiniai neina, todėl jie eina pėsti. Jie už paskutinius centus nupirko namiškiams dovanų. Vienas nupirko cigarečių, matyti, rūkančiam tėvui. Kitas nupirko gražų žaisliuką sūneliui ir trečiasis saldainių - bambonkų.

Atėjo vakaras, sutemo, o jie labai pavargę. Staiga pamatė žiburį. Jie pabaladojo ir paprašė įleisti apšilti. Įėję pamatė tos šeimos varganą gyvenimą. Tėvas ir vaikas skuduruose. Vienas vyras pralinksminiui tėvui nupirktas cigaretės padovanojo, antras kūdikiui atidavė žaisliuką. Trečiasis moteriai - saldinius. Visa, ką turėjo parnešti į namus, atidavė didesniems vargšams." Tai rodo, kad ne rytoj, o šiandien reikia dalintis su vargšais.

Kristus paklaus paskutiniame teisme: ar alkaną pavalgydinai, trokštantį pagirdei... Tiems geriesiems pasakys: "Ateikite mano Tėvo palaimintieji ir paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę." Mt.25,34.

Kristus aukojosi dėl mūsų, ir mes turime aukotis dėl Kristaus ir kiekvieno žmogaus. Šv.Povilas rašo: "Kristus vieną kartą paaukotas visiems laikams, kad atsilygintų už nuodėmes, antrą kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet jo laukiančiųjų išganymui." Žyd.9,27.

33 EILINIS SEKMADIENIS

Žydų tauta nuo amžių buvo tarp didelių tautų maža. Iš visų pusių buvo pavojai ir per istoriją daug kentėjo. Bet ši tauta neprarado vilties, ir ją Dievas globojo.

Tik prisiminkime izraelitus Egipto nelaisvėje. Šventėse ne tik negalėjo pailsėti, bet dar turėjo dirbti sunkius darbus. Jie dirbo, ir juos dar mušdavo. Jų kūdikius vos užgimusius turėjo skandinti. Bet Dievas neapleido, nes jie šaukėsi tikrojo, gyvojo vieno Dievo.

Išvesti iš Egipto nelaisvės 40 metų dykumoje - sunkiame kelionės varge buvo. Bet Dievas juos stiprino stebuklais - globojo.

Apsigyvenę pažadėjoje žemėje, karalių laikais irgi daug turėjo kentėjimų. Aplinkui didelės tautos vis norėjo juos pavergti. Puolė juos sirai, paskui buvo ištremti į Babilonijos nelaisvę. Dar vėliau užėmė persai, graikai, romėnai.

Izraelitų istorinis kelias buvo vien kentėjimų kelias. Bet jie turėjo viltį ir nepalūžo.

Negana, kad turėjo išorinių vargų, bet dažnai ir vidinių. Ne kartą pasukdavo į nuodėmes, o tuo užsitraukdavo bausmes. Ir tada Dievas globojo - siųsdavo pranašus, kad sugrįžtų prie tiesos ir Dievo. Tauta, kuri nepraranda vilties ir tikėjimo, nežūna. "Mano stiprybė ir giesmė Viešpatyje, Jis mano Gelbėtojas." Ps.118,14 (vok. Vert.).

Svarbiausia turėti viltį į Viešpatį, ir gelbės. Sen.Testamente išrinktoji ir numylėta tauta buvo Izraelis. Bet Nauj.Testamente, naujuose laikuose numylėta tauta yra krikščionių Katalikų Bažnyčia.

Katalikų Bažnyčia per istoriją irgi ėjo per didelius sunkumus. Tris pirmuosius amžius krikščionys buvo žiauriai persekiojami. Jų kraujas liejosi po visą Romos imperiją. Vėliau pergyveno erezijas, kurios iš vidaus draskė Bažnyčią. Antrojo tūkstančio pradžioje pergyveno Bažnyčia Rytų Bažnyčios schizmą. Dar vėliau Liuteris atskyrė didelę Bažnyčios dalį. Vyko religiniai karai ir kitos nelaimės.

Tačiau Katalikų Bažnyčia dar išsiplėtė - ji nesugriaunama. Ją globoja Dievas.

Dievas globoja ir kiekvieną katalikišką tautą. Tik prisiminkime lietuvių tautą. Šimtmečiais kryžiuočiai, kalavijuočiai riteriai puolė. Skelbė, kad norėjo apkrikštyti, bet iš tikrųjų kardu - užkariauti. Jie skelbė, kad jų norai lietuvius pakrikštyti - padaryti gerais katalikais. O patys tapo

liuteronais.

Vėliau Lietuvos žemę mindė švedai ir dar vėliau rusai. Jie norėjo Lietuvą supravoslavinti. Bet lietuviai neišsižadėjo Katalikų tikėjimo. Gyveno su viltimi.

Dar vėliau penkiasdešimt metų buvo užėmę rusai ateistai. Bet ir tuo kartu lietuviai pasiliko katalikais. Kurie nepasiliko katalikais, tą ir nebėra. Prūsai tapo liuteronimais, turėjo savo spaudą, bet jų nebėra.

Katalikišką šalį Dievas globoja, myli ir neduoda pražūti.

Bet šios dienos evangelija kalba apie pasaulio pabaigą. "Tomis dienomis po didelio suspaudimo saulė užtams, mėnulis neduos šviesos, žvaigždės kris nuo dangaus ir dangaus galybės bus sukrėstos."

Luko evangelijoje dar daugiau pasakyta: "Žemėje tautos blaškysis iš baimės. Žmonės eis iš proto, dangaus galybės bus pajudintos." Lk.21,25.

Nejaugi Dievas, ką sukūrė, sunaikins? Iš tikrųjų Dievas siekia pilnatvės, o ne sunaikinimo. Ne tik gyvens, jei tai išliktų, gyvieji, bet ir mirę. Juk Kristus sakė: "Jis pasiųs angelus, ir tie surinks jo išrinktuosius iš visų keturių pusių..." Reiškia, pilnesnis bus gyvenimas.

Bet kodėl buvo pasakyta, kad bus tiek baimės, žmonės iš proto eis? Tai liečia tuos, kurie nepriėmė Kristaus evangelijos, negyveno ja. Tuo tarpu gerieji vien apdovanoti bus džiaugsmu. Jau pranašas Danielis rašė: "Tavoji tauta bus išgelbėta - kiekvienas, kuris bus įrašytas knygoje." Todėl kaip svarbu, kad tauta pasilikėtų tikrame Kat. Tikėjime ir kiekvienas savo tikėjimu ir gerais darbais būtų įrašytas į gyvųjų knygą.

"Akyse nuolatos man Viešpats stovi, jis mano dešinę remia, aš nedrebėsiu. Man džiaugias širdis, kryžstauja siela, ir mano kūnas ramiai sau ilsėsis, tu man, savo draugui, neleisi trūnyti." Ps.15,8.9.

KRISTUS KARALIUS

Vienas netikintis ir negirdėjęs apie tikėjamą žmogus atsisuko radiją ir girdi iš krikščioniškos stoties kalbant apie karalių. Tas karalius neturi kariuomenės, ginklų, rūmų, patarnautojų. Jis dėl to nukryžiuotas miršta, bet pasilieka karaliumi. Tas netikintis žmogus pagalvojo, kad čia vaikų valandėlė, ir jiems sakoma pasaka. Juk dabar dar yra valstybių karaliai, yra televizijos, sporto, spaudos, net firmų karaliai. Yra ir grožio karalienės.

Beveik prieš du tūkstančius metų atvedė žmogų pas Romos imperijos Palestinos valdytoją Ponciją Pilotą. Tas žmogus niekuo nesiskyrė nuo paprastųjų žmonių. Jis be karūnos, be gražių purpuro drabužių. Svarbiausia, patys žydai žydą atvedė ir kalba, kad jis skelbiasi karaliumi, kas priešinga romėnų teisei.

Poncijus Pilotas tiesiog šypsojosi iš to karaliaus. Su tokia nuotaika paklausė atvestojo: "Ar tu esi žydų karalius?" Atvestasis buvo Kristus. Jis atsakė: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio." Tuomet Pilotas dar paklausė: "Vadinasi, tu esi karalius." Jėzus atsakė: "Taip tu sakai: aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą." Galbūt Pilotas pagalvojo, kad koks fantastas ar jam ne visi namie.

Pilotas pasityčiojimui nusiuntė Jėzų nuplakti. Jis buvo ne tik nuplaktas, bet erškėčiais apvainikuotas ir įduotas pagaištis kaip karaliaus skėtras. Tokį Jėzų parodė žmonių miniai. Tikrai niekas negalėjo galvoti, kad jis iš dangaus karalius. Todėl minia reikalavo jį ant kryžiaus. Tai paniekinimas visų buvusių žydų karalių.

Žydams reikalaujant Poncijus Pilotas nuteisė Kristų mirti ant kryžiaus. Nuteisė paniekinama mirtimi.

Vis dėlto Poncijus Pilotas neliko laimingas - baigė gyvenimą tremtyje. Panašiai kaip Judas Iskarijotas nelaimingas. Blogi darbai baigiasi nelaimė.

Bet jei šiandieną kas prikeltų Pilotą iš numirusių ir pamatytų, kas dabar Kristus yra, jis susiimtų galvą. Milijonai žmonių garbina jį, gražiausios bažnyčios pastatytos jo garbei, gražiausi meno paveikslai nupiešti, kiek knygų parašyta apie jį.

Jei kur būna persekiojimas Kristaus karalystės ir Kristaus, iš meilės jam atiduodama net gyvybė.

Tik prisiminkime tėvą Mykolą Pro. Kada Meksikoje buvo krikščio-

nių persekiojimas, jis 1927 metais buvo suimtas. Kada pašauktas buvo į mirties bausmę, jis pabučiuodamas atsisveikino su kameros kaliniais. Beginklį jį vedė didelė policijos apsauga. Vienas policininkas jam tarė: "Atleisk man, nes iš prievartos tai darau." Tėvas Mykolas Pro jam tarė: "Aš ne tik atleidžiu, bet ir meldžiuos už jus." Prieš paskutinę salvę tėvas Pro pakėlė akis į dangų, kaip per šv. Mišias pakeliama ostija, ir sušuko: "Teviešpatauja Kristus Karalius!"

Dabar prieš kelis metus lankėsi Meksikoje Kristaus įpėdinis popiežius Jonas Povilas II ir kartu visi garbino Kristų kaip Karalių.

Kristus ir jo įkurtoji Bažnyčia neturi nei ginklų, nei kariuomenės, o jis Karalius. Jis visados Karalius. Jis nieko prievarta nevaro į savo karalystę, o tik kviečia, prašo. Jis meilės, tiesos ir džiaugsmo Karalius. Tik reikia jį įsileisti į savo širdį.

Kristus ir jo įkurtoji Bažnyčia neveda su jokia valstybe ar organizacija konkurencijos. Kristus myli, padeda, o ne konkuruoja.

Kristus ir jo įkurtoji Bažnyčia tik patarnauja su tiesa. Patarnauja valstybei, mokyklai ir kiekvienai doriai organizacijai. Kristus ir Bažnyčia patarnauja ir kiekvienam žmogui. Juk Kristus kalbėjo: "Aš atėjau, ne kad man tarnautų, bet kad aš tarnaučiau." Mt.2,28.

Kristus ne tik skelbė tiesą, bet ir jis pats tiesa. Todėl jo patarnavimas tik tiesoje.

Kristus žemėje viską padarė, kad mes būtume išganyti. Kas bus prie gerojo Ganytojo Kristaus žemėje, tas bus prie Kristaus ir danguje.

ŠV. PETRAS IR POVILAS

Vieną dieną minime abu didžiuosius apaštalus. Jie nebuvo broliai nei draugai, nebuvo panašūs. Petras buvo nemokytas žvejys. Povilas buvo baigęs to laiko aukštuosius mokslus. Jie abu visai nepanašūs - Petras atviras, kartais naivus, Povilas atkaklus, gudrus. O vis dėlto švenčiame vieną dieną abu todėl, kad abu karštai pamilo Jėzų ir abu vieną dieną paaukojo už Kristų savo gyvybę.

Nors viskuo apaštalai buvo skirtingi, bet bažnyčios ne dvi, o viena - Krikščionių Katalikų Bažnyčia.

Kada kalbame apie Šv. Petrą, priešakyje turime uolą. Kristus jam sakė: "Tu esi uola ir ant tos uolos pastatysiu Bažnyčią, kurios ir pragaro vartai nenugalės." Mt.16,18.

Petras - pirmasis popiežius, regimosios Bažnyčios vadovas. Šv.Povilas - tai apaštalas misionierius. Šv.Petras vadovavo Bažnyčiai, Šv.Povilas platino Bažnyčią.

Jėzus Petrą bemokslį paskyrė Bažnyčios vadovu, tai paslaptis. Kodėl nepaskyrė mylimo apaštalo Jono, giminaičio Jokūbo? Bet Bažnyčiai svarbiau už mokslą meilė Jėzui. Petras tris kartus tvirtino, kad Jėzų myli.

Šv.Petro pėdomis ėjo ir vėlesni popiežiai. Jie galėjo sakyti su šv.Petru: "Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu." Per pirmuosius tris šimtus krikščionybės metų buvo 32 popiežiai, iš jų 30 mirė už Kristų kankinių mirtimi. Šių laikų popiežius Jonas Povilas II buvo sunkiai sužeistas, Olandijoje apmėtytas akmenimis.

Jėzus šv.Petrą pavadino uola, taip kiekvienas popiežius uola. Ir kiekvienas katalikas turi savo tikėjimu būti kaip uola. Kristus kalbėjo: "Kas tikės ir bus pakrikštytas, bus išgelbėtas." Mk.16,16. Tikėjimas yra mūsų išganymo pagrindas. Prof. Pr. Dovydaitis lagerio varge pasakė: "Palaiminti, kurie tiki." Jis buvo KGB sušaudytas.

Šiais laikais iškilo trys pavojai mūsų šventam tikėjimui: naujoji bedievytė, sektantizmas ir pagonybės burtų atgaivinimas.

Paprastai bedievybė rišasi su pagonybe. Tuo tarpu jie meta šešėlį krikščionybei. Kai kurie jų tvirtina, kad krikščionybė yra pagonybės transformacija. Švč. M. Marijos kultas paimtas iš deivių kulto, taip pat ir šventųjų kultai iš dievaičių. (T.M. 1985 Nr.52.Mačianskis). Bet tas neatitinka tiesos. Jei krikščionys būtų ėmę iš pagonių kultą, kam gi pagonybės persekiojo krikščionis. Krikščionys tiesiog bijojo stabmeldybės. Krikš-

čionių tikėjimas iš Jėzaus Kristaus kaip Dievo, už jį mirė Šv.Petras ir šv.Povilas.

Daugas Hyde, buvęs protestantas, vėliau ateistas, anksčiau redagavęs laikraštį "Daily Worken", užėjęs į katalikų bažnyčią pamatė mergaitę, kuri taip nuoširdžiai su uždegta žvakute meldėsi. Ta vaiko malda paskatino jį į tikėjimą. Vėliau jau katalikas rašė: "Kai nusigręži nuo krikščionybės, eini į tuštumą". Jis džiaugėsi katalikų tikėjimo pilnatve.

Antrasis pavojus tikėjimui - sektantizmas. Kristus kalbėjo: "Aš esu vynmedis, o jūs šakelės, kas pasilieka manyje ir aš jame. Kas pasiliks manyje, tas neš vaisių. Kas nepasiliks manyje, sudžius kaip šakelė." Jn.15,5.

Istorikas M.Balvin buvo anglikonų tikėjimo, bet gilindamasis į pasaulinę istoriją, priėjo išvadą, kad tik katalikų tikėjimas su popiežiumi tikras. Jis perėjo į Katalikų Bažnyčią ir labiausiai džiaugėsi priimdamas šv.Komuniją. Jis gerbė ir anglikonus, bet ir gailėjo. Jis rašė: "Kiek daug ten gražių sielų yra prie slenksčio. Tik jį reikia peržengti ir įeiti į meilės ir tiesos pilnatvę - Katalikų tikėjimą". Šiandieną, kada anglikonai leido ir moterims tapti kunigais, masiškai anglikonai pradėjo pereiti į Katalikų Bažnyčią.

Trečiasis pavojus mūsų tikėjimui - burtai ir atgimstantis pagonybės garbinimas. Pagonybė ir burtai - du broliai. Šiandieną pradėta demonstruoti senovės lietuvių pagonybės aukurai, vaidilutės. Daug tikima ir burtais. Net kai kurie lenkų laikraščiai pažymi - Lietuva grįžta į pagonybę.

Kristus sakė Petruį - tu esi uola. Mes tos uolos laikykimės, kad audros nenublokštų į prarajas. Kaip šv.Povilas skelbkime atgimstančiai pagonybei Kristų.

ŠVČ. M. MARIJOS Į DANGŲ PAĖMIMAS /ŽOLINĖ/

Šiandieną katalikiškas pasaulis iškilmingai švenčia šią šventę. Lietuvoje ypatingai iškilmingai švenčia Žolinę Krekenavoje, Pivašiūnuose ir kitose bažnyčiose. Vyksta Švč.M.Marijos pasakyti žodžiai: "Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų man padarė Visagalis." Lk.1,48.

Tokia kukli, pasižeminusi Marija skiria ne sau garbę, bet Viešpačiui.

Švč.M.Marija su kūnu ir siela paimta į dangų. Marija priėmė Dievo Sūnų į savo iščias, nešiojo užgimusį ant savo rankų. Jėzus priėmė ją į dangų. Paėmė į savo dangų, nes ji - jo Motina ir buvo žmogaus pilnatvėje. Tik visiškai tobuli gali būti amžinoje laimėje. Marija malonės ir doربيų pilnoji.

Marija buvo žmogus, todėl svarbu ir mums visiems. Todėl ta šventė ypač mums brangi, ir mes einame su gėlėmis.

Marijos paėmimas į dangų yra tikėjimo dogma - tiesa. Tą rodo ir mūsų protas. Pirmiesiems tėvams buvo pažadėtas dangus, bet jie, padarę nuodėmę, jo neteko. Per juos, kaip žmonijos tėvus ir atstovus, neteko dangaus ir visi žmonės. Tuo tarpu Marija be gimtosios nuodėmės ir per gyvenimą nepadarė nuodėmės; jai ir priklauso Dievo pažadas - dangus.

Bažnyčia skelbia, kad Švč.M.Marija danguje apvainikuota garbės vainiku. Todėl stebuklingi paveikslai vainikuojami - apvainikuotas Šiluvoje. Šv.Povilas rašo: "Manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man atiduos Viešpats, teisingasis Teisėjas, - ir ne tik man, bet ir visiems, kurie su meile laukia jo pasirodant." I. Tim.4,8.

Jei šv.Povilas ir kiti laukia garbės vainiko, kaip gali būti neapvainikuota Švč.M.Marija, Išganytojo Motina. Ji apvainikuota kaip dangaus Karalienė. Ji ir pati dangus, juk joje buvo Kristus. Švč.Marija apvainikuota pilnatvėje - su kūnu ir siela.

Tą primena ir Šv.Raštas: "Danguje pasirodė didingas ženklas: moteris, apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylika žvaigždžių vainikas." Apr.12,1.

Nors Švč.Marija išaukštinta danguje, bet ji kaip tarnaitė padeda žemės žmonėms. Tarnaitei lengviausia kalbėti ne su filosofais, o su pa-

prastais žmonėmis, net vaikais. Ji kalbėjo Šiluvoje su vaikučiais. Fatimoje irgi su vaikais. Liurde kalbėjo paprastai neturtingai mergaitei. Per vaikus moko suaugusius, nes vaikai dar nekalti.

Nors ir Švč.Marija laiko save tarnaitė, ji kartu yra ir mokytoja. Juk evangelistai gavo žinių apie Kristaus kūdikystę, gyvenimą Nazarete tik iš Švč.Marijos.

Švč.Marija yra mūsų ir visos Bažnyčios Motina. Jėzus Kristus, būdamas ant kryžiaus, pamatęs stovinčią Motiną ir mylimą apaštalą, tarė: "Moterie, štai tavo Sūnus." Jn.19,26. Nuo tos dienos ne tik apaštalas Jonas, bet ir mes visi tapome Marijos vaikais.

Marija - mūsų didžioji užtarėja. Mums užtarimo, pagalbos reikia ypač skausmo valandomis. Reikia prašyti ištvermės. Ji pati ištverė, kai bėgo su Kūdikėliu Jėzumi per dykumą į Egiptą. Ji ištverė, kai nekaltas Jėzus buvo išjuoktas, prikaltas prie Kryžiaus. Ji tik gali duoti - išprašyti iš Dievo ištvermės. Ji - didžiausia tarpininkė.

Vienas žydų mokytojas parėjo iš mokyklos. Jis tarė žmonai: "Ar dar trys mūsų vaikai neparėjo iš mokyklos?" Žmona tylėjo. Antrą kartą klausė, ar neparėjo, ji vėl tylėjo. Pagaliau trečią kartą klausė, ji atsakė ne į klausimą. Ji tarė: "Buvo atėjęs žmogus ir prašė gražinti tris briliantus, kuriuos pasiskolinome." Mokytojas tarė: "Reikėjo atiduoti, nes jie ne mūsų." Tada žmona atidarė duris, ten suvynioti trys sūnūs mirę gulėjo. Jie mirė maru. Žmona tarė: "Štai mūsų trys briliantai. Dievas davė ir paėmė. Tebūna Dievas pagarbintas!" Taip Marija sutiko su Dievo valia ir po kryžiumi. Ir mums per Jėzų Marija duoda ištvermės sunkiausiose valandose.

VISŲ ŠVENTŲJŲ ŠVENTĖ

Ta šventė teikia džiaugsmą - girdėti palaiminimai, aleliuja. Džiaugiasi visas krikščioniškas pasaulis. Tik netikintieji lieka su liūdesiu, pesimizmu. Jiems gyvenimas baigiasi su mirtimi - nieko jie nepasiekia. Taip pat galvodamas apie pomirtinį gyvenimą pagoniškas pasaulis neturi džiaugsmo. Jie vadovaujasi Homero posakiu: "Verčiau šiame pasaulyje vergauti, negu po mirties tamsybių karalystėje tapti kunigaikščiu."

Kristus, jo evangelija atvėrė tiesą - išbridimą iš nežinomybės. Pomirtinis gyvenimas nėra tamsybė. Kada ant kryžiaus vienas prasikaltėlis atsigręžė į Kristų ir prašė jo neužmiršti pomirtiniame gyvenime, Kristus jam tarė: "Iš tiesų sakau tau: šiandieną su manimi būsi rojuje." Lk.23,43.

Rojus nėra tamsybė, o šviesa ir džiaugsmas. Jeigu galvažudžiui Kristus pažadėjo rojų, tai koks bus teisiesiems. Į tai šv.Povilas rašo: "Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, ko nepatyrė žmogaus širdis, tą paruošė Dievas tiems, kurie jį myli." I.Kor.2,9.

Mylintiems Dievą džiaugsmas danguje, skaistykloje ir žemėje. Juk dangaus karalystė prasideda jau žemėje.

Yra žemiškų džiaugsmų. Vieni džiaugiasi mokslu, kiti muzika, dar kiti net sportu. Dievas neatima tų džiaugsmų, bet, jei mylime Dievą, juos padidina.

Kaip žemėje ne pagal vieną modelį džiaugsmas, taip ir danguje. Tie džiaugsmas išskaičiuoti Kristaus palaiminimuose.

"Palaiminti turintys vargdienio dviasią: jų yra dangaus karalystė." Su tuo palaiminimu rikiuojasi šv.Antanas Atsiskyrėlis, šv.Bazilijus, šv.Prančiškus Asižietis, šv.Jonas Bosko ir daugybė kitų.

"Palaiminti alkstantys, trokštantys teisybės - tiesos: jie bus pasotinti." Čia ieškantys tiesos ir teisybės: Tomas Akvinietis. Teresė Didžioji, Don Skotas, šv.Augustinas ir t.t.

Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo."

Čia iškyla šv.Jonas Paulietis, Motina Teresė iš Kalkutos, geri gydytojai ir slaugės.

"Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą."

Čia pasirodo skaistieji: šv.Kazimieras, šv.Aloyzas, daug kunigų, vienuolių ir pasauliečių.

"Palaiminti romieji: jie paveldės žemę."

Jie didelių darbų nepadarė, bet viduje buvo dideli. Tai Kūdikėlio Jė-

zaus Teresėlė. Ji meldėsi iš lotyniško brevijoriaus, o lotynų kalbos nemokėjo. Vis tik tapo šventąja.

"Palaiminti persekiojami dėl teisybės: jų yra dangaus karalystė." Tai pradedant Šv.Steponu kankiniai.

Išvardinta Kristaus visa šventųjų simfonija. Visi jie laimingi, visi džiaugsmo pilnatvėje.

Didžiausias jų džiaugsmas ir laimė, kad Dievą regi. Jei kūdikis, ilgiau nematęs motinos, tai kaip jis džiaugiasi, pamatęs mylimą jos veidą.

Šventieji džiaugias, nes jie angelų ir šventųjų bendrystėje. Nėra mažiausio vienišumo.

Kordinolas J.Ratzingeris rašo: "Kristus didelį vienišumą patyrė Alyvų sode ir ant kryžiaus. Todėl ant kryžiaus sušuko: Tėve, kam mane apleidai? Miręs Kristus nužengė į pragarus. Tai ne tiek fizinė, kiek dvasinė radikali vienvė. Tai vienvės bedugnė." (Krikšč. Įvadas, 183.)

Kristus pergyveno baisią vienvę, kad mus išgelbėtų nuo amžinosios vienvės - paties pragarų.

Todėl didžiausias džiaugsmas būti dangaus meilės bendrystėje.

Nors danguje nevienoda laimė, bet pilnutinė, kiek tos laimės žmogus gali pakelti. Vaiko laimė - ne suaugusio laimė, bet jis laimingas.

Dabar kyla klausimas, ar daug mūsų bus danguje? Kristus yra pasakęs - daug pašauktų, maža išrinktų. Bet greičiausiai tas lietus aną laiką - daug neitikėjo Kristaus mokslu. Tuo tarpu Jonas evangelistas rašo: "Regėjau milžinišką minią, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo prieš Avinėlio sostą ir Avinėlį, apsisiautę baltais apsiaustais su palmių šakomis rankose". Apr.7,9.

VĖLINĖS

Vėlinių dieną prisimename savo ir visus mirusius. Prisimename, kurie skaistykloje. Skaistyklos būseną yra iš didžio Dievo gailestingumo - tai apsisvalymas nuo dvasios dėmių, nes niekas suteptas negali nueiti į dangų.

Mūsų protas rodo, kad turi būti skaistykla. Jei didelius nusikaltimus padarė ir prieš mirtį susitaikė su Dievu - priėjo išpažinties, tai dar liko žmonėms skriaudų. Reikia kaip nors už jas atsilyginti - atkentėti, tas atsilyginimas skaistykloje.

Apie skaistyklą kalba jau Sen. Testamente: "Judas Makabiejus pasiuntė į Jeruzalę dvylika tūkstančių drachmų, kad už mirusių nuodėmės būtų padaryta auka." II. Mak. 12, 43.

Kristus skaistyklos buvimą patvirtino: "Reiks atiduoti ten ligi paskutinio skatiko." Mt. 5, 26. Kitoje vietoje irgi pabrėžiama: "Yra nuodėmių, kurios bus neatleidžiamos nei šiame, nei būsimajame gyvenime." Mt. 12, 32.

Iš to teksto aiškėja, kad yra, kurios būsimame gyvenime atleidžiamos. Bažnyčia moko, kad skaistykloje mažosios nuodėmės atleidžiamos.

Apie skaistykloje kenčiančias sielas kalba Bažnyčios tradicija, katekizmo užrašai.

Skaistykla nėra kalėjimas, nėra nusivylimas. Sielos ir iš paskirties nedirštų eiti į dangų, kaip į vestuves be vestuvinio drabužio.

Vis tik skaistykloje apsisvalymas - kančia sunki. Šv. Povilas rašo: "Darbai bus ištirti ugnimi." I. Kor. 3, 13. Ta ugnis ne fizinė, bet dvasinė. Bus pasilikęs sąžinės skausmas ir dangaus ilgesys. Tik bus svarbiausia pasilikusi viltis. Mes nesame užtikrinti dangaus gavimu, o jos užtikrintos. Jų viltis - ne iliuzija, bet tikrovė. Tas teikia kančioje džiaugsmą.

Mes meldžiamės: "Tikiu šventųjų bendravimą." Mes galime padėti skaistykloje sieloms - priartinti dangų. Galime padėti malda, gerais darbais, atlaisdais ir svarbiausia šv. Mišiomis. Kunigas per šv. Mišių konsekraciją taria Kristaus žodžius: "Tai yra taurė mano kraujo, kuris už jus ir visus žmones bus pralietas nuodėmėms atleisti."

Kristaus kraujas užgesina skaistyklos ugnį. Skaistyklos būseną mes jau žemėje galime sumažinti ir sau kantriais kentėjimais ir gerais darbais.

Prieš mergaitės mirtį su ašarom paklausė motina: "Ką galiu tau kenčiančiai padėti?" Jauna dukrelė tarė: "Kai numirsiu, į mano karstą, mamyt, įdėk mano dienoraštį." Jame buvo parašyta pirmosios šv. Komunijos pasiryžimas: "Dėl tavęs, Jėzaus, noriu gyventi ir mirti."

Gyvenimas su Jėzumi ir Jėzuje visuomet pagalba sau ir mirusiems.

TURINYS

1.	Advento sekmadienis	3
2.	II Advento sekmadienis	5
3.	III Advento sekmadienis	7
4.	Švč.M.Marijos Nekaltas Prasidėjimas	9
5.	IV Advento sekmadienis	11
6.	Jėzaus Kristaus Užgimimas /Šv. Kalėdos/	13
7.	Šv. Steponas	15
8.	Šventoji šeima	17
9.	Naujieji Metai	19
10.	II Sekmadienis po Kalėdų	21
11.	Kristaus Apsireiškimas /Trys Karaliai/	23
12.	Kristaus Krikštas	25
13.	Krikščionių Bažnyčių vienybė	27
14.	III Eilinis sekmadienis	29
15.	IV Eilinis sekmadienis	31
16.	V Eilinis sekmadienis	33
17.	VI Eilinis sekmadienis	35
18.	VII Eilinis sekmadienis /Užgavėnės/	37
19.	Pelenų diena	39
20.	I Gavėnios sekmadienis	41
21.	II Gavėnios sekmadienis	43
22.	III Gavėnios sekmadienis	45
23.	IV Gavėnios sekmadienis	47
24.	V Gavėnios sekmadienis	49
25.	Palmių /Verbų / sekmadienis	51
26.	Didysis Ketvirtadienis	53
27.	Didysis Penktadienis	55
28.	Didysis Šeštadienis	57
29.	Kristaus Prisikėlimas iš numirusių /Šv. Velykos/	58
30.	II Velykų diena	60
31.	II Velykų sekmadienis /Atvelykis/	62
32.	III Velykų sekmadienis	64
33.	IV Velykų sekmadienis	66
34.	Pašaukimas į dvasininkus	68
35.	IV Velykų sekmadienis	70

36.	V Velykų sekmadienis	72
37.	VI Velykų sekmadienis	74
38.	Kristaus Žengimas į dangų	76
39.	VII Velykų sekmadienis	78
40.	Šv. Dvasios Atsiuntimas /Sekminės/	80
41.	Švč. Trejybė	82
42.	Kristaus Kūno ir Kraujo šventė	84
43.	9 Eilinis sekmadienis	86
44.	10 Eilinis sekmadienis	88
45.	11 Eilinis sekmadienis	90
46.	12 Eilinis sekmadienis	92
47.	13 Eilinis sekmadienis	94
48.	14 Eilinis sekmadienis	96
49.	15 Eilinis sekmadienis /Apaštalavimas/	98
50.	16 Eilinis sekmadienis /Naujas žmogus/	100
51.	17 Eilinis sekmadienis /Duonos padauginimas/	102
52.	18 Eilinis sekmadienis	104
53.	19 Eilinis sekmadienis	106
54.	20 Eilinis sekmadienis /Pasirinkimas/	108
55.	21 Eilinis sekmadienis /Prisitaikymas/	110
56.	22 Eilinis sekmadienis /Kalbos dovana/	112
57.	23 Eilinis sekmadienis /Kentėjimai/	114
58.	24 Eilinis sekmadienis	116
59.	25 Eilinis sekmadienis	118
60.	26 Eilinis sekmadienis	120
61.	27 Eilinis sekmadienis /Šeima/	122
62.	28 Eilinis sekmadienis /Sek mane/	124
63.	29 Eilinis sekmadienis /Tarnavimas/	126
64.	30 Eilinis sekmadienis	128
65.	31 Eilinis sekmadienis	130
66.	32 Eilinis sekmadienis	132
67.	33 Eilinis sekmadienis	134
68.	Kristus Karalius	136
69.	Šv. Petras ir Povilas	138
70.	Švč. M. Marijos į Dangų Paėmimas	140
71.	Visų Šventųjų šventė	142
72.	Vėlinės	144

J. Voveris
AD LUCEM. B ciklas
Pamokslai

Užs. Nr. 67. Tiražas 600 egz. 9 sp. l. Lietuvių kalba. 1997 01 22. Išleido UAB "Valdo leidykla", Vilniaus 100, 4120 Ukmergė. Spausdino "Palemono spaustuvė", Josvainių 2, 3021 Kaunas.